

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 444 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Πολυτεχνείο 2018: Στο δρόμο του Νοέμβρη ενάντια σε Μνημόνια, Φτώχεια, Πόλεμο

Απεργούμε ΟΛΟΙ στις 14 και 28 Νοέμβρη

Συμμετέχουμε στη διαδήλωση του Πολυτεχνείου

33ο Συνέδριο Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης: 8 - 9 και 11 Νοέμβρη

Το 33^ο Συνέδριο του Ε.Κ.Θ. πραγματοποιείται σε μια περίοδο σημαντικών εξελίξεων σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο αλλά και στο Συνδικαλιστικό και Εργατικό Κίνημα. Η νέα κατάσταση που διαμορφώνεται απαιτεί έναν σοβαρό απολογισμό και την χάραξη μιας στρατηγικής και τακτικής ικανής να συγκρουστεί με την κολοσσιαία επίθεση που δέχεται η Εργατική Τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η παγκόσμια κρίση έχει παροξυνθεί, οι εμπορικοί πόλεμοι και πολεμικές συγκρούσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστικών χωρών (ΗΠΑ, Ε.Ε.) αλλά/και των αναδόμενων οικονομικών (Κινά, Ρωσία κτλ) έχουν πάρει την σκυτάλη στο πολιτικό σκηνικό, το οποίο βυθίζεται και αποσυντίθεται, με την Ε.Ε. να αποτελεί το επίκεντρο. Τα σύννεφα του πολέμου φουντώνουν, ιδίως γύρω από την χώρα μας και τα Βαλκάνια και κυρίως με βάση όλες τις επιείχοντες συμφωνίες/συμμαχίες του Τσίπρα-Καμένου.

Παρά τα ψέματα της άθλιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ περί «εξόδου από τα μνημόνια», η πραγματικότητα για τους εργαζόμενους, για την πλειοψηφία της κοινωνίας είναι ζοφερή. Φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα

και ελευθερίες τείνουν να εξαφανιστούν. Το μνημονιακό καθεστώς και ένα Νέο Μοντέλο Εκμετάλλευσης των εργαζομένων ενισχύεται και εδραιώνεται, ανάγοντας τον εργοδότη, τον τραπεζίτη, τον τοκογλύφο/δανειστή σε απόλυτο «άρχοντα».

Το Συνδικαλιστικό και Εργατικό Κίνημα εμφανίζεται ανήμπορο να παρέμβει με αποτελεσματικό τρόπο. Την κύρια ευθύνη για αυτή την κατρακύλα έχει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κάθε απόχρωσης και πολιτικής, τόσο της ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΜΕΤΑ αλλά εξίσου και του ΠΑΜΕ, που διασπούν το κίνημα με ξεχωριστές συγκεντρώσεις και απεργίες, το εκφυλίζουν καθημερινά με κόντρες για τις καρέκλες, προσφεύγοντας με το παραμικρό στην αστική δικαιοσύνη και πρόσφατα στα ΜΑΤ, που προκηρύσσουν απεργίες από αχαρμεία, που βλέπουν κοινωνικούς συμμάχους μόνο τα μεγάλα ή μικρά αφεντικά, βάζοντας θύτες και θύματα στην ίδια μοίρα. Όλοι αυτοί είναι πολύ μακριά από τα πραγματικά προβλήματα και τις αγωνίες των εργαζομένων.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων που παρεμβαίνει ενεργά στη Θεσσαλονίκη προτάσσει ένα άλλο σχέδιο, όχι απλά ένα ακόμη σχέδιο, που στην πράξη βοηθάει τους εργαζόμενους να οργανωθούν, να παλέψουν

ενωτικά και μαχητικά με ένα πρόγραμμα Σωτηρίας, πραγματική λύση για τα δικά τους συμφέροντα. Ο αγώνας των απολυμένων/εργαζομένων στο πατσατζίδικο Τσαρούχας, η Επιτροπή Αγώνα Διανομένων και οι δεκάδες αγώνες στον Επισιτισμό - Τουρισμό ενάντια στην ασυδοσία και τρομοκρατία των εργοδοτών του κλάδου, ο αγώνας του ΣΜΕΘ για την επαναπρόσληψη του απολυμένου συναδέλφου καθηγητή, οι απεργιακές συγκεντρώσεις στην Αγ. Σοφία δείχνουν τον δρόμο, βάζουν τις βάσεις για ένα κίνημα πραγματικά ισχυρό και αποτελεσματικό. 100 χρόνια μετά την ίδρυση του ΕΚΘ και της ΓΣΕΕ συνεχίζουμε με όλες μας τις δυνάμεις και καλούμε τους εργαζόμενους:

Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας - Να ανασυγκροτήσουμε τα Συνδικάτα μας - Να παλέψουμε με ενωτικούς αγώνες, με ένα αντικαπιταλιστικό σχέδιο και πρόγραμμα

Για ένα ταξικά ανεξάρτητο και μαχητικό Συνδικαλιστικό Κίνημα με Εργατική δημοκρατία

Έτσι τιμούμε την Ιστορία μας!

Ψηφίστε στηριζέ την Αντεπίθεση των Εργαζομένων

Εργαζόμενοι
Πρωτοφανής κατακερματισμός του εργατικού κινήματος
σελ. 4

Φοιτητές
Κινητοποιήσεις στις εστίες του παν. Ιωαννίνων
σελ. 7

Βραζιλία
Το «λευκό πραξικόπημα» ολοκληρώνεται
σελ. 12

Αφιέρωμα
100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ (β' μέρος)
σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε. (Δεκέμβρης 2018 - Γενάρης 2019)

Μέχρι τα τέλη του επόμενου Γενάρη θα πραγματοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρόφους και τις συντρόφισσες να συνεισφέρουν σ' αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηρίζομαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οικονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστική τάξη είναι βασική προϋπόθεση για την πολιτική της ανεξαρτησία.

Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνιστή που γνωρίζει την αταλάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφαλαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώτος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής

κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Σας καλούμε να στηρίξετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνεισφορά σας.

Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύθυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνοντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματινές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάιννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάιννενα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Υπεροπτικός, αλαζόνας – αν και με τις χειροπέδες στα χέρια – κλείστηκε στη φυλακή ο πρώην «τσάρος της οικονομίας» και υπουργός Άμυνας Γιάννος Παπαντωνίου, για μίζες 2,5 εκ. ευρώ για τα περιβόητα εξοπλιστικά προγράμματα. Την ίδια τύχη είχε και η σύζυγός του Σταυρούλα Κουράκου, το όνομα της οποίας υπήρχε και στη λίστα Λαγκάρντ (με λογαριασμό ύψους 1,3 εκατ. ευρώ), η οποία χαρακτήρισε τον Γιάννο «αξεπέραστο» και «τζέντλεμαν»! Πριν από τον Παπαντωνίου, ο Τσοχατζόπουλος καταδικάστηκε για μίζες εκατομμυρίων ευρώ, πάλι για εξοπλιστικά προγράμματα και ο Μαντέλης, πρώην υπουργός Μεταφορών, κρίθηκε ένοχος για ξέπλυμα μαύρου χρήματος ύψους 450.000 μάρκων από τη Siemens. Είναι τόσα πολλά τα σκάνδαλα και η διαφθορά των αστών πολιτικών και της αστικής τάξης, μόνο τα τελευταία χρόνια, που για να αναφερθούν θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος τόμος. Δεν θα παραθέσουμε τα άπειρα σκάνδαλα (δομημένα ομόλογα, χρηματιστήριο, Siemens, Novartis...) και τους αστούς πολιτικούς που εμπλέκονται σ' αυτά και για έναν ακόμη λόγο. Το πρόβλημα δεν είναι ατομικό – όχι φυσικά ότι τα άτομα δεν έχουν ευθύνη – αλλά πολύ γενικότερο και βαθύτερο. Όπως έγραψε ο Μαρξ στην *Αθλιότητα της Φιλοσοφίας*, είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, «*Είναι η εποχή της γενικής διαφθοράς, της παγκόσμιας αγοραπωλησίας, ή, για να μιλήσουμε με τους όρους της πολιτικής οικονομίας, η εποχή που κάθε τι, ηθικό ή φυσικό, έγινε εμπορική αξία*».

Τα εξοπλιστικά προγράμματα κρατούν τα πρωτεία

Όσο και αν οι αστοί πολιτικοί και η αστική τάξη το αποσιωπούν, για ευνόη-

Τα σκάνδαλα και η διαφθορά στον καπιταλισμό

τους λόγους, τα μεγαλύτερα σκάνδαλα συνδέονται με τα περιβόητα εξοπλιστικά προγράμματα. Ο λόγος είναι απλός και συνδέεται με το γεγονός ότι εκεί κινούνται ιλιγγιώδη ποσά, από τα πιο αδιάστακτα και εγκληματικά συμφέροντα. Ιδιαίτερα στη χώρα μας, τα ποσά είναι τεράστια – από τα μεγαλύτερα σε παγκόσμια κλίμακα – και συνετέλεσαν αποφασιστικά στο χρέος, όπως παραδέχτηκε και ο υπουργός Οικονομίας επί κυβέρνησης Σημίτη Νίκος Χριστοδουλάκης: «...*τουλάχιστον 25 μονάδες (το ¼ του χρέους) οφείλονται στις δικαιολογημένες μεν αλλά ιδιαίτερες αυξημένες αμυντικές δαπάνες*». Ένας κατάλογος των δεκαετών εξοπλιστικών προγραμμάτων επιβεβαιώνει και τα δύο: α) γιατί συνετέλεσαν τόσο πολύ στο δημόσιο χρέος και β) γιατί αποτέλεσαν τη μεγαλύτερη εστία σκανδάλων και διαφθοράς:

1. Εξοπλιστικό πρόγραμμα περιόδου 1996 – 2005: 20 δισ. ευρώ!
2. Εξοπλιστικό πρόγραμμα περιόδου 2006 – 2015: 27 δισ. ευρώ!

Σύμφωνα με το Διεθνές Ινστιτούτο της Στοκχόλμης, η Ελλάδα μετά το 1974 εισάγει από τις Ηνωμένες Πολιτείες το 3,4% των όπλων που εξάγουν παγκοσμίως, το 9,64% των όπλων που εξάγει παγκοσμίως η Γερμανία, το 5,51% των όπλων που εξάγει παγκοσμίως η Γαλλία!

Την περίοδο των Μνημονίων, δαπανάται σταθερά πάνω από το 2% του ΑΕΠ για εξοπλισμούς (αποσπώντας τα συγχαρητήρια του ΝΑΤΟ και του Τραμπ). Δηλαδή, μόνο μέσα στη μνημονιακή περίοδο της χρεοκοπίας, της κοινωνικής εξαθλίωσης, της φτώχειας και των περικοπών σε υγεία, παιδεία και κοινωνική ασφάλιση, έχουν δαπανηθεί πάνω από

40 δισ. ευρώ για οπλικά συστήματα, που σχετίζονται με τις ανάγκες του ΝΑΤΟ και μόνο δευτερευόντως με τη λεγόμενη «εθνική άμυνα».

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ συνέχισε και επαύξησε την πολιτική των κυβερνήσεων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, καταβάλλοντας περισσότερα από 4 δισ. ευρώ τον χρόνο για πολεμικούς εξοπλισμούς. Η χώρα μας, αν και χρεοκοπημένη, εξακολουθεί να βρίσκεται στις πρώτες θέσεις όσον αφορά τις στρατιωτικές δαπάνες ως ποσοστό του ΑΕΠ. Την περίοδο αυτή που ο ελληνικός λαός λιμοκτονεί, που κατάσχονται τα σπίτια των φτωχών λαϊκών μαζών, που κόβονται οι συντάξεις, που η μαύρη εργασία διογκώνεται, που ο δεσποτισμός των αφεντικών κυριαρχεί στις εργασιακές σχέσεις, «τρέχουν» μια σειρά από εξοπλιστικά προγράμματα και γίνονται συζητήσεις για την αγορά νέων πολεμικών αεροσκαφών, φρεγατών, ελικοπτήρων, δημιουργία νέων βάσεων κ.ά., που στο μεγαλύτερο μέρος τους εντάσσονται στα γεωπολιτικά σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Ο νόμος «περί ευθύνης υπουργών»

Κάθε φορά που έρχεται στο φως ένα σκάνδαλο στο οποίο είναι αναμειγνύμενος κάποιος υπουργός, όλοι μαζί οι αστοί πολιτικοί φωνάζουν ότι πρέπει να αλλάξει ο νόμος «περί ευθύνης υπουργών». Μόλις το θέμα «ξεχαστεί», αυτός ο φεουδαρχικός νόμος δεν αλλάζει. Έτσι και τώρα, ο Τσίπρας, στις προτάσεις για τη συνταγματική αναθεώρηση, μιλάει για αλλαγή αυτού του νόμου. Είναι βέβαιο ότι δεν θα γίνει και πάλι τίποτα. Αυτό δεν σημαίνει ότι αν αλλάξει ο νόμος θα

αντιμετωπιστούν τα σκάνδαλα και η διαφθορά. Αυτά, όπως είπαμε και παραπάνω, είναι μια από τις εγγενείς λειτουργίες του καπιταλιστικού συστήματος.

Ο Τσίπρας και η παρέα του υπόσχονται ότι θα διορθώσουν αυτή την πραγματικά απαράδεκτη κατάσταση, όταν είναι γνωστό ότι η διαφθορά τους, όχι μόνο η πολιτική και ηθική, δεν έχει προηγουμένως. Εξαπάτησαν τους εργαζόμενους υποσχόμενοι ότι θα σκίσουν τα μνημόνια και έγιναν οι καλύτεροι μνημονιακοί, το 62% του ΟΧΙ του ελληνικού λαού μέσα σε μια νύχτα το έκαναν ΝΑΙ, φώναζαν «κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη» και τα δίνουν όλα στις τράπεζες, διαμαρτύρονταν για τις υπέρογκες δαπάνες για εξοπλισμούς και για τις «βάσεις του θανάτου» και έχουν γίνει «βασιλικότεροι» όλων των προηγουμένων κυβερνήσεων κ.λπ. Τώρα υπόσχονται καλύτερες μέρες, «κοινωνικά επιδόματα», ανάπτυξη και τόσα άλλα και, για ακόμη μια φορά, μας φέρνουν στη μνήμη τους στίχους του Μπ. Μπρεχτ: «*Ζητάνε θυσίες - Οι χορτάτοι μιλάνε στους πεινασμένους - Για τις μεγάλες εποχές που θα'ρθουν - Αυτοί που τη χώρα σέρνουνε στην άβυσσο*».

Όλοι εμείς, που υποφέρουμε από όλους τους μνημονιακούς, πρέπει με τους αγώνες μας να τους στείλουμε στα αζήτητα της ιστορίας. Αλλά δεν αρκεί μόνο αυτό, πρέπει να συντριψούμε το καπιταλιστικό σύστημα, που γεννάει τα σκάνδαλα και τη διαφθορά, και πρώτα απ' όλα αυτό που είναι η γενεσιουργός αιτία, την εκμετάλλευση «ανθρώπου από άνθρωπο» και την κλοπή του παραγόμενου πλούτου από μια χούφτα καπιταλιστές. Αυτό είναι το μεγάλο σκάνδαλο και η αιτία της διαφθοράς των πάντων. Οι διεφθαρμένοι αστοί πολιτικοί τύπου Τσοχατζόπουλου, Παπαντωνίου, Τσίπρα κ.λπ. είναι παράγωγο του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και στο τέλος-τέλος τα σκάνδαλά τους όσο απαράδεκτα και ελεεινά και αν είναι είναι παρονυχίδα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τα παιδιά που μεγαλώνουν μέσα στη φτώχεια και σε μειονεκτικές κοινωνικοοικονομικές συνθήκες είναι πιθανότερο να έχουν χειρότερες γνωστικές-νοητικές δεξιότητες μετά την ενηλικίωσή τους και έως σε προχωρημένη ηλικία. Αυτό επεσήμαναν αποτελέσματα έρευνας που έκανε το Τεχνικό Εθνικό Ινστιτούτο Ψυχικής Υγείας, σε αριθμό 20.244 ατόμων από 16 ευρωπαϊκές χώρες. Σύμφωνα με την επικεφαλής της έρευνας, το 4% αυτών είχε μεγαλώσει με πολύ δύσκολες οικονομικές συνθήκες και παρουσίασε χαμηλότερη επίδοση στα γνωσιακά-νοητικά τεστ, είχε χαμηλότερο μορφωτικό επίπεδο, μικρότερο ποσοστό απασχόλησης στο παρελθόν, υψηλότερο ποσοστό διαζυγίων, περισσότερα συμπτώματα κατάθλιψης και χειρότερη υγεία. Η υγεία του σώματος και η εξέλιξη του εγκεφάλου επηρεάζεται και αντανακλά τις συνθήκες κάτω από τις οποίες ξεκινά τη ζωή του ο άνθρωπος. Τέτοιες γενιές ετοιμάζουν τα μνημόνια και τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών. Οι γνωστικές δεξιότητες που περιλαμβάνουν την ικανότητα σκέψης, μάθησης, συλλογισμού, μνήμης και επίλυσης προβλημάτων, αξιολογήθηκαν με βάση σχετικά τεστ. Η μελέτη δείχνει ότι το περιβάλλον όπου μεγαλώνει κάποιος, αντανακλάται στο επίπεδο των γνωστικών δεξιοτήτων του, όταν έχει πια μεγαλώσει.

Μια ελβετική εταιρία ερευνών έδωσε στη δημοσιότητα έρευνα για τον αριθμό όπλων ανά 100 κατοίκους σε διάφορες χώρες. Μεταξύ 178 χωρών, στην πρώτη θέση βρίσκονται οι ΗΠΑ, με 120 όπλα ανά 100 πολίτες. Η επόμενη χώρα στη λίστα ήταν η εμπόλεμη Υεμένη, όπου σε κάθε 100 κατοίκους αντιστοιχούσαν 53 όπλα. Ακολουθεί το Μαυροβούνιο (39 όπλα για κάθε 100 κατοίκους) και ο Καναδάς (35 όπλα). Στην Ιαπωνία και την Ινδονησία, σε κάθε 100 κατοίκους δεν αντιστοιχεί ούτε καν ένα «ολόκληρο» όπλο. Στα τέλη του 2017, σε όλον τον κόσμο, κυκλοφορούσαν περισσότερα από 1 δισεκατομμύριο τέτοια όπλα, εκ των οποίων το 85% βρισκόταν σε χέρια απλών πολιτών και τα υπόλοιπα ανήκαν σε στρατιωτικούς ή αστυνομικούς. Ο αριθμός των όπλων που ανήκαν σε πολίτες αυξήθηκε παγκοσμίως στα 857 εκατομμύρια το 2017, από 650 εκατομμύρια το 2006, σύμφωνα πάντα με την έκθεση. Οι Αμερικανοί αποτελούν μόλις το 4% του πληθυσμού του πλανήτη, όμως έχουν στην κατοχή τους το 46% των όπλων μικρού διαμετρήματος παγκοσμίως. Αυτό έχει οδηγήσει στον τραυματισμό περίπου 75.000 ανήλικων παιδιών από πυροβόλα όπλα από το 2006 έως το 2014 στις ΗΠΑ, τα μισά ως θύματα επίθεσης, το 39% αυτών από ατύχημα και το 2% σε απόπειρες αυτοκτονίας. Το ένα τρίτο των τραυματιών χρειάστηκε να νοσηλευτεί ενώ το 6% πέθαναν.

Τα βαριά πλήγματα που έχει υποστεί ο πλανήτης και η ζωή σε αυτόν από την «παρέμβαση του ανθρώπου» —δηλαδή από την καπιταλιστική οργάνωση της κοινωνίας— αποτυπώνει η τελευταία έκθεση του Παγκόσμιου Ταμείου για τη Φύση (WWF), που καταγράφει την εξαφάνιση του 60% των σπονδυλωτών και των πληθυσμών των άγριων ζώων τα τελευταία 44 χρόνια. Ο πληθυσμός των θηλαστικών, των πτηνών, των ερπετών, των αμφίβιων και των ψαριών μειώθηκε κατά 60% από το 1970 ως το 2014, τονίζει η οργάνωση στην ετήσια έκθεσή της, που βασίζεται στην παρακολούθηση 16.700 πληθυσμών (4.000 ειδών). Σύμφωνα με άλλες πρόσφατες αναλύσεις, η «ανθρώπινη παρέμβαση» έχει καταστρέψει το 83% όλων των θηλαστικών και των μισών φυτών από την αυγή του πολιτισμού, ενώ αν η καταστροφή τερματιστεί τώρα, θα χρειαστούν 5-7 εκ. χρόνια για να ανακάμψει ο φυσικός κόσμος. Μία πρώτη εξήγηση για τη δραματική μείωση των πληθυσμών των άγριων ζώων είναι η απώλεια του φυσικού τους περιβάλλοντος, η εκτεταμένη γεωργία, οι εξορύξεις, η αστικοποίηση, ενέργειες που ενισχύουν την αποψίλωση των δασών και μολύνουν το έδαφος.

Πρωτοφανής ο κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος

Απέναντι στην κολοσσιαία επίθεση που δέχεται το εργατικό κίνημα από κυβέρνηση – ΕΕ – κεφάλαιο, που οικοδομούν και ατσάλωνουν το μνημονιακό καθεστώς και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, το εργατικό κίνημα βρίσκεται εγκλωβισμένο στον κατακερματισμό, την πολυδιάσπαση και την παράλυση που έχει επικρατήσει στο εσωτερικό του.

Η συνεχής κατρακύλα των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ

Κύρια ευθύνη έχουν οι ξεπουλημένες αστικοποιημένες ηγεσίες (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-παρατάξεις ΣΥΡΙΖΑ) των ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Έχοντας περάσει ξεκάθαρα στο αντίπαλο στρατόπεδο, προκηρύσσουν απεργίες από αγγαρεία, βάζοντας θύτες και θύματα, εργαζόμενους και εργοδότες στην ίδια μοίρα, για να μπορούν να λειτουργούν ως το μακρύ χέρι των κυβερνήσεων και των δανειστών μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα. Στόχος τους είναι ο αφοπλισμός των εργαζομένων έτσι ώστε να περάσουν τα μνημονιακά μέτρα και να εφαρμοστεί στο σύνολό της η πολιτική της κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια οργάνωσαν την «Πανεθνική Μέρα Δράσης», την «Κοινωνική Συμμαχία» και τώρα ενόψει της νέας επίθεσης μνημονιακών - κυβέρνησης προκήρυξαν 24ωρη απεργία-αγγαρεία. Και μάλιστα ούτε καν την ίδια μέρα, αφού η ΑΔΕΔΥ, πολλά εργατικά κέντρα, ομοσπονδίες και σωματεία εξήγγειλαν απεργία για τις 14/11 και η ΓΣΕΕ για τις 28/11! Παρά τη συνεχή κατρακύλα τους, αυτή την στάση κρατούσαν ουσιαστικά ανέκαθεν από την μεταπολίτευση και μετά.

Ο κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση των δυνάμεων του εργατικού κινήματος

Καθόλου όμως δεν βοηθούν και οι δυνάμεις της αριστεράς για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση παράλυσης και παρακμής του οργανωμένου εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Το αντίθετο, με την πολιτική που ακολουθούν την ενισχύουν.

Η σταλινική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ προωθεί την ακραία διάσπαση μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα με τη λογική των «ξεχωριστών» συγκεντρώσεων που εφαρμόζει. Εξαντλεί την «ταξικότητά» του σε κομματικές παρελάσεις, σ' έναν πόλεμο συκοφαντίας και εξόντωσης ενάντια σε ότι δεν ελέγχει, σπέρνοντας παράλληλα την ηττοπάθεια στους εργατικούς αγώνες. Στο αποκορύφωμα των τυχοδιωκτισμών του, είχε εξαγγείλει δική του κομματική «απεργία» για τις 8/11, που όμως την άλλαξε τελευταία στιγμή για να συμπέσει με την απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 14/11. Για την ίδια μέρα απεργία προκήρυξε και το Εργατικό Κέντρο Αθήνας (ΕΚΑ).

Ένα μεγάλο μέρος των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς, κυρίως το ΝΑΡ, με τον τυφλό ακολουθητισμό προς το ΚΚΕ, όχι μόνο δεν συμβάλλει στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά γίνεται μέρος του προβλήματος, της διάσπασης και της παράλυσης. Ιδιαίτερα προβληματική είναι η τακτική που ακολουθεί ο συγκεκριμένος πολιτικός χώρος, ειδικά το τελευταίο διάστημα. Την 1η Νοέμβρη προκηρύχθηκε απεργία από κάποια πρωτοβάθμια Σωματεία (ΣΥΒΧΨΑ, Nokia-Siemens, ΣΜΕΔ κ.ά.). Αυτή η απεργία προωθήθηκε και προπαγανδίστηκε από το ΝΑΡ, αλλά και χώρους της λεγόμενης «αυτονομίας», ως «πρωτοβουλία διακλαδικής απεργίας πρωτοβάθμιων σωματείων του ιδιωτικού τομέα», «ταξική», «οργανωμένη από τα κάτω» κ.ά., μακριά όμως από τους εργαζόμενους, τις ανάγκες τους, τις ικανότητες και τις αδυναμίες τους. Την ίδια στιγμή αυτές οι δυνάμεις καταγγέλλουν (εμμέσως) την απεργία στις 14/11, λέγοντας πως «οι ταξικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος μπορούν και πρέπει να συμβάλλουν στο να απεργήσουν και να διαδηλώσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι εργαζόμενοι, όχι βεβαίως για να στηρίξουν την πυροσβεστική γραμμή του υποταγμένου

συνδικαλισμού, αλλά για να ανοίξουν έναν άλλο δρόμο ανατροπής». Μάλιστα οι ίδιες δυνάμεις έσπευσαν να στηρίξουν με την ίδια θέρμη την «απεργία» του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ στις 8/11, λίγο πριν εκείνο τους αφήσει «σύζυλο» μετακινώντας την για τις 14/11 (!). Οι ίδιες δυνάμεις άλλωστε καλούσαν τους εργαζόμενους να μην απεργήσουν στην γενική απεργία στις 30 Μάη.

Αναρωτιόμαστε: μήπως αρκούν κάποιοι συνδικαλιστές για να υποκαταστήσουν τους εργαζόμενους; Για ποια οργανωμένη «από τα κάτω» απεργία μιλούν, απουσία των εργαζομένων; Είναι οι κομματικές παρελάσεις που προκηρύσσει το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ απεργίες; Δεν είναι απεργία αυτή που προκηρύσσει το επίσημο τριτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο της χώρας (ΓΣΕΕ), έστω και κάτω από τον έλεγχο της ξεπουλημένης γραφειοκρατίας; Που μπορεί και κινητοποιεί κάτω απ' αυτή την «ταμπέλα» κάποιους απ' τους πιο σημαντικούς παραγωγικούς κλάδους (ναυτεργάτες, ενέργεια, μεταφορές, βιομηχανία κ.λπ.);

Με τη στάση τους: α) υποτιμούν το ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κρατά ακόμα στα χέρια της το όπλο της κήρυξης των απεργιών (μέσω δευτεροβάθμιων και τριτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργάνων), β) υποτιμούν την εργατική τάξη και τις δυνατότητές της να αποτελέσει το αντίπαλο δέος στην ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, γ) υποτιμούν τη δουλειά που πρέπει να κάνουν οι δυνάμεις που αναφέρονται στα συμφέροντα των εργαζομένων προκειμένου να τους βοηθήσουν να ξεπεράσουν οι ίδιοι την προδοτική συνδικαλιστική ηγεσία, δ) υποτιμούν το γεγονός ότι η γραφειοκρατία έχει πλέον περάσει στο αντίπαλο στρατόπεδο και αφήνει τους εργαζόμενους χωρίς συνδικάτα, ε) προωθούν και ενισχύουν την διάσπαση που επιβάλει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, είτε η αστικοποιημένη των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ είτε η σταλινική του ΠΑΜΕ.

Η πάλη των αντικαπιταλιστικών και επαναστατικών δυνάμεων για την ενότητα της εργατικής τάξης

Οι ριζοσπαστικές/αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές/κομμουνιστικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος, παλεύουν για την **ενότητα** της εργατικής τάξης και αγωνίζονται γι' αυτήν με όλα τα μέσα. Η πάλη για την ενότητα της εργατικής τάξης δεν έχει κανένα νόημα, παρά μόνο στη βάση της πάλης για τα ανεξάρτητα πολιτικά και οργανωτικά συμφέροντά της. Δηλαδή όχι μόνο για τα ιστορικά, εκείνα της επανάστασης, αλλά και τα άμεσα και συγκεκριμένα συμφέροντα οικονομικά, συνδικαλιστικά κ.ά. όπως η υπεράσπιση των συνδικαλιστικών τους οργάνων (Συνδικάτα, ΕΚ, Ομοσπονδίες, ΓΣΕΕ), απέναντι στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία, το αστικό κράτος κτλ. Ενότητα όμως σημαίνει και **ρήξη** με πολιτικές και όργανα. Σε καμία όμως περίπτωση, δεν σημαίνει **διάσπαση** όπως κάνει το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ και οι δυνάμεις που το ακολουθούν. Όπως λέει ο Τρότσκι στο Μεταβατικό Πρόγραμμα: «*Αν είναι εγκληματικό να γυρίζει κανείς την πλάτη του στις μαζικές οργανώσεις για να ενισχύσει σχεταριστικά επινοήματα, δεν είναι λιγότερο εγκληματικό το να ανέχεται παθητικά την υποταγή του επαναστατικού κινήματος των μαζών στον έλεγχο των ανοιχτά αντιδραστικών και μασκαρεμένων συντηρητικών ("προοδευτικών") γραφειοκρατικών κλικών*».

■ Άννα Ασλανίδη

Επίκαιρα...

Η πλήρης διάλυση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης στο προεκλογικό σχέδιο του Μητσοτάκη

Επίθεση στην κυβέρνηση για την κατάσταση που επικρατεί στα Πανεπιστήμια εξαπέλυσε ο πρόεδρος της ΝΔ, Κυριάκος Μητσοτάκης, μιλώντας σε μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας, την Τρίτη 23 Οκτώβρη. Αναπτύσσοντας την δική του πρόταση, υπογράμμισε ότι η ΝΔ θα αγωνιστεί για:

- Την επαναφορά της βάσης εισαγωγής στα ΑΕΙ
- Την κατάργηση του ασύλου με τη σημερινή του μορφή
- Την αλλαγή του Άρθρου 16 του Συντάγματος, ώστε να μπορούν να δημιουργηθούν μη κρατικά πανεπιστήμια στη χώρα.

Επιπλέον, έκανε ειδική αναφορά στον Ν.4009 (Διαμαντοπούλου) του 2011, που «υπήρξε μία εμβληματική μεταρρύθμιση και το πρώτο μεγάλο παράδειγμα διακομματικής συνεννόησης. Ένα βήμα εκπαιδευτικού εκσυγχρονισμού, σε συνέχεια της προσπάθειας της Γιαννάκου, το 2007. Από την άποψη αυτή, θα μπορούσε να αποτελέσει βάση του προβληματισμού μας για έναν Νόμο «4009 plus», φυσικά με την ενεργό συμμετοχή και τη συναίνεση της πανεπιστημιακής κοινότητας».

Περιγράφοντας την ισχύουσα κατάσταση στα πανεπιστήμια, δήλωσε ότι «η καθημερινότητα των Σχολών, μας απειλεί και μας προσβάλλει όλους. Στην ΑΣΟΕΕ, στο Πολυτεχνείο, στο Αριστοτέλειο και σε πολλά ακόμα πανεπιστήμια έχουν καταληφθεί χώροι και έχουν γίνει επίσημα γιάφκες κουκουλοφόρων. Κάθε τόσο, οι καθηγητές και οι φοιτητές υφίστανται επιθέσεις από τραμπούκους ή εμποδίζονται στο έργο τους από κάθε είδους παρανόμους. Σε όλα αυτά, η κυβέρνηση απαντά με μία απαράδεκτη διάταξη για το άσυλο και με το κατάπτυστο πόρισμα Παρασκευόπουλου».

Ανέφερε ότι αποτελεί προτεραιότητα για εκείνον «η πάταξη της πρωτοφανούς ανομίας στα πανεπιστήμια, η ασφάλεια των ακαδημαϊκών χώρων και η ποιοτική αναβάθμιση της ακαδημαϊκής καθημερινότητας». **Υποσχέθηκε την πλήρη αυτονομία των ΑΕΙ στο πλαίσιο του Συντάγματος.** Τέλος, ανέφερε ότι τα Πανεπιστήμια πρέπει να αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο του αριθμού των εισακτέων. Κατέληξε στο ότι «**όλα αυτά θα αποτυπωθούν σε ένα νέο νόμο-πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, που θα έχει ψηφιστεί το πρώτο τρίμηνο της νέας διακυβέρνησης**».

Ο Νόμος Γαβρόγλου είναι στην ουσία του ένας Νόμος «4009 plus», στον οποίο αναφέρεται ο Μητσοτάκης, και όχι μόνο. Είναι ένας πολύ πιο ύπουλος νόμος, που εμπεριέχει τα χειρότερα σημεία όλων των παλαιότερων νόμων (του 2007, του 2011 κ.λπ.) και μάλιστα τα εφαρμόζει με μια τακτική σαλαμοποίησης τόσο χρονικά όσο και χωρικά, ώστε να αποτραπεί ένα πανελλαδικό φοιτητικό κίνημα. Όμοια, το πόρισμα Παρασκευόπουλου αποτελεί την πλήρη κατάργηση (στα χαρτιά πλέον) του ασύλου, και μάλιστα με έναν βίαιο τρόπο. Αποσκοπεί στο ξήλωμα όλων των στεκιών και πολιτικών-πολιτιστικών χώρων που έχουν χτίσει οι φοιτητές εντός των Πανεπιστημίων τις τελευταίες δεκαετίες, καθώς και στην επίσημη ποινικοποίηση κάθε είδους κατάληψης και διεκδίκησης. Αυτά, από ότι φαίνεται, φαντάζουν ψίχουλα ή ακόμη και «κομμουνιστικές πολιτικές» για την ΝΔ, η οποία ανοίγει προεκλογικά έναν αγώνα δρόμου για την γοργότερη και σκληρότερη διάλυση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, μιλώντας ακόμη και για την κατάργηση του άρθρου 16 και την ολοκληρωτική καταστροφή της Δημόσιας και Δωρεάν Εκπαίδευσης.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση πρέπει να μας βρουν έτοιμους και αποφασισμένους. Χρειάζεται να οργανώσουμε παντού εστίες αντίστασης και αγώνα. Από την κατάργηση του ασύλου, μέχρι τα αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια, τις συγχωνεύσεις και την κατάργηση της δημόσιας και δωρεάν σίτισης και στέγασης. Με όπλο μας την αυτοοργάνωση, τις καταλήψεις, τις δυναμικές μορφές πάλης να μην αφήσουμε να ξηλώσουν την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, η οποία κατακτήθηκε με μακροχρόνιους και αιματηρούς αγώνες.

Στον «αέρα» οι κλαδικές Συλλογικές Συμβάσεις στον επισιτισμό και τα ζαχαρώδη

Μετά την κήρυξη της υποτιθέμενης εξόδου από τα μνημόνια και της επαναφοράς της «κανονικότητας» και των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων από την άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, έρχεται η μνημονιακή κανονικότητα, το μνημονιακό καθεστώς, το Νέο Μοντέλο Εκμετάλλευσης των εργαζομένων, που παραμένει, επεκτείνεται και εδραιώνεται, για να «διαλευκάνει» όλα τα ζητήματα.

Από τα τέλη Σεπτεμβρίου το Υπουργείο Εργασίας και πληθώρα ΜΜΕ με δημοσιεύματα τους, έτρεξαν να αναγγείλουν αυξήσεις στους μισθούς, την κατοχύρωση των δικαιωμάτων των ντελιβεράδων αλλά και των υπολοίπων εργαζομένων στον κλάδο του Επισιτισμού στις μεγάλες αλυσίδες εστίασης αλλά και συνολικά στα επισιτιστικά καταστήματα όλης της χώρας. Ωστόσο... άνθρακες ο θησαυρός.

1) Η Κλαδική Σ.Σ.Ε.(Δ.Α. ΠΕΝΤ. 3/2018) που αφορά τους όρους αμοιβής και εργασίας των Εργαζομένων στις οργανωμένες αλυσίδες εστίασης, εκδόθηκε ληγμένη (29/3/2018) έχοντας εκπνεύσει και το εξαήμερο παράτασης της ισχύς της (29/9/2018). Έτσι δεν μπορεί ουσιαστικά να επεκταθεί και να κηρυχτεί υποχρεωτική, ώστε να ισχύει για όλους τους εργαζόμενους στις αλυσίδες εστίασης. Οι εργοδότες συνεχίζουν να προσλαμβάνουν νόμιμα τους εργαζόμενους με βάση την αθλιότητα των κατώτατων μισθολογικών ορίων (586,08 ευρώ ή 26,18 ευρώ ημερομίσθιο), τον ρατσιστικό μισθό των νέων εργαζομένων μέχρι 25 ετών (511 ευρώ) και χωρίς να

δεσμεύονται από τίποτε άλλο, έστω και τα λιγιστά, που θα κατοχύρωνε η σύμβαση.

Φυσικά, η εργοδοτική μαφία των αλυσίδων εστίασης δεν έμεινε μόνο σε αυτό. Μέσω του συνδέσμου τους (ΣΕΠΟΑ) κατέθεσαν στις αρχές Οκτώβρη, αγωγή και ασφαλιστικά μέτρα(!) κατά της Διαιτητικής Απόφασης με το πρόσχημα ότι δεν αποτελούν συνδικαλιστικό όργανο ώστε να έχει δικαίωμα να διαπραγματεύεται Σ.Σ.Ε. Τα ασφαλιστικά μέτρα απορρίφθηκαν (αυτή την φορά), οι διαπραγματεύσεις για νέα Σ.Σ.Ε. ξεκίνησαν πάλι από την αρχή μέσω της Ομοσπονδίας Εργαζομένων Επισιτισμού - Τουρισμού και το μόνο που μπορούν να κάνουν πρακτικά οι εργαζόμενοι που είναι όμως μέλη των Συνδικάτων, είναι να διεκδικήσουν αναδρομικά τις αυξήσεις και την αλλαγή των ατομικών τους συμβάσεων εργασίας.

2) Η Κλαδική Σ.Σ.Ε. (Δ.Α. ΤΡΙΜ.7/2018, Π.Κ.11/25-09-2018) που αφορά τους όρους αμοιβής και εργασίας των Εργαζομένων των πάσης φύσεως τουριστικών και επισιτιστικών καταστημάτων όλης της χώρας, περνάει τον μνημονιακό Γολγοθά του Ο.ΜΕ.Δ., έχοντας ανασταλεί η ισχύς της, κατόπιν έφεσης που κατέθεσαν οι εργοδότες του κλάδου (ΠΟΕΣΕ, ΟΕΖΕ, ΓΣΕΒΕΕ) στην Πενταμελή Επιτροπή και μάλιστα στο παραπάνω μια μέρα πριν καταστεί τελεσιδική, ώστε να μην μπορεί να κηρυχθεί υποχρεωτική. Αν καταφέρει να τελεσιδικήσει πριν λήξει, τότε θα περάσει από τις συμπληγάδες της μνημονιακής πραγματικότητας και της Συριζαϊκής αθλιότητας, δηλαδή των προϋποθέσεων του 51% των απασχολούμενων στον κλάδο

και της κατάθεσης των μητρώων από τους εργοδότες.

3) Στις «καλένδες» και η Κλαδική Σ.Σ.Ε. (Π.Κ. 11 και Π.Κ. 12, Ιούνιος του 2018) που αφορούν τους όρους αμοιβής και εργασίας των Εργαζομένων στα Ζαχαρώδη περιμένοντας το Α.Σ.Ε. να τις κηρύξει υποχρεωτικές, παρακαλώντας τους εργοδότες να καταθέσουν τα μητρώα τους.

4) Όσο για την Κλαδική ΣΣΕ που αφορά τους ξενοδοχοϋπαλλήλους όλης της χώρας, αυτή κηρύχθηκε υποχρεωτική και ισχύει για όλους τους εργαζόμενους και μάλιστα αναδρομικά. Ωστόσο, ήδη μερίδα Ξενοδόχων από Θεσσαλονίκη ετοιμάζουν «ανταρσία», επικαλούμενοι το μνημονιακό νομοθετικό οπλοστάσιο που δεν έχει καταργηθεί, θέλοντας να προσβάλουν την απόφαση του Α.Σ.Ε. και του υπουργείου.

Έτσι στον κλάδο του Επισιτισμού και των Ζαχαρωδών, οι αναμικτές αυξήσεις, το πενήνημο, διάφορα άλλα μισθολογικά και θεσμικά δικαιώματα, έστω και κουτσουρεμένα αφού βγαίνουν πλέον από τον μνημονιακό Ο.ΜΕ.Δ. που εκδίδει Συμβάσεις με μνημονιακά κριτήρια (ανταγωνιστικότητα της οικονομίας, νόθα στοιχεία από ΙΚΑ και ΕΡΓΑΝΗ κ.λπ.), μεταφέρονται επίσης στις «καλένδες». Σε ένα κλάδο που αριθμεί 230.000 εργαζόμενους και το 75% με επίσημα στοιχεία του ΙΚΑ δουλεύει με καθεστώς μερικής απασχόλησης, στην ουσία με υποδηλωμένη εργασία(!). Στον κλάδο που αποτελεί τον ορισμό της απορρύθμισης της εργασίας, που οι εργοδότες αφού μας ξεζούμισαν την θερινή περίοδο, αφού τα κονόμησαν, συνεχίζουν να ασυδοτούν, να πληρώνουν άμα θέλουν και όποτε

ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ «ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ»
ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ
 Τους μισθούς, τις Συλλογικές Συμβάσεις, την αξιοπρεπείά μας
 Τα Συνδικαλιστικά μας Δικαιώματα και ελευθερίες

Οι συνάδελφοι στον Επισιτισμό μας έδειξαν τον δρόμο...

Banquet, Goody's, Applebee's
 Pizza Hut, Καφεναί
 Ζαχαρώδη Χατζή, Bie

Οργάνωση - Αγώνας
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
 Νόμιμοι, διακριτοί, προσηφισμένοι, αλληλίστητες, ταμίες, λογαριασμούς, εργατολόγους

Να Οργανωθούμε στο Συνδικατικό
 Επισιτισμού - Τουρισμού

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
 ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΙΤΙΣΜΟ - ΤΟΥΡΙΣΜΟ
 ΤΗΛ. 0110/7412: 0202 200 000 - antepithesi@antepithesi.blogspot.gr

θέλουν, μη τηρώντας ούτε τον κατώτατο μισθό ή την εναπομείνασα εργατική νομοθεσία, που απολούν όποτε θέλουν.

Συνολικά, οι εργοδότες του κλάδου, δεν θέλουν να επανέλθει καμία κανονικότητα, πόσο μάλλον προ μνημονίων, ούτε σταδιακά, ούτε γρήγορα. Την μόνη κανονικότητα που αναγνωρίζουν είναι αυτή που επιβάλουν εδώ και μία δετία στους εργαζόμενους.

Η Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό, από την πρώτη στιγμή ρίχθηκε στην μάχη και στον αγώνα για να αναδείξει την απάτη περί επαναφοράς των Σ.Σ.Ε., περί αυξήσεων κ.λπ. Μέσω τις Επιτροπής Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης και του Συνδικατικού Επισιτισμού καταφέραμε να δημοσιοποιήσουμε το θέμα πανελλαδικά, ξεκαθαρίζοντας στους εργαζόμενους ότι ο μόνος δρόμος για να πετύχουμε αυξήσεις, υποχρεωτικές ΣΣΕ, είναι η οργάνωση στα Συνδικατά μας, στους χώρους δουλειάς και οι μαχητικές κινητοποιήσεις. Θα συνεχίσουμε με όλες μας τις δυνάμεις, για να επιβάλουμε τα δικαιώματά μας για να ξηλώσουμε τα μνημόνια από κάθε χώρο δουλειάς, να διώξουμε όλους τους μνημονιακούς.

Συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους οι διανομείς φαγητού

Εδώ και έναν περίπου χρόνο, με τη σύσταση της Επιτροπής Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης, μέσω δεκάδων μοτοπορειών, συμμετοχής σε απεργίες, ενημερώσεις σε συναδέλφους, οι διανομείς προσπαθούν να αναδείξουν τα τεράστια προβλήματα του κλάδου τους:

α) Τα δεκάδες εργατικά δυστυχήματα και ατυχήματα (από τις 24/10 συνάδελφος βρίσκεται στην εντατική σε κρίσιμη κατάσταση, ύστερα από εργατικό ατύχημα), που προέρχονται από την παντελή έλλειψη μέτρων ασφαλείας και υγιεινής (μη παροχή από τους εργοδότες δικύκλου, βενζίνης και εξοπλισμού) καθώς και την εντατικοποίηση με στόχο τη γρήγορη παράδοση των παραγγελιών.

β) Την ανασφάλιστη ή υποασφαλισμένη εργασία.

γ) Τη μη πληρωμή-κλοπή των δώρων, επιδομάτων, αδειών, προσαυξήσεων νυχτερινών, Κυριακών και αργιών, υπερωριών.

δ) Την υπογραφή Κλαδικής ΣΣΕ (βλ. σχετικό άρθρο).

Η επιμονή και υπομονή που επέδειξαν οι συνάδελφοι όλο το προηγούμενο διάστημα, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα και τα παραμύθια της κυβέρνησης για δήθεν επιστροφή στην «κανονικότητα», ανάγκαζε το υπουργείο Απασχόλησης να κα-

λέσει την Επιτροπή σε συνάντηση για την συζήτηση των παραπάνω προβλημάτων, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 2/10 στο υπ. Εργασίας. Τα μέλη της Επιτροπής και του Συνδικατικού Επισιτισμού-Τουρισμού (ΣΕΤΕΠΕ) απαίτησαν από τον Γ.Γ. Ανδρέα Νεφελούδη την άμεση επίλυση των προβλημάτων του κλάδου. Την ίδια μέρα, η Επιτροπή κάλεσε σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας τόσο στη Θεσσαλονίκη (στο υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης), όσο και στην Αθήνα (στο υπουργείο Εργασίας), στις οποίες συμμετείχαν διανομείς και μέλη της «Αντεπίθεσης των Εργαζομένων».

Ο Α. Νεφελούδης δεσμεύτηκε ότι το το υπουργείο θα λάβει τα εξής μέτρα:

α) Θα εκδώσει άμεσα εγκύκλιο που θα αφορά την υγιεινή και ασφάλεια των διανομένων (υποχρεωτική παροχή δικύκλου από τον εργοδότη, πληρωμή βενζίνης, εξοπλισμό κ.λπ.. Θα προβλέπονται πρόστιμα σε περίπτωση μη τήρησης των παραπάνω.

β) Θα ξεκινήσουν στοχευμένοι έλεγχοι από το ΙΚΑ και την Επιθεώρηση Εργασίας για τους διανομείς, που θα αφορούν την ανασφάλιστη εργασία και την τήρηση της εργατικής νομοθεσίας (ό,τι έχει απομείνει από αυτήν).

γ) Διευκρινίστηκε ότι ο βασικός μισθός του διανομέα φαγητού βάσει των

κατώτατων νομοθετημένων ορίων και της Ε.Γ.Σ.Σ.Ε. δεν είναι 586,08 ευρώ αλλά 680,68 ευρώ (26,18 ευρώ επί 26 ημερομίσθια).

δ) Σε σχέση με την απόλυση των τριών διανομένων από το «πατσατζίδικο Τσαρούχα», ορίστηκε τριμερής συνάντηση συμφιλίωσης στις 15/10 στη Θεσσαλονίκη (βλ. παρακάτω).

Οι συνάδελφοι διανομείς προφανώς και δεν εφησύχασαν από τις υποσχέσεις του υπουργείου. Γνωρίζουν καλά ότι μόνο με τη δική τους οργάνωση και δράση μπορούν να κερδίσουν τα δικαιώματά τους. Γι' αυτό στη συνέλευσή τους οι συνάδελφοι αποφάσισαν τη συνέχιση του αγώνα τους σε όλα τα μέτωπα και τη συμμετοχή τους στην επόμενη Γενική Απεργία.

Οι απολύσεις των τριών διανομένων στο «πατσατζίδικο Τσαρούχα»

Εκτός από τα γενικά προβλήματα του κλάδου, οι διανομείς έχουν ξεκινήσει από τις 20/8 έναν αγώνα για την υπεράσπιση τριών συναδέλφων τους που απολύθηκαν από το «πατσατζίδικο Τσαρούχα» επειδή διεκδικούσαν τα δικαιώματά τους (βλ. Εργατική Πάλη Σεπτεμβρίου 2018).

Στην τριμερή συνάντηση συμφιλίωσης

που διεξήχθη στις 15/10, οι εργαζόμενοι, οι εκπρόσωποί τους αλλά και το κλιμάκιο του υπουργείου Εργασίας-ΣΕΠΕ είχαν την πρόθεση για εξεύρεση λύσης και έφεραν συγκεκριμένες προτάσεις. Όμως ο εργοδότης παρουσιάστηκε για μια ακόμη φορά αδιάλλακτος, δεν παρουσίασε καμία πρόταση, ενώ είχε το θράσος να απειλήσει ότι αν συνεχιστεί ο αγώνας θα κλείσει το κατάστημα (lock out) ή θα απολύσει κι άλλους εργαζόμενους. Επίσης, απαίτησε από το υπουργείο Εργασίας να προστατεύσει με... τα ΜΑΤ (!) το κατάστημά του και το «επιχειρείν» από τις παραστάσεις διαμαρτυρίας. Μετά από αυτήν την στάση, οι διανομείς αποφάσισαν τη συνέχιση του αγώνα και κάλεσαν όλους τους εργαζόμενους να συμμετέχουν ενεργά στις κινητοποιήσεις που διοργανώνουν, όπως και η Επιτροπή Αλληλεγγύης στους απολυμένους συναδέλφους.

Για ενημέρωση - επικοινωνία με την Επιτροπή: 6982268508, dianomeisthess.blogspot.gr, fb: Επιτροπή Αγώνα Διανομένων

■ Ν.Κ., μέλος της Επιτροπής Αγώνα Διανομένων Θεσσαλονίκης

Φοιτητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις

Πολλές φοιτητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις έχουν ξεσπάσει σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας με σκοπό είτε να επιλυθούν προβλήματα στη λειτουργία σχολών και τμημάτων είτε την εναντίωση των φοιτητών στην επίθεση της κυβέρνησης στην τριτοβάθμια (π.χ. νομοσχέδιο συγχωνεύσεων).

Στην Αθήνα, οι φοιτητές των καθηγητικών σχολών του ΕΚΠΑ προχώρησαν σε ολιγοήμερες καταλήψεις των σχολών τους (Μαθηματικό, Φυσικό κ.ά.) για να διαμαρτυρηθούν για την απόσπαση της διδακτικής επάρκειας από τα πτυχία, με βάση σχετική πρόταση της παράταξης των ΕΑΑΚ. Στο ΕΜΠ αρκετοί σύλλογοι πραγματοποίησαν συνελεύσεις και οι φοιτητές τους αναλώθηκαν σε μικροκινητοποιήσεις στις διοικήσεις των τμημάτων. Ο σύλλογος Γεωπονικού πραγματοποιεί εδώ και δύο εβδομάδες κατάληψη (από τις 24/10) και ενδεχόμενα θα την συνεχίσει. Στην ΑΣΟΕΕ πραγματοποιήθηκε συνέλευση διακοσίων φοιτητών αλλά ορισμένες πολιτικές δυνάμεις (ΑΡΑΝ, Αγροιστικές Κινήσεις) δεν θεώρησαν επαρκή τον αριθμό των συμμετεχόντων. Στη Φιλοσοφική προκρίθηκε η πρόταση της ΚΝΕ.

Στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις ενάντια στο αντίτιμο που έχει επιβληθεί στη λήσχη σίτισης του ΑΠΘ. Πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις ενημερωτικού χαρακτήρα εντός του ΑΠΘ αλλά και στο Υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Η **Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ)** πήρε την πρωτοβουλία για την πραγματοποίησή τους, καλώντας και άλλες αριστερές δυνάμεις να συμμετέχουν.

Στην Πάτρα, οι φοιτητές της Αρχιτεκτονικής πραγματοποίησαν κατάληψη της σχολής τους για 3 εβδομάδες (3/10 ως 24/10), σύμφωνα με τον σχεδιασμό των ΕΑΑΚ. Στη Γενική Συνέλευση της Τετάρτης 24/10 αποφασίστηκε να ανοίξει η σχολή. Βασική αιτία που ώθησε τους φοιτητές σε αυτήν την απόφαση ήταν ότι η κατάληψη δεν ήταν ζωντανή και πως οι φοιτητές έβλεπαν να επαναλαμβάνονται οι ίδιες δράσεις (κινητοποιήσεις στον πρόεδρο του τμήματος και στην πρυτανεία).

Στα Ιωάννινα, ο σύλλογος εστιακών φοιτητών, με τη στήριξη του συλλόγου φοιτητών Χημικού, προχώρησε σε κινητοποιήσεις και σε επαναλαμβανόμενες καταλήψεις στην πρυτανεία του Πανεπιστημίου για τα σοβαρά προβλήματα των εστιών (ελλιπής αριθμός δωματίων, περιορισμένη ή και καθόλου θέρμανση και ζεστό νερό, νοίκιο 45 ευρώ κ.ά.). Η **ΣΣΠ** πήρε την πρωτοβουλία για τις δράσεις αυτές, οι οποίες υπερψηφίστηκαν στις συνελεύσεις. Στις καταλήψεις αυτές οι φοιτητές βρέθηκαν αντιμέτωποι με τις απειλές και τους τραμπουκισμούς του πρύτανη.

Στη Θεσσαλία, έπειτα από συνελεύσεις σ' όλο το ΤΕΙ, πραγματοποιήθηκε κατάληψη του ιδρύματος από τις 15/10 ως τις 23/10, οπότε οι σπουδαστές σταμάτησαν την κατάληψη και μετέβησαν στο Υπουργείο Παιδείας για διαμαρτυρία. Τα παραπάνω έγιναν με σχεδιασμό της ΚΝΕ. Στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας έχουν πραγματοποιηθεί καταλήψεις στην Αρχιτεκτονική και στο τμήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών (ΗΜΜΥ), με πρωτοβουλία των ΕΑΑΚ, ενάντια στην εντατικοποίηση των σπουδών και την καθη-

γητική αυθαιρεσία, χωρίς να γίνεται αναφορά στο νομοσχέδιο των συγχωνεύσεων που πλήττει άμεσα το Πανεπιστήμιο!

Οι κινητοποιήσεις στην Αθήνα και ο κατακερματισμός του φοιτητικού κινήματος

Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκαν φοιτητικές κινητοποιήσεις στις 22/10 στο Υπουργείο Παιδείας και στις 29/10 στα Προπύλαια με σχεδιασμό των ΕΑΑΚ. Κινητοποιήσεις έγιναν και στις 23/10 στο Υπουργείο Παιδείας και στις 1/11 στα Προπύλαια στην Αθήνα και σε επιμέρους σημεία σε άλλες πόλεις με σχεδιασμό της ΚΝΕ.

Η κινητοποίηση στις 22/10 συγκέντρωσε 150 άτομα από 8 φοιτητικούς συλλόγους και 12 σχολεία. Οι διαδηλωτές εισέβαλαν στο γραφείο του υπουργού Κώστα Γαβρόγλου. Έπειτα οι συγκεντρωμένοι πραγματοποίησαν «συντονιστικό» εντός του Υπουργείου, στο οποίο αποφασίστηκε να εκδοθεί ένα δελτίο τύπου που θα καλεί στην κινητοποίηση στις 29/10. Η κινητοποίηση της 23/10 έγινε κυρίως από συλλόγους-σφραγίδες και επιτροπές-φαντάσματα της ΚΝΕ ενάντια στη συγχώνευση του ΤΕΙ Θεσσαλίας και άλλα αιτήματα. Τέλος, η κινητοποίηση της 29/10 ήταν σχετικά μαζική, αλλά συγκέντρωσε κυρίως μαθητές και λιγότερο φοιτητές. Οι παραπάνω κινητοποιήσεις υπονομεύτηκαν από τις ίδιες τις δυνάμεις που τις διοργάνωσαν, τόσο λόγω της μη πραγματοποίησης καταλήψεων (πλην ελαχίστων εξαρέσεων), όσο και λόγω της ελάχιστης ή ανύπαρκτης διάδοσής τους εντός των συλλόγων. Έντονη είναι και η πολυδιάσπαση

του κινήματος, όπως φαίνεται τη χρονική εγγύτητα των πολλών κινητοποιήσεων.

Τα συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν από την παραπάνω κατάσταση είναι τα εξής:

1) Δεν είναι σωστή η αντίληψη ότι «δεν κουνιέται φύλλο». Αυτή καλλιεργείται από ρεφορμιστικές και κεντριστικές δυνάμεις, για να δικαιολογήσουν τη δική τους ακινησία. Φαίνεται ότι, αν προταθούν κινητοποιήσεις, οι φοιτητές είναι πρόθυμοι να ακολουθήσουν. Ενδεικτικά της κατάστασης είναι η μαζική συνέλευση της ΑΣΟΕΕ έπειτα από σχεδόν πέντε χρόνια, οι καταλήψεις διάρκειας στο Γεωπονικό κ.ά.

2) Μια κατάληψη δεν μπορεί να κρατήσει μόνη της για πολύ καιρό: η μόνη της προοπτική είναι να εξαπλωθεί σε άλλες σχολές και πόλεις.

3) Η ΠΚΣ και τα ΕΑΑΚ δεν έχουν την ικανότητα να ηγηθούν στους αγώνες που απαιτούνται. Η ΠΚΣ όπως πάντα προδίδει παρατάει τους αγώνες. Τα ΕΑΑΚ (ουσιαστικά η νΚΑ - ΝΑΡ) παρά την συμβολή τους στις καταλήψεις, δεν μπορούν να πάνε τους αγώνες κάποια βήματα παρακάτω, συντονίζοντας τις καταλήψεις, κάνοντάς τις ζωντανές κ.λπ.

4) Απαιτείται η ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε επαναστατική κατεύθυνση: αυτός είναι ένας στόχος που η ΣΣΠ έχει θέσει. Μέσα από μαχητικούς αγώνες, ζωντάνεμα, εξάπλωση και συντονισμό των καταλήψεων, να οικοδομήσουμε την ΣΣΠ, τη μόνη παράταξη που συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις (πολιτική, σχέδιο κ.λπ.) για να νικήσουν οι αγώνες των φοιτητών.

■ Σωτήρης Κ.

20-21 Οκτωβρίου: ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΣΠ

Με σημαντική συμμετοχή πραγματοποιήθηκε το πανελλαδικό διήμερο της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης στις 20 και 21 Οκτώβρη. Οι δεκάδες σύντροφοι που συμμετείχαν μετέφεραν την πολύτιμη πολιτική εμπειρία από όλες τις πόλεις και τις 21 σχολές που παρεμβαίνει η ΣΣΠ. Οι πρόσφατοι αγώνες που πρωτοστάτησε η παράταξη (ενάντια στις συγχωνεύσεις των ΤΕΙ Αθήνας-Πειραιά, στις εστίες Ιωαννίνων, στην λήσχη σίτισης στο ΑΠΘ κ.α.), αναλύθηκαν αφού δημιουργούν σημαντική παρακαταθήκη τόσο για την ΣΣΠ όσο και για το φοιτητικό κίνημα, λόγω του τρόπου οργάνωσης τους που στηρίχθηκε στην αυτοοργάνωση των φοιτητών και στην ενότητα τους στην δράση.

Μέσα από τρεις ξεχωριστές συζητήσεις αναλύθηκε η περίοδος στην οποία καλείται να παρέμβει η ΣΣΠ και τα καθήκοντα της ώστε να συμβάλει στην ανασύνθεση και στην ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Ακολουθούν οι βασικοί άξονες των συζητήσεων:

Παγκόσμια και εγχώρια οικονομική και πολιτική κατάσταση

Στην παγκόσμια κατάσταση εξελίσσονται με ταχύτατους ρυθμούς γεγονότα κοσμοϊστορικής εμβέλειας. Καθημερινά αναδεικνύονται: μια νέα έκρηξη της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, η αυξανόμενη αστάθεια, το ξέσπασμα όλο και πιο μεγάλων και επικίνδυνων συγκρούσεων. Διανύουμε την βαθύτερη οικονομική κρίση στην ιστορία του καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο οδηγείται ολοταχώς σε ιστορικό αδιέξοδο. Χρησιμοποιήθηκαν όλες οι εναλλακτικές για να αποσοβηθεί η κρίση αλλά απέτυχαν παταγωδώς και οδηγήσαν στην περαιτέρω όξυνση της.

Στην Ελλάδα, ο Τσίπρας και το επιτελείο του μπορεί να ευαγγελίζονται την περιβόητη έξοδο από τα μνημόνια όμως η πραγματικότητα αναιρεί τα λεγόμενά τους. Το δημόσιο χρέος της Ελλάδας μέσα σε 8 χρόνια (παρά την εκτεταμένη φτωχοποίηση και την διάλυση των δικαιωμάτων των εργαζομένων) εκτοξεύθηκε κατά 50 μονάδες αγγίζοντας το 179% του ΑΕΠ. Με την πρόσφατη συμφωνία στο Γιούργκουπ, επικυρώνεται και θεσμοθετείται ένα καθεστώς Αποικίας Χρέους για τον ελληνικό καπιταλισμό. Εξασθενημένος και ασταθής, επιδιώκει λυσσαλέα να κατακρεουργήσει την εργατική τάξη, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα ώστε να συντηρηθεί. Για αυτό εμπλέκεται και σέρνεται στους ιμπεριαλιστικούς πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ και της ΕΕ. Για αυτό έχει τσακίσει μισθούς και κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων. Ενώ επιδίδεται σε φοροληστρικές επιδρομές, πετσόκοβει δαπάνες αναγκαίες για τους εργα-

ζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, προκειμένου να συνεχίσει την αποπληρωμή του υπέρογκου χρέους σε τοκογλύφους δανειστές, τραπεζίτες και καπιταλιστές αρπακτικά. Πραγματοποιεί μια τεράστια αντιδημοκρατική αναδίπλωση και οικοδομεί ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης όπου τα δικαστήρια και οι δυνάμεις καταστολής διαχειρίζονται τις συνέπειες της κρίσης με τον εξανδραποδισμό των εργαζομένων, των φτωχών, της νεολαίας, όποιου αντιστέκεται.

Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν θέλει και δεν μπορεί να συντηρεί δημόσια και δωρεάν παιδεία. Η χρηματοδότηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ έχει μειωθεί κατά 80% από το 2009. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ολοκληρώνει το σχέδιο για την καταστροφή της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Προωθεί ένα σχέδιο συγχωνεύσεων-κλεισίματων των ΤΕΙ μέσα στα ΑΕΙ υπό των ψευδή τίτλο της «πανεπιστημιοποίησης», ιδρύει 2ετή προγράμματα σπουδών εντός των πανεπιστημίων δημιουργώντας ένα πανεπιστήμιο «σούπερ μάρκετ» στο οποίο ο φοιτητής θα σπουδάξει για 2, 4, 5 χρόνια ανάλογα με το «πορτοφόλι» του. Επίσης οι καθηγητικές σχολές δέχονται μια μεγάλη επίθεση με την αφαίρεση της διδακτικής επάρκειας.

Φοιτητικό κίνημα – Συνείδηση των φοιτητών – Παρέμβαση και σχέδιο δράσης της ΣΣΠ

Το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται σε μια κωματώδη κατάσταση, ωστόσο οι συν-

θήκες στις οποίες ζει η νεολαία διαμορφώνουν ένα εκρηκτικό μείγμα, το οποίο επιδρά καθοριστικά στη διαμόρφωση της συνείδησης του φοιτητή.

Με βάση αυτές τις συνθήκες είναι δεδομένο πως κοινωνικά ξεσπάσματα και αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας θα υπάρξουν στο μέλλον. Αυτό όμως που διακυβεύεται είναι το ποια θα είναι η έκβασή τους, κάτι που θα εξαρτηθεί από αρκετούς παράγοντες με πιο σημαντικό την ποιότητα της ηγεσίας του κινήματος. Οι αριστερές δυνάμεις που βρίσκονται στην ηγεσία του φοιτητικού κινήματος βρίσκονται σε βαθιά κρίση. Παρά τα σοβαρά προβλήματα που απορρέουν από αυτήν την κατάσταση, πρέπει να γίνει φανερό η άλλη όψη του ζητήματος: δημιουργείται ένα μεγάλο κενό, το οποίο η ΣΣΠ οφείλει και μπορεί να το καλύψει οικοδομώντας μια επαναστατική δύναμη με μαζικούς όρους στο φοιτητικό κίνημα.

Τα παραπάνω βήματα είναι αναγκαία ώστε να αναταθούν οι αγώνες, το φοιτητικό κίνημα να ξεπεράσει τα λάθη και τις αδυναμίες του παρελθόντος, να σταθεί στο ύψος των σημερινών καθηκόντων του, να λειτουργήσει σαν πυροδότης εξελίξεων για το εργατικό και λαϊκό κίνημα, προς μια κατεύθυνση επαναστατική, για την μόνη ρεαλιστική και οριστική λύση διεξόδου από τα μνημόνια και την κρίση του καπιταλισμού, τον σοσιαλισμό.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου, σημείο αναφοράς για την εργατική τάξη

Μπροστά απ' τα κάγκελα οι σκλάβοι που φοβούνται όπλα κρατάνε και ο δρόμος τους ανήκει πίσω απ' τα κάγκελα φωνές που δεν φοβούνται μοιάζουν με θάλασσα που πλέει ένα καΐκι

Φέτος συμπληρώνονται 45 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, μια από τις τρεις σημαντικότερες στιγμές του ελληνικού εργατικού κινήματος, στην οποία αμφισβητήθηκε ανοιχτά η αστική εξουσία – οι άλλες δύο είναι η εξέγερση του Μάη του 1936 στη Θεσσαλονίκη και η ελληνική επανάσταση του 1940-44.

Μεταπολεμικά, οι συσχετισμοί δύναμης άλλαξαν εις βάρος του εργατικού κινήματος. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και η αστική τάξη επέβαλλαν ένα αντικομμουνιστικό καθεστώς τρομοκρατίας. Το γνωστό «μετεμφυλιακό κράτος» με κύριους πυλώνες τη Δεξιά, τον στρατό και το Παλάτι.

Τη δεκαετία του 1960 ο ελληνικός καπιταλισμός γνώρισε τεράστια ανάπτυξη βασισμένος στην υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Το εργατικό κίνημα ωστόσο ανέκαμψε γρήγορα, ξεπερνώντας την ήττα του 1940. Ξέσπασαν μαζικοί εργατικοί αγώνες (απεργίες οικοδόμων 1960-1961) που οδήγησαν στα «Ιουλιανά» του 1965. Το κίνημα κλόνισε τα θεμέλια της αστικής κυριαρχίας και ακολούθησε το πραξικόπημα των Συνταγματαρχών τον Απρίλιο του 1967 με σκοπό τη διατήρηση του μετεμφυλιακού κράτους και την αποτροπή πειραματισμών στον τρόπο διακυβέρνησης.

Η στρατιωτική χούντα δεν μπόρεσε να καταργήσει τις εργατικές αντιστάσεις (εμφανίζονται πάλι στις αρχές της δεκαετίας του 1970) ενώ παράλληλα η νεολαία, ιδίως οι φοιτητές, εξελίσσονται σε εκφραστή των

επιθυμιών του ελληνικού λαού για ελευθερίες και άνοδο του βιοτικού επιπέδου.

Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών για τις φοιτητικές εκλογές και ενάντια στην επιστράτευση τους, ιδιαίτερα η κατάληψη της Νομικής, αποτέλεσαν σημαντικό σταθμό προς την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Εκεί, τα φοιτητικά και εργατικά αιτήματα συνδέονταν μεταξύ τους, διαμορφώνοντας έναν κοινό αντιχουντικό και αντιιμπεριαλιστικό άξονα πάλης, με ορίζοντα την ευρεία κοινωνική αλλαγή.

Οι ρεφορμιστές προσπαθούσαν να χρησιμοποιήσουν τις κινητοποιήσεις ως μέσο πίεσης για την αντικατάσταση της στρατιωτικής χούντας με αστικό «δημοκρατικό» καθεστώς, όπως εξάλλου προέβλεπε το ίδιο το σχέδιο των δικτατόρων («πολιτικοποίηση» και κυβέρνηση Μαρκεζίνη). Το ΚΚΕ αντιτάχθηκε στην κατάληψη του Πολυτεχνείου, την οποία χαρακτήρισε έργο 300 προβοκατόρων της ΚΥΠ. Ωστόσο, ήταν χάρη χάρη στην επιμονή αυτών των 300 αγωνιστών να κρατήσουν το Πολυτεχνείο την πρώτη μέρα που υπήρξαν οι μετέπειτα εξελίξεις!

Στα γεγονότα των τριών εκείνων ημερών φαίνεται καθαρά ο βρώμικος και προδοτικός ρόλος των ρεφορμιστών της ΚΝΕ και του Ρήγα Φεραίου (ΚΚΕ εσωτερικού). Στο εσωτερικό του Πολυτεχνείου, ουσιαστικά, υπήρχε μια σύγκρουση των δύο γραμμών. Από τη μια υπήρχε η Συντονιστική Επιτροπή που ελεγχόταν από τους ρεφορμιστές. Η επιρροή της, κυρίως σε οργανωτικό επίπεδο, περιοριζόταν εντός του Πολυτεχνείου. Προσπαθούσε να φέρει το κίνημα στα μέτρα των ρεφορμιστών με πολλούς τρόπους: εμποδίζε την είσοδο και τη συγκέντρωση των εργαζομένων στο Πολυτεχνείο, έκλεισε τις πόρτες για να μην ενωθούν οι φοιτητές με τους χιλιάδες διαδηλωτές, προσπάθησε με συκοφαντίες και τραμπουκισμούς να εμποδίσει την Εργατική Συνέλευση. Δεν επέτρεπε στην

τελευταία να μεταδίδει τις ανακοινώσεις της μέσω των μεγαφώνων και του ραδιοφωνικού σταθμού, αρνήθηκε τη σύσταση κοινών συντονιστικών οργάνων (μόνο δύο μέλη της Εργατικής Συνέλευσης συμμετείχαν στην Σ.Ε.).

Η Εργατική Συνέλευση, από την πρώτη στιγμή της εμφάνισής της, καλούσε τους εργαζόμενους να απεργήσουν «ενάντια στη Χούντα, τα μονοπώλια και τους αμερικάνους πάτρωνές τους» και να συμμετέχουν στα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Η πρόταση της γενικής απεργίας ήταν η μοναδική ενοποιητική μορφή πάλης πάνω σε συγκεκριμένα αιτήματα. Τα μέλη της Συνέλευσης στάλθηκαν σε εργοστάσια, συνοικίες, τόπους δουλειάς για να προπαγανδίσουν τις εργατικές και εργοστασιακές επιτροπές και την απεργία. Η Συνέλευση καλούσε τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες να μην εμπιστεύονται τους αστούς πολιτικούς, να στηριχθούν στις δικές τους δυνάμεις και μορφές οργάνωσης, να πολεμήσουν τη δικτατορία και το καπιταλιστικό σύστημα που τη γέννησε. Συμμετείχε αποφασιστικά στις βίαιες και αιματηρές συγκρούσεις με τους μηχανισμούς καταστολής, που διήρκησαν τρεις μέρες. Λειτουργήσε πάνω στις αρχές της εργατικής δημοκρατίας καθ' όλη τη διάρκεια της σύντομης ζωής της και πέτυχε μια σημαντική ρήξη με τον ρεφορμισμό, που έως τότε κυριαρχούσε πλήρως στο εργατικό κίνημα. Μέλη τριών εκλεγμένων επιτροπών της Εργατικής Συνέλευσης ήταν οι εργάτες: Παπαδόπουλος Σωφρόνης, Μα-

λακός Πώργος, Γρίβας Περικλής, Βουλγαράκης Νίκος, κ.ά.

Ήδη από την δεύτερη μέρα είχε καταφέρει να γίνει το πολιτικό και εν μέρει και το οργανωτικό κέντρο του Πολυτεχνείου.

Αυτό που ονομάζουμε Εξέγερση του Νοέμβρη, δεν είναι μονάχα τα γεγονότα εντός του πανεπιστημιακού κτιρίου: είναι η δράση των μαζών που κατέβηκαν έξω από το Πολυτεχνείο, οι βίαιες συγκρούσεις που έδωσαν στους δρόμους, οι μάχες για την κατάληψη των δημοσίων κτιρίων, η ήττα της αστυνομίας που αποσύρθηκε, μιας που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει αυτήν την εξέγερση και, μετά, η κάθοδος του στρατού.

Στα σύντομα αυτά γεγονότα, οι μάζες με την αυτοοργάνωσή τους έδειξαν την ανάγκη τους για ριζική ανανέωση της κοινωνίας, ενώ ταυτόχρονα απέρριψαν και το σχέδιο των ρεφορμιστών για φιλελευθεροποίηση της Χούντας. Στις αιματηρές συγκρούσεις, από τους 882 νεκρούς και τραυματίες (οι βεβαιωθέντες επώνυμοι νεκροί είναι 24), οι 171 ήταν φοιτητές και οι 711 εργαζόμενοι, ενώ από τις 866 συλλήψεις, οι 475 ήταν εργαζόμενοι και οι 317 φοιτητές και άλλα στρώματα.

Η εξέγερση του Νοέμβρη δείχνει το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι νέοι, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για να απαλλαγούμε από τα Μνημόνια και τον καπιταλισμό.

■ Αναστασία Ε.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Κινητοποιήσεις στις εστίες του πανεπιστημίου

στε με τον Σύλλογο μας, για να λύσουμε τα προβλήματά μας, με μια ζωντανή και μαχητική λειτουργία των Γ.Σ. (Γενικών Συνελεύσεων) μας και όλων των οργάνων του Συλλόγου. Φέτος ξεκινήσαμε

τις κινητοποιήσεις από την πρώτη μέρα λειτουργίας του Πανεπιστημίου δίνοντας απευθείας μαχητική κατεύθυνση. Αρκετοί φοιτητές στήριξαν τις μαζικές διαδικασίες του συλλόγου (Γ.Σ., συντονιστικό κατάληψης, κινητοποιήσεις). Προχωρήσαμε σε 5ημερη κατάληψη της πρυτανείας, σε παρεμβάσεις στην Περιφέρεια και πανεκπαιδευτική πορεία στο κέντρο της πόλης, ενάντια στον νόμο Γαβρόγλου, όπου συμμετείχε και ο Σύλλογος του Χημικού. Κερδίσαμε να επινοικιαστούν περίπου 60 δωμάτια σε ξενοδοχεία, να μην αφήσει το δωμάτιο του κανένας φοιτητής που δεν επιλέχθηκε με τον διαγωνισμό «ποιος είναι φτωχότερος» που επιβάλλει το υπουργείο, να μπουν παραπάνω ώρες ζεστό νερό και βραδινά δρομολόγια τα Σαββατοκύριακα.

Τα παραπάνω δεν θα είχαν επιτευχθεί χωρίς την καθοριστική συμβολή της ΣΣΠ, η οποία προσπαθεί να βάλει ένα σχέδιο αγώνα στον σύλλογο και να πετύχει την ενεργή συμμετοχή όλων των φοιτητών που θέλουν να παλέψουν. Η δημοκρατι-

κή λειτουργία του συλλόγου και οι συχνές Γ.Σ. του έχουν αναδείξει έναν διαφορετικό τρόπο οργάνωσης, ενάντια σε πρύτανη και κυβέρνηση, αλλά και σε όσους επιχειρούν να συκοφαντήσουν και να διασπάσουν τον αγώνα μας, όπως η ΠΚΣ, που προσπαθεί πάντα να εκφυλίσει τις Γ.Σ. και να εμποδίσει την υλοποίηση των αποφάσεών της. Ξαν γνήσιοι σταλινικοί, εκτοξεύουν ένα απίστευτο υβρεολόγιο ενάντια σε μέλη του συλλόγου και ειδικά της ΣΣΠ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η προσπάθεια της στις 23/10 να σπάσει την Κατάληψη Πρυτανείας.

Η αντιμετώπιση που έχουμε από την Πρυτανεία είναι κοροϊδία, αποποίηση ευθυνών αλλά και προσπάθειας εκφοβισμού. Έφτασαν να αποκαλούν τα μέλη του Συλλόγου «φασίστες» και να απειλούν ότι «θα συνεννοούμαστε με τον εισαγγελέα για τις καταλήψεις». Τους εμποδίζουν φαίνεται οι αγώνες του Συλλόγου να εφαρμόζουν τα αντικειμενικά νομοσχέδια. Απαντάμε σε αυτούς τους μνημονιακούς κηφήνες που παίζουν με τη ζωή και το μέλλον μας ότι δεν θα τους περάσει! Το δικαίωμά μας στη στέγαση και δωρεάν παιδεία είναι αδιαπραγμάτευτο και θα το υπερασπιστούμε με μαχητικούς αγώνες.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ όπως και οι προηγούμενες, έχουν βαλθεί να

απαλλαγούν από τα έξοδα για την εκπαίδευση και τα εναπομείναντα επαγγελματικά δικαιώματα μας. Για αυτό επιβάλλουν δίδακτρα και αντίτιμο στις λέσχες, κλείνουν σχολές και τις ονομάζουν συγχωρεύσεις, προσπαθούν να καταργήσουν το άσυλο. Καθημερινά μπαίνουν λουκέτα σε λέσχες σίτισης, μένουν κτίρια εστιών χωρίς νερό(!), απουσιάζουν στοιχειώδη μέτρα προστασίας, αφήνοντας τους φοιτητές εκτεθειμένους σε μεγάλους κινδύνους, όπως έδειξε η πρόσφατη πυρκαγιά στις εστίες του Ηρακλείου. Οι εργολαβίες που έχουν αναλάβει το μεγαλύτερο κομμάτι της πανεπιστημιακής μέριμνας, πληρώνουν μισθούς πείνας στους εργαζόμενους και παρέχουν υποβαθμισμένες υπηρεσίες.

Δεν πρέπει κανένας να μείνει αμέτοχος στις μάχες που έχουμε μπροστά μας. Τα μνημόνια στην εκπαίδευση περνάνε από πάνω μας και δεν θα σταματήσουν αν δεν κάνουμε κάτι για αυτό. Πρέπει να αναλάβουμε δράση και να παλέψουμε για την δημιουργία εστιών αγώνα σε κάθε σχολή. Το παράδειγμα του Συλλόγου των εστιακών φοιτητών Ιωαννίνων πρέπει να γίνει πρότυπο για κάθε φοιτητή που θέλει να παλέψει και να ζησει με δικαιώματα και αξιοπρέπεια.

■ Νάντια

Προσχέδιο Προϋπολογισμού

Ένας ακόμη μνημονιακός προϋ

Το προσχέδιο του Προϋπολογισμού για το 2019 κατατέθηκε στις 1 Οκτώβρη στην ελληνική Βουλή και υποβλήθηκε, με συμπληρωματικούς πίνακες, προς έγκριση στο Γιούρογκρουπ στις 15 Οκτώβρη.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Το προσχέδιο του Προϋπολογισμού περιλαμβάνει δύο σενάρια: ένα σενάριο με ενσωματωμένη την ήδη ψηφισμένη μείωση των συντάξεων και ένα σενάριο χωρίς την υλοποίηση αυτής της μείωσης. Καταρχάς εγκρίθηκε το σενάριο που δεν περιλαμβάνει την μείωση των συντάξεων, θα υπάρχουν όμως δρακόντειες δεσμεύσεις ώστε να εξασφαλιστούν τα πλεονάσματα του 3,5% όχι μόνο για το 2019 αλλά και για τα επόμενα τρία χρόνια, και μεταξύ αυτών των δεσμεύσεων θα περιλαμβάνεται και ρήτρα για εσπευσμένη υλοποίηση της μείωσης των συντάξεων ακόμη και μέσα στο 2019 αν κινδυνεύσει η επίτευξη του πλεονάσματος.

Η προσωρινή έγκριση αυτού του προσχέδιου έδωσε την δυνατότητα στην κυβέρνηση να πανηγυρίσει διακηρύσσοντας ότι δεν θα εφαρμοστεί η μείωση των συντάξεων και αυτό οφείλεται στην ικανότητά της να μας βγάλει από τα μνημόνια. Αυτός ο καταϊγισμός άθλιων ψεμάτων είναι πράγματι πρωτοφανής:

α) Η περίφημη μείωση των συντάξεων που υποτίθεται ότι αποφεύχθηκε δεν αφορά την μείωση των συντάξεων με τον νόμο Κατρούγκαλου, μια που

αυτός ισχύει και ήδη έχουν αρχίσει να καταβάλλονται νέες συντάξεις των 150 ή των 80 ευρώ. Αφορά μόνο την μείωση της προσωπικής διαφοράς των παλαιών συντάξεων. Και μάλιστα δεν υπάρχει κατάργηση αυτής της μείωσης αλλά μόνο μια αναβολή της εφαρμογής της μέσα στην προεκλογική χρονιά του 2019. Με άλλα λόγια, η μείωση της προσωπικής διαφοράς ισχύει κανονικά απλά έχει αναβληθεί για λίγους μήνες η εφαρμογή της.

β) Δεν υπάρχει καμία έξοδος από τα μνημόνια και απόδειξη γι' αυτό, αν χρειάζονται αποδείξεις, είναι το ίδιο το προσχέδιο του προϋπολογισμού για το 2019, που είναι ένας ακόμη μνημονιακός προϋπολογισμός, με ένα δυσθεώρητο πλεόνασμα της τάξης του 3,6%. Ας μην ξεχνάμε ότι ο μοναδικός λόγος για ένα τέτοιο παρανοϊκό πλεόνασμα πάνω σε μια κατεστραμμένη οικονομία δεν είναι άλλος από την τακτική πληρωμή των τόκων στους τοκογλύφους δανειστές.

γ) Με έναν τέτοιο προϋπολογισμό όχι μόνο δεν βγαίνουμε από τα μνημόνια αλλά βυθιζόμαστε σε αυτά αμετάκλητα, με άλλα λόγια διασφαλίζεται η επόμενη καταστροφή της οικονομίας που δεν θα αργήσει να έρθει, ακόμη

και στην εξωπραγματική περίπτωση που δεν θα έχουμε μια απότομη επαναφορά της κρίσης στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

Τι προβλέπει το προσχέδιο του προϋπολογισμού 2019

Για το 2019 η κυβέρνηση προβλέπει αύξηση του ΑΕΠ κατά 2,5% (θα φθάσει στα 190 δις ευρώ) που θα προέλθει από μια ασθενή αύξηση της ιδιωτικής κατανάλωσης κατά 1,1% (η κυβέρνηση την αποδίδει κυρίως στην περιορισμένη ονομαστική αύξηση(!) των μισθών), από μια ακόμη πιο ασθενική αύξηση της δημόσιας κατανάλωσης κατά 0,6% και κυρίως από μια... έκρηξη των επενδύσεων (ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου) κατά 11,9%!

Πάνω σε αυτήν την αύξηση του ΑΕΠ πού όχι μόνο είναι υπερβολική αλλά δεν λαμβάνει καθόλου υπόψη της το σκοτεινιάσμα του ορίζοντα στην παγκόσμια οικονομία, στηρίζεται ο προϋπολογισμός για το 2019. Αυτός προβλέπει πλεόνασμα 3,56% του ΑΕΠ— είναι το σενάριο χωρίς την μείωση των συντάξεων και χωρίς την εφαρμογή των αντίμετρων, αλλά με ενσωματωμένα τα μέτρα που ανα-

Παραίτηση Κοτζιά

Μικρή παράταση για την κυβέρνηση, ι

Η ψήφιση της αλλαγής του Συντάγματος της Μακεδονίας με την ψήφο 80 βουλευτών, με ένα ακόμη από τα γνωστά πραξικοπήματα των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων υπηρετών τους ενάντια στο δημοψήφισμα, ανοίγει τον δρόμο για την έγκριση της συμφωνίας των Πρεσπών από την γειτονική χώρα (χρειάζεται ακόμα δύο κρίσιμες ψηφοφορίες) και την μεταφορά της καυτής πατάτας της

έγκρισης στην Ελλάδα.

Ο Π. Καμμένος, που έχει δεσμευτεί πως δεν θα ψηφίσει την συμφωνία, στριμώχνεται αρκετά από τις πιέσεις των ιμπεριαλιστών για κλείσιμο της συμφωνίας, αλλά και από τον κίνδυνο πλήρους αφανισμού του κόμματος των ΑΝΕΛ σε περίπτωση... κωλοτούμπας και υπερψήφισης της συμφωνίας. Ήδη 2 από τους 7 βουλευτές, Θ. Παπαχριστόπουλος και Ε. Κουντουρά, έχουν δηλώσει ότι θα ψηφίσουν υπέρ της κύρωσης της συμφωνίας και άλλοι κρατούν αποστάσεις. Κάτω από αυτές τις πιέσεις ο υπ. Άμυνας σε μια απέλπιδα προσπάθεια πολιτικής επιβίωσης του κόμματός του, επιχείρησε να πλειοδοτήσει σε φιλο-ιμπεριαλισμό με ένα σχέδιο Β για τα Βαλκάνια απέναντι στη συμφωνία, που προβλέπει ακόμη και την ένταξη της Σερβίας στο ΝΑΤΟ! Η κατάσταση στη συνέχεια εκτραχύνθηκε, αποκαλύπτοντας όλο τον βούρκο της αστικής πολιτικής: Στο υπουργικό συμβούλιο έγινε μύλος με αλληλοκατηγορίες για κατάχρηση μυστικών κονδυλίων των υπ. Εξωτερικών και Άμυνας, για χρηματισμό δη-

μοσιογράφων, πολιτικών, υπουργών κ.α.

Μπροστά στην διαλυτική κρίση των ΑΝΕΛ και την απειλή να γίνει συντριμια η ήδη εύθραυστη κυβερνητική συμμαχία, ο Τσίπρας δεν ταλαντεύτηκε: προτίμησε με συνοπτικές διαδικασίες να αποδεχτεί την παραίτηση του Ν. Κοτζιά, προσφέροντας ένα αντάλλαγμα στον Π. Καμμένο, προκειμένου να γαντζωθεί για λίγο ακόμα στην εξουσία. Ο Π. Καμμένος από την πλευρά του δεσμεύτηκε ότι δεν θα ψηφίσει πρόταση μομφής της ΝΔ, ενώ για την ψήφιση της συμφωνίας είναι πιθανόν να μην εμφανιστεί καν στη Βουλή.

Η αποδοχή της παραίτησης Κοτζιά ήταν μια ακόμη ωμή και αδιάτακτη κίνηση, από αυτές που μας έχει συνηθίσει η κυβέρνηση και ο ίδιος ο Τσίπρας, προκειμένου να κερδίσει μια κάποια παράταση της παραμονής του στην εξουσία. Ψέματα, απάτες, ανίερες συμμαχίες, επικίνδυνα διεθνή παιχνίδια. Για τον υπέρτατο στόχο, την εξουσία, όλα τα μέσα επιτρέπονται, ακόμη και η θυσία του πιο πιστού υπηρέτη,

ΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

κοίνωσε ο Τσίπρας στην ΔΕΘ, ύψους κάτι λιγότερο από 1 δις. Κι απ' αυτό το πλεόνασμα θα πληρωθούν οι τόκοι των δανείων για το 2019, ύψους 3,5% του ΑΕΠ.

Αν και το προσχέδιο του προϋπολογισμού είναι υπερβολικά συνοπτικό, παρ' όλα αυτά δίνονται ορισμένα βασικά μεγέθη:

α) Τα έσοδα προβλέπεται να αυξηθούν από 53,3 δις το 2018 σε 53,8 δις το 2019. Το κύριο μέρος των εσόδων είναι οι φόροι, οι οποίοι θα αυξηθούν από 51,1 δις ευρώ σε 51,4 δις, και συγκεκριμένα: οι φόροι επί αγαθών και υπηρεσιών (ΦΠΑ, ειδικό φόρο κατανάλωσης κ.α.) θα αυξηθούν από 27,3 δις σε 27,6 δις, οι φόροι στην ακίνητη περιουσία (ΕΝΦΙΑ) θα παραμείνουν σταθεροί στα 3 δις, ο φόρος εισοδήματος πάνω σε φυσικά πρόσωπα θα αυξηθεί από 10,8 σε 10,9 δις και πάνω σε εταιρείες θα αυξηθεί από 4,3 σε 4,4 δις.

β) Οι δαπάνες του κρατικού προϋπολογισμού προβλέπεται να μειωθούν οριακά από 57,8 σε 57,6 δις ευρώ. Πιο συγκεκριμένα: Οι μισθοί κ.α. των δημοσίων υπαλλήλων πρόκειται να αυξηθούν από 12,5 σε 12,9 δις, οι κοινωνικές παροχές (επίδομα

θέρμανσης, κρατική συνεισφορά στην προστασία κύριας κατοικίας, παροχές κοινωνικής πρόνοιας, μέρος του Κοινωνικού Εισοδήματος Αλληλεγγύης, κ.α.) θα αυξηθούν από 1 σε 1,6 δις, οι μεταβιβάσεις (επιχορηγήσεις σε ΟΤΑ, νοσοκομεία, Οργανισμούς Κοινωνικής Ασφάλισης, κ.α.) θα μειωθούν από 26,2 δις σε 24,7 δις. Οι δαπάνες για το πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων θα κινηθούν για άλλη μια χρονιά σε χαμηλά επίπεδα: 7,1 δις.

γ) Οι προϋπολογισμοί των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών, των ΟΤΑ και των νοσοκομείων προβλέπεται να είναι πλεονασματικοί.

δ) Το δημόσιο χρέος που το 2017 ήταν 317 δις, ανέβηκε το 2018 στα 335 δις και προβλέπεται να πέσει (προφανώς λόγω των ρυθμίσεων του χρέους από τους δανειστές) στα 323,5 δις ή στο 170,2% του ΑΕΠ.

Οι κρυφές μειώσεις στην παιδεία και στην υγεία

Αν και στο προσχέδιο του προϋπολογισμού που δόθηκε στην δημοσιότητα δεν περιλαμβάνονται αναλυτικά στοιχεία για τις δαπάνες, η Κομισιόν δημοσιοποίησε τρεις συνοδευτικούς πίνακες του προσχεδίου που παρέ-

λαβε από την ελληνική κυβέρνηση. Στους πρώτους δύο πίνακες σημειώνεται μία μείωση των δαπανών στην παιδεία από 7,36 δις το 2018 σε 7,31 το 2019 (από 4,9% σε 4,8% του ΑΕΠ) και μία αύξηση των δαπανών για την υγεία, σε απόλυτα μεγέθη, από 8,9 δις σε 9,1 δις αν και ως ποσοστό του ΑΕΠ πρόκειται για μείωση: από 4,9 στο 4,8% του ΑΕΠ.

Ταυτόχρονα πολύ πιο αποκαλυπτικός είναι ο τρίτος πίνακας που παρέδωσε η κυβέρνηση στην Κομισιόν μια που εκεί φαίνονται οι επιπτώσεις του προϋπολογισμού στην κλίμακα των εισοδημάτων των ελλήνων πολιτών. Αν χωριστούν οι πολίτες σε μια κλίμακα 10 κατηγοριών με το 10% η κάθε κατηγορία, τότε φαίνεται ότι οι πιο

ευνοημένοι για το 2019 είναι το εισοδηματικά κατώτερο 20% αλλά και το εισοδηματικά ανώτερο 20% του πληθυσμού. Οι πλουσιότεροι ωφελούνται από τις νομοθετημένες μειώσεις στην φορολογία επιχειρήσεων, μεγάλων εισοδημάτων, κ.α. Οι χαμένοι είναι μεγάλη πλειοψηφία των ενδιάμεσων κατηγοριών. Με άλλα λόγια ο προϋπολογισμός αρπάζει χρήματα από την μεγάλη πλειοψηφία των μισθωτών και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και τα μεταφέρει στους πλούσιους, δίνοντας ταυτόχρονα κάποια προσωρινά ψίχουλα στους φτωχούς...

ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΕΥΣΗ ΜΕ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ

του δεξιού χεριού του πρωθυπουργού. Ακόμη κι αν αυτό σημαίνει τον απόλυτο παραλογισμό: την παραίτηση του υπουργού που πρωταγωνίστησε στη συμφωνία των Πρεσπών για να αναλάβει ο πρωθυπουργός που πήρε επάνω του την ίδια συμφωνία!

Φυσικά η σύγκρουση Κοτζιά-Καμμένου από καμία άποψη δεν αμφισβητεί την αταλάντευτη σύμπλευση της συγκυβέρνησης με τα αμερικανικά ιμπεριαλιστικά σχέδια. Όπως και ο Κοτζιάς, έτσι και ο Καμμένος, μαζί με τον πρωθυπουργό, υπήρξαν οι τρεις βασικοί πρωταγωνιστές στην προσαρμογή της χώρας στην κλιμάκωση των φιλοπόλεμων ιμπεριαλιστικών σχεδίων σε όλη τη διάρκεια της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Αναλαμβάνοντας ο ίδιος ο πρωθυπουργός το υπουργείο Εξωτερικών, τόνισε αυτή του την αφοσίωση στο ΝΑΤΟ και τα αμερικανικά ιμπεριαλιστικά σχέδια, στη συμφωνία των Πρεσπών αλλά και στα υπόλοιπα ανοιχτά μέτωπα (Κυπριακό, ελληνοτουρκικά κ.α.). Από την άλλη, ο Π. Καμμένος στην πρόσφατη επίσκεψή του στις ΗΠΑ δεσμεύτηκε για ακό-

μη βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στον σχεδιασμό των ΗΠΑ για την περιοχή (συμφωνία των Πρεσπών, εξοπλιστικές δαπάνες, αναβάθμιση της βάσης της Σούδας, έναρξη Στρατηγικού Διαλόγου των δύο χωρών), ενώ χαρακτήρισαν την Ελλάδα ως «βασικό σύμμαχο των ΗΠΑ στην αντιμετώπιση των τριών περιοχών»: Ανατολικά (Συρία, Ιράν, Αν. Μεσόγειος), Νότια (προσφυγικό, Λιβύη) και βόρεια (Ουκρανία, Μαύρη Θάλασσα, Ρωσία).

Άξιος ο μισθός του!

Η αναρρίχησή του Ν. Κοτζιά στην πολιτική ηγεσία δεν υπήρξε ιδιαίτερα πρωτότυπη: Γόνος εύπορης οικογένειας με μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, απόφοιτος του ιδιωτικού σχολείου Μωραΐτη, διετέλεσε επικεφαλής της Ιδεολογικής Επιτροπής του ΚΚΕ στα νεανικά του χρόνια μέχρι την αποχώρησή του το «βρώμικο 1989». Αργότερα προσλαμβάνεται ως εμπειρογνώμων στο υπουργείο Εξωτερικών και από το 1996 προσκολλάται στο πλευρό του Γ. Παπανδρέου ως ένας από τους βασί-

κούς συμβούλους του, με αποτέλεσμα και τον διορισμό του ως προέδρου του ΙΣΤΑΜΕ. Για να ενταχθεί με την Κίνηση "Πράττω" στο ΣΥΡΙΖΑ και να εγκατασταθεί τελικά στο πολυπόθητο υπουργείο Εξωτερικών με την άνοδο αυτού στην εξουσία.

Ως υπουργός Εξωτερικών υπηρέτησε με μεγάλη συνέπεια μια επικίνδυνη, μνημονιακή και φιλο-ιμπεριαλιστική κυβέρνηση, μια θλιβερή συμμαχία που επένδυσε στην εξαπάτηση και την καταλήστευση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, με αντάλλαγμα μια σύντομη κυβερνητική θητεία. Πρωταγωνίστησε στη στρατηγική συμμαχία της Ελλάδας με την Κύπρο του δεξιού Αναστασιάδη, το Ισραήλ του Νετανιάχου και την Αίγυπτο του δικτάτορα αλ Σίσι. Επί ημερών Ν. Κοτζιά ενισχύθηκαν οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί, επεκτάθηκαν και αναβαθμίστηκαν οι αμερικανικές βάσεις σε ελληνικό έδαφος, το ΝΑΤΟ ήρθε στο Αιγαίο, η Ελλάδα αναγνώρισε την κυβέρνηση του Κιέβου, απελάθηκαν οι δύο ρώσοι διπλωμάτες τεντώνοντας στα άκρα τις σχέσεις των δύο χωρών

κ.α. Η χώρα μετατράπηκε σε βασικό πολεμικό ορμητήριο του ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή, στο μέτωπο της Συρίας και όχι μόνο. Γι αυτές του τις υπηρεσίες ο Ν. Κοτζιάς έλαβε ευχαριστήριο μήνυμα από το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών «για τη συμβολή του στην ενίσχυση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων και στην επίτευξη της Συμφωνίας των Πρεσπών». Αξέχαστη θα μας μείνει η εικόνα του γελοίου υπουργού να τραγουδά το «We are the world, we are the children» με τους ομολόγους του στο ΝΑΤΟ (βλ. φωτό)!

Τα αλληλομαχαιρώματα και οι ακροβασίες δεν μπορούν να βγάλουν την συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ από τα τεράστια αδιέξοδα της πολιτικής της, που την έχουν οδηγήσει σε μια παρατεταμένη κρίσης αποσύνθεσης. Το μόνο που κερδίζουν είναι μια στερνή παράταση πριν το τέλος, που θα σημαίνει σύντομα.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Προχωράει η Συνταγματική αναθεώρηση Μεγαλώνει η εμπλοκή των ιμπεριαλιστών

Πικνές οι πολιτικές εξελίξεις στη γειτονική Μακεδονία, έναν περίπου μήνα μετά το δημοψήφισμα και σχετικά με την αποδοχή ή όχι της Συμφωνίας των Πρεσπών ως προαπαιτούμενο για την ένταξη της χώρας σε ΝΑΤΟ και ΕΕ.

Παρ' όλο το ηχηρό «χαστούκι» του λαού της Μακεδονίας σε ΝΑΤΟ, ΕΕ, Ζάεφ, με την τεράστια αποχή-μπούκοτάζ στο δημοψήφισμα της 29ης Σεπτεμβρίου, η συγκεκριμένη συμμαχία, όπως ήταν αναμενόμενο, προχωρά ακάθεκτη στην υλοποίηση των σχεδίων της.

Με χειρισμούς που πολλοί ίσως λανθασμένα θεωρούσαν ότι ανήκουν στο «σκοτεινό» παρελθόν, ο Ζάεφ κατάφερε να βρει κοινοβουλευτική πλειοψηφία (80 βουλευτών) ώστε να υπερψηφιστεί η έναρξη των διαδικασιών για τη συνταγματική αναθεώρηση, στη βάση της Συμφωνίας των Πρεσπών. Συγκεκριμένα, στην ψηφοφορία της 19ης Οκτωβρίου, ομάδα 7 βουλευτών του VMRO (η αξιωματική αντιπολίτευση, αστικό-εθνικιστικό κόμμα) μαζί με έναν ακόμα βουλευτή ενός μικρού, συνεργαζόμενου με το VMRO κόμματος, υπερψήφισε τις προτάσεις Ζάεφ, επιτρέποντας να ξεκινήσει η διαδικασία για την αλλαγή του συντάγματος. Το VMRO βρίσκεται σε βαθιά κρίση, αφού τα σκάνδαλα που το βαραίνουν το κρατάν εγκλωβισμένο στους εκβιασμούς των ιμπεριαλιστών.

Ο Ζάεφ, με τον αέρα του αχυρανθρώπου που νιώθει πίσω του τη σιγουριά των Αμερικανών (θυμίζοντας τον Τσίπρα), δηλώνει σίγουρος για την ολοκλήρωση της συνταγματικής αναθεώρησης. Περνάει μάλιστα στην

αντεπίθεση, κινώντας εισαγγελική έρευνα εναντίον του προέδρου της χώρας Ιβάνοφ (προέρχεται από το VMRO), ο οποίος αρνείται να υπογράψει τη συμφωνία!

Η συνταγματική αναθεώρηση όπως φαίνεται θα προχωρήσει αφού αρκούν οι 80 βουλευτές. Ωστόσο, το δημοψήφισμα, όσο κι αν το παρέκαμψαν πραξικοπηματικά οι ιμπεριαλιστές και οι κυβερνήσεις των δύο χωρών, έχει ανοίξει τον ασκό του Αιόλου. Η Ρωσία επιχειρεί μεγαλύτερη εμπλοκή στο ζήτημα, στηρίζοντας αφ' ενός τον πρόεδρο Ιβάνοφ, αφ' ετέρου δηλώνοντας ότι θα φέρει το ζήτημα της Συμφωνίας των Πρεσπών στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, σαν συμφωνία που αντιβαίνει πλήρως τόσο με το Διεθνές Δίκαιο όσο και με το μακεδονικό σύνταγμα. Κατηγορεί δε ευθέως τις ΗΠΑ για ωμή εμπλοκή στα εσωτερικά της Μακεδονίας, δηλώνοντας ότι ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ παρευρίσκονταν στο κοινοβούλιο της Μακεδονίας στην ψηφοφορία της 19ης Οκτώβρη, κινώντας τα νήματα και καθοδηγώντας την αποστασία των 8 βουλευτών!

Παράλληλα, και η Τουρκία βλέπει ότι ίσως υπάρχει χώρος να παίξει κάποιον ρόλο στο ζήτημα, και δηλώνει —αρκετά πιο συμμαζεμένα βέβαια— ότι στηρίζει την είσοδο της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ, αλλά με το συνταγματικό της όνομα.

Τέλος, υπάρχει πάντα και ο παράγοντας της Αλβανίας, η οποία ενοείται μεν πλήρως από τη συμφωνία, ωστόσο δεν αποκλείεται να πιέσει για ακόμα περισσότερα οφέλη επ' ευκαιρίας της συνταγματικής αναθεώρησης. Οι αξιώσεις δύο μικρών αλβανικών κομμάτων στη Μακεδονία για πλήρη αναγνώριση

της αλβανικής σαν επίσημη γλώσσα της Βόρειας Μακεδονίας (και όχι σαν μειονοτική), ίσως αποτελούν «τροχοδεικτικές βολές» για το τι παραπάνω μπορεί να κερδίσει ο αλβανικός καπιταλισμός.

Αν τα σχέδια Ζάεφ-ΗΠΑ προχωρήσουν απρόσκοπτα, η αναθεώρηση του συντάγματος της γειτονικής χώρας θα ολοκληρωθεί στις αρχές του 2019. Και το ζήτημα έρχεται πλέον στην ελληνική πλευρά, η οποία θα πρέπει να επικυρώσει με τη σειρά της από το κοινοβούλιο τη συμφωνία. Για τον Τσίπρα, είναι γνωστό ότι η ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας αποτελεί ύψιστη προτεραιότητα καθώς θα αποτελέσει και την τελευταία, αλλά και πιο σημαντική, εκδούλευση που θα προσφέρει στους ιμπεριαλιστές. Παρά την άρνηση του Καμμένου να στηρίξει τη συμφωνία (για λόγους πολιτικής επιβίωσης, την οποία όμως δεν πρόκειται να πετύχει), είναι αρκετά πιθανό να βρεθεί και στην Ελλάδα η απαραίτητη κοινοβουλευτική πλειοψηφία, κυρίως από το χώρο του ΚΙΝΑΛ, αλλά και από βουλευτές των ΑΝΕΛ που ήδη έχουν αρχίσει να διαχωρίζουν τη θέση τους από τον πρόεδρο του κόμματος (Κουίκ, Κουντουρά, Ζουράρις κ.α.).

Η επικύρωση της συμφωνίας θα σημαίνει φυσικά και την «ημεπίσημη» έναρξη της προεκλογικής περιόδου, καθώς η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν θα υφίσταται πλέον. Τα προβλήματα όμως δεν είναι μόνο στην πλευρά των ΑΝΕΛ, αλλά και στον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως έδειξε η παραίτηση Κοτζιά. Η ΝΔ και ο Κυριάκος Μητσοτάκης, από την άλλη, μάλλον κρατάν την ανάσα τους, μην τυχόν και από κανένα «ατύχημα» η συμφωνία

για να περάσει και αναγκαστούν αυτοί να την ολοκληρώσουν, εγκαταλείποντας εν μιά νυκτί την ακροδεξιά-εθνικιστική ρητορεία τους.

Το κουβάρι στην περιοχή μας έχει μπερδευτεί επικίνδυνα: Αμερικανοί, Ρώσοι, Τούρκοι, Αλβανοί, Έλληνες, Μακεδόνες, κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, εκβιασμοί... Γιατί; Για το όνομα μιας χώρας 2 εκατομμυρίων ανθρώπων; Όχι βέβαια! Για τα συμφέροντα των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, για την μετατροπή της πολύπαθης περιοχής των Βαλκανίων σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ, ορμητήριο για τους μελλοντικούς πολέμους. Το τίμημα για την εμπλοκή των ιμπεριαλιστών στα Βαλκάνια θα πληρωθεί από τους λαούς της περιοχής μας, μέσα σε αυτούς και ο μακεδονικός και ο ελληνικός. Το πόσο βαρύ θα είναι εν τέλει θα εξαρτηθεί από τα ανταντακλαστικά του εργατικού κινήματος: Από το πόσο γρήγορα και πόσο αποτελεσματικά θα καταφέρει να μετατρέψει την αμφιβολία απέναντι στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ και τις κυβερνήσεις του (που αποτυπώθηκαν και στο δημοψήφισμα της Μακεδονίας), σε συνειδητό ταξικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Από το πόσο γρήγορα και πόσο αποτελεσματικά θα καταφέρει να ξεπεράσει τη φενάκη των εθνικισμών και να επιλύσει τα προβλήματά του με τη μόνη ρεαλιστική απάντηση, αυτήν του προλεταριακού διεθνισμού.

■ Γιάννης Σμ.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ: Το δράμα ενός λαού που «προτίμησε» τη Δύση

Η τραγωδία της Ουκρανίας ξαναήρθε στην επικαιρότητα λόγω της σύγκρουσης του Πατριαρχείου της Μόσχας με το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης για τον έλεγχο της ορθόδοξης εκκλησίας της Ουκρανίας, την οποία ακολουθούν επισήμως 25 εκατομμύρια «πιστοί». Από το 1686, εποχή που η Ρωσία επεκτείνει την επιρροή της και γίνεται Αυτοκρατορία, ο Πατριάρχης Μόσχας είχε το δικαίωμα να χειροτονεί τον Μητροπολίτη Κιέβου και άρα να κυριαρχεί στην εκκλησία της Ουκρανίας. Από το 1991, όταν η Ουκρανία αποσχίστηκε από την παραπαίουσα ΕΣΣΔ, τέθηκε το θέμα του αυτοκέφαλου της Ουκρανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, γεγονός που προκάλεσε την αντίδραση του Πατριαρχείου Μόσχας και τη διαίρεση της Ουκρανικής Εκκλησίας. Σήμερα, η απόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης να καταργήσει την επί 332 χρόνια κυριαρχία του Πατριαρχείου Μόσχας στην εκκλησία του Κιέβου, να αναγνωρίσει την «σχισματική» ηγεσία της Ουκρανικής Εκκλησίας και να ανοίξει το δρόμο στο αυτοκέφαλό της, αποτελεί μια κίνηση που έχει σχέση με τις γεωπολιτικές εξελίξεις στην περιοχή. Το Φανάρι βρίσκεται κάτω από την επιρροή των δυτικών ιμπεριαλιστών και η ρήξη του με το πολυπληθέστερο στον κόσμο ορθόδοξο πατριαρχείο, αυτό της Μόσχας, εκφράζει τη «συνεισφορά» του στην προσπάθεια της Δύσης να απομονώσει και να περικυκλώσει τον ρώσικο ιμπεριαλισμό.

Ο ουκρανικός λαός, που ήταν ήδη δια-

ρεμένος ανάμεσα στη δυτική Ουκρανία, που ελέγχεται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, και τις αυτονομημένες ανατολικές επαρχίες του Ντονιέτσκ και του Λουγκάνσκ, που εξαρτώνται άμεσα από τους Ρώσους, θα πρέπει να διαλέξει τώρα και ποια εκκλησία θα ακολουθήσει! Το 2014, με τον εμφύλιο πόλεμο που ξέσπασε όταν η αυταρχική και διεφθαρμένη κυβέρνηση του φιλορώσου Γιανουκόβιτς ανατράπηκε βίαια από διαδηλώσεις υποκινούμενες από αμερικανούς και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές (ο σημερινός πρόεδρος των ΗΠΑ στην Ελλάδα, Τζεφρι Πάιατ, που πρωταγωνίστηκε στην πλήρη υποταγή της χώρας στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, ήταν τότε πρόεδρος στην Ουκρανία) και στις οποίες κυριαρχούσαν διάφορες ομάδες φασιστών και εθνικιστών, ουσιαστικά υποχρεώθηκαν οι αντιφασίστες και οι φιλορώσοι της Ουκρανίας να συστειρωθούν γύρω από τις δυο επαρχίες που στασίασαν στα ανατολικά. Οι ρώσοι ιμπεριαλιστές αναγκάστηκαν επίσης να εντάξουν την Κριμαία στην Ρωσία, μιας και αποτελεί στρατηγική περιοχή που δεν ήταν δυνατόν να την αφήσουν στα χέρια του ΝΑΤΟ. Εξάλλου και οι κάτοικοί της δεν επιθυμούσαν να τεθούν υπό την διακυβέρνηση των φασιστών που κυριαρχούσαν στο Κίεβο.

Με την συνθήκη του Μινσκ II (2015), την οποία αμφισβητούν οι ΗΠΑ καθώς αποτελεί μια προσπάθεια της Γερμανίας να έρθει σε συνεννόηση με τη Ρωσία, δεν τερματίστηκε αλλά «πάγωσε» ο εμφύλιος μετά από 10.000 νεκρούς και 1.500.000 ρωσόφω-

νους πρόσφυγες, που συνωστίζονται στις δυο πλούσιες σε φυσικούς πόρους επαρχίες που αποτελούν τώρα *de facto* προτεκτοράτα της Ρωσίας, όπως η Οσετία και η Αμπχαζία στη Γεωργία (που επίσης θέλουν να εντάξουν στο ΝΑΤΟ οι δυτικοί ιμπεριαλιστές). Το καθεστώς του Κιέβου «νομιμοποιήθηκε» με τις εκλογές που ανέδειξαν τον δισεκατομμυριούχο επιχειρηματία Ποροσένκο στην εξουσία. Οι φασιστικές ομάδες εξαπέλυσαν όργιο βίας στη δυτική Ουκρανία, που έφτασε μέχρι την απαγόρευση του ΚΚ και των αριστερών κομμάτων (πρόσφατα βουλευτής κάλεσε τους «πατριώτες» να δολοφονήσουν τον γραμματέα του ΚΚ Ουκρανίας!), τον στραγγαλισμό κάθε «μη ουκρανικής» εθνικής ταυτότητας (απαγόρευση ρωσικής γλώσσας στα σχολεία) και τη συστηματική ηρωοποίηση των δοσιλογων συνεργατών των Ναζί. Στο οικονομικό πεδίο, η βοήθεια της Δύσης ήταν ένα δάνειο που συνοδευόταν από Μνημόνιο παρόμοιο με αυτά της Ελλάδας, το οποίο οδήγησε σε πτώση του ΑΕΠ κατά 30%, φτωχοποίηση, ακρίβεια, ανεργία και ιδιωτικοποιήσεις προς όφελος των καπιταλιστών. Το ΔΝΤ ζητά από τον Ποροσένκο να κόψει την επιδότηση του γκαζιού και να αυξήσει το όριο συνταξιοδότησης σε μια χώρα που 8 εκατομμύρια συνταξιούχοι ζουν με 50 ευρώ τον μήνα και ο μέσος μισθός είναι στα 200 ευρώ!

Η Ουκρανία μάλιστα απώλεσε την πρόσβαση στο φτηνό φυσικό αέριο, κάρβουνο και πετρέλαιο από την Ρωσία και κινδυνεύει να χάσει και τα οφέλη που αποκομίζει ως

διαμετακομιστικός κόμβος του ρώσικου φυσικού αερίου προς την κεντρική Ευρώπη. Οι ΗΠΑ θέλουν να φέρουν πανάκριβο αμερικανικό φυσικό αέριο από τον σταθμό υδροποιημένου αερίου στην Αλεξανδρούπολη, ενώ ρώσοι και γερμανοί ιμπεριαλιστές σχεδιάζουν τον αγωγό Nord Stream II, που παρακάμπτει την Ουκρανία, αφήνοντας τη χώρα κατεστραμμένη και διαίρεμένη, με τις επενδύσεις από την Δύση να μην υλοποιούνται ποτέ.

Το χειρότερο, ο «παγωμένος» εμφύλιος απειλεί πάντα τον ουκρανικό λαό (πρόσφατα δολοφονήθηκε ο ηγέτης της Νοβοροσίγια, της αυτοανακηρυχθείσας Λαϊκής Δημοκρατίας στα ανατολικά) αφού στο έδαφος της χώρας συγκρούονται απευθείας ο αμερικανικός και ρώσικος ιμπεριαλισμός. Η ταξιαρχία των ΗΠΑ στην Πολωνία, η αντιπυραυλική ασπίδα στη Ρουμανία, τα γυμνάσια του ΝΑΤΟ στη Νορβηγία και η απειλή απόσυρσης των ΗΠΑ από την συμφωνία INF για τα πυρηνικά απαντώνται άμεσα από τη Ρωσία, με τα μεγαλύτερα γυμνάσια στην ιστορία της (προετοιμασία παγκόσμιας σύρραξης για το ΝΑΤΟ) στη ρωσική Άνω Ανατολή και την ανατολική Σιβηρία με την συμμετοχή της Κίνας, την ανάπτυξη πυρηνικών κεφαλών στο Καλίνινγκραντ, την στρατιωτική επέκταση στην Αρκτική και τη σύνδεση της Κριμαίας με την Ρωσία, με γέφυρα στον πορθμό του Κετς.

■ Κώστας Δικαίος

GERMANIA

Αποχωρεί η Μέρκελ από το πολιτικό σκηνικό μετά τα αποτελέσματα των τοπικών εκλογών

Τα εκλογικά αποτελέσματα στα ομόσπονδα κρατίδια της Βαυαρίας (14/10) και της Έσσης (28/10) δείχνουν ότι συνεχίζονται οι πολιτικές τάσεις που εκφράστηκαν στις ομοσπονδιακές εκλογές πριν από ένα χρόνο. Η Βαυαρία και η Έσση θεωρούνται από τα πιο πετυχημένα ομόσπονδα κρατίδια. Η Βαυαρία λόγω της μεγάλης βιομηχανίας (BMW, AUDI, Siemens) και του αγροτικού τομέα, η Έσση λόγω Φρανκφούρτης που αποτελεί ένα από τα μεγάλα χρηματοπιστωτικά κέντρα της Ευρώπης στην οποία έχουν την έδρα τους το γερμανικό χρηματιστήριο, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η Ντόιτσε Μπανκ, η Κομέρτς Μπανκ καθώς και άλλες τράπεζες και χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί.

«Καθόλου ευχαριστημένος» από το αποτέλεσμα δήλωσε ο Πρωθυπουργός του κρατιδίου της Βαυαρίας και εκ νέου υποψήφιος των Χριστιανοκοινωνιστών, Μάρκος Σέντερ και έκανε λόγο για «μια όχι εύκολη μέρα» για το κόμμα του. Οι Χριστιανοκοινωνιστές (CSU) έχασαν 10 ποσοστιαίες μονάδες συγκεντρώνοντας το 37,2% των ψήφων. Την δεύτερη θέση κατέκτησαν οι Πράσινοι, οι οποίοι συγκέντρωσαν ποσοστό 17,5% ενισχυόμενοι κατά σχεδόν 10 μονάδες από τις εκλογές του 2013. Στην τρίτη θέση αναδεικνύονται οι Ελεύθεροι Ψηφοφόροι με 11,6%, ενώ η Εναλλακτική για την Γερμανία (AfD) εξασφάλισε άνετα την είσοδό της στο τοπικό Κοινοβούλιο, συγκεντρώνοντας 11%. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) εξαυλώθηκε στην πέμπτη θέση, χάνοντας την μισή

του εκλογική δύναμη, περιοριζόμενο στο μονοψήφιο 9,7% (!). Οι Φιλελεύθεροι (FDP) μπαίνουν οριακά στην τοπική Βουλή με ποσοστό 5,1%, ενώ εκτός Κοινοβουλίου μένει η Αριστερά, με 3,2%.

Καταστροφική για τους Χριστιανοδημοκράτες (CDU) της Μέρκελ ήταν η έκβαση της εκλογικής διαδικασίας δύο εβδομάδες αργότερα και στο κρατίδιο της Έσσης, αφού έχασαν περισσότερες από 10 ποσοστιαίες μονάδες συγκεντρώνοντας 27% (από 38,3% το 2013). Για πρώτη φορά προέκυψε και εκεί κοινοβούλιο με έξι κόμματα. Οι Πράσινοι πέτυχαν και εδώ μεγάλη άνοδο (+8,7%) και φαίνεται να κατακτούν οριακά την δεύτερη θέση με 19,8%. Βατερλό υπέστησαν οι Σοσιαλδημοκράτες που χάνοντας σχεδόν 11 ποσοστιαίες μονάδες έπεσαν στο 19,8%. Η Εναλλακτική για την Γερμανία (AfD) πέτυχε μεγάλη άνοδο 9 ποσοστιαίων μονάδων φτάνοντας το 13,1% και εξασφαλίζει για πρώτη φορά την είσοδο στο κοινοβούλιο του κρατιδίου που ιδρύθηκε το 2013. Οι Φιλελεύθεροι (FDP), με 7,5% (+2,5%) κατακτούν την πέμπτη θέση, ενώ στο κοινοβούλιο της Έσσης θα στείλει βουλευτές και η Αριστερά που πέτυχε ποσοστό 6,5% με μικρή άνοδο (+1,1%).

Είναι φανερό από τα αποτελέσματα ότι η καμπάνα χτυπάει για την ομοσπονδιακή κυβέρνηση μεγάλου συνασπισμού μεταξύ της «Ένωσης» και των Σοσιαλδημοκρατών. Οι Πράσινοι κατακτούν την δεύτερη θέση και πετυχαίνουν μεγάλη εκλογική άνοδο τόσο στην Βαυαρία που βρίσκονται στην αντιπολίτευση, όσο και στην Έσση που βρίσκονται

στην κυβέρνηση. Το μήνυμα δεν μπορούσε να είναι πιο σαφές προς το Βερολίνο και την ομοσπονδιακή κυβέρνηση. Μετά τα καταστροφικά αποτελέσματα στην Βαυαρία και στην Έσση οι εξελίξεις επιταχύνονται και τα περιθώρια χειρισμών γίνονται όλο και πιο στενά. Ο Ζεεχόφερ, πρόεδρος των Χριστιανοκοινωνιστών και υπουργός εξωτερικών, δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο να υπάρξουν εξελίξεις λόγω του δυσμενούς αποτελέσματος. Απέφυγε να μιλήσει για δική του αποχώρηση από την ηγεσία του κόμματος και περιορίστηκε να τονίσει ότι δική του ευθύνη αποτελεί η διατήρηση της συνοχής του κόμματός του. Η Μέρκελ, αντίθετα, ανακοίνωσε ότι θα αποχωρήσει από την προεδρία του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος μόλις λήξει η θητεία της τον Δεκέμβριο και το ίδιο θα κάνει και με την καγκελαρία.

Η ανακοίνωση της «αποχώρησής» της δεν είναι παρά μια προσπάθεια να ελέγξει τις εξελίξεις διαδοχής στο κόμμα της αλλά και μια προσπάθεια να εξαντλήσει την θητεία της. Κάτι μάλλον δύσκολο. Εκτός των άλλων γιατί ο εταίρος του κυβερνητικού συνασπισμού, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα εξαυλώνεται με ραγδαίους ρυθμούς. Η «πασσοκοπήσή» του βρίσκεται προ των πυλών. Βέβαια οι ψηφοφόροι που το εγκατέλειψαν δεν πήγαν «μακριά», αφού στην πλειοψηφία τους πήγαν στην διπλανή πόρτα των Πρασίνων. Τα δυο αυτά κόμματα εκλογικά είναι συγκοινωνούντα δοχεία και πολλές φορές στο παρελθόν έχουν γίνει μετακινήσεις ψηφοφόρων ανάμεσά τους.

Η άνοδος του AfD είναι σημαντική αν και δεν επιβεβαιώθηκε στις κάλπες η ακόμη μεγαλύτερη δυναμική που του έδιναν οι δημοσκοπήσεις. Ωστόσο το ακροδεξιό κόμμα κατακτά μια θέση στον πολιτικό χάρτη της χώρας.

Η αποσταθεροποίηση του πολιτικού σκηνικού στην Γερμανία και η προοπτική απομάκρυνσης του διδύμου Μέρκελ - Σόμπλε, μετά από τόσα χρόνια στην εξουσία σε Γερμανία και ΕΕ, παίρνει λίγο και το χαρακτήρα αλλαγής καθεστώτος. Οι επιπτώσεις είναι σημαντικές και στην ΕΕ. Οι Βρυξέλλες κινδυνεύουν με παράλυση μέχρι να ξεκαθαρίσει το τοπίο και μάλιστα σε μια κρίσιμη στιγμή για την ΕΕ. Τα ανοιχτά μέτωπα είναι πολλά τόσο στο «εσωτερικό» της ΕΕ (Brexit, Ιταλία, Ελλάδα, προσφυγικό - μεταναστευτικό) όσο και στο «εξωτερικό» της ΕΕ (ανταγωνισμός ΗΠΑ - Ρωσίας, επέλαση της Κίνας, Τουρκία, Μέση Ανατολή κλπ). Το κομμάρι αναμένεται να μπλεχτεί πολύ περισσότερο μετά τις ευρωεκλογές, την αναμενόμενη άνοδο «νέων» πολιτικών δυνάμεων και την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» αστικών κομμάτων που είναι, τρόπο τινά, τα επίσημα μέλη του κλαμπ των Βρυξελλών.

■ Χρήστος Νομίδης

BENEZOYELA

Ιμπεριαλιστικές απειλές, προσπάθειες επανεκκίνησης της επαναστατικής διαδικασίας

Εκμεταλλούμενοι την ανάδειξη αντιδραστικών κυβερνήσεων στις περισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής και τη σχετική υποχώρηση του εργατικού κινήματος τα τελευταία χρόνια, οι ιμπεριαλιστές σφίγγουν ολοένα τον κλοιό γύρω από τη Βενεζουέλα, παρότι οι προσπάθειές τους να ανατρέψουν την κυβέρνηση Μαδούρο, είτε με τις απάνθρωπες οικονομικές κυρώσεις που έχουν επιβάλει, είτε προκαλώντας μια διαρκή κατάσταση ανωμαλίας, έχουν επανειλημμένα αποτύχει. Στις συχνές δηλώσεις του Τραμπ ότι δεν αποκλείεται η «στρατιωτική λύση» στη Βενεζουέλα, έρχονται να προστεθούν: α) Οι δηλώσεις του Λουίς Αλμάγκρο, γενικού γραμματέα του ελεγχόμενου από τις ΗΠΑ Οργανισμού Αμερικανικών Κρατών, ότι «σε ό,τι αφορά μια στρατιωτική επέμβαση με στόχο την ανατροπή του καθεστώτος του Νικολάσ Μαδούρο, πιστεύω ότι δεν θα πρέπει να αποκλείσουμε αυτή την επιλογή». Ο Αλμάγκρο μίλησε για «παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων» και «εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας» από την κυβέρνηση της Βενεζουέλας. β) Οι απειλές του Εντουάρντο Μπόλσονάρο, γιου του νέου προέδρου της Βραζιλίας, για κήρυξη πολέμου κατά της Βενεζουέλας και για δημιουργία αμερικανικής στρατιωτικής βάσης κοντά στα σύνορα των δύο χωρών. Η εκλογή του ακροδεξιού Μπόλσονάρο στην ισχυρότερη χώρα της Λατινικής Αμερικής θα επιδεινώσει την ήδη πολύ δύσκολη οικονομική και γεωπολιτική θέση

της Βενεζουέλας. γ) Οι συνεχείς προκλήσεις και η συγκέντρωση στρατευμάτων στα σύνορα με τη Βενεζουέλα από την αντιδραστική κυβέρνηση της Κολομβίας. Υπάρχει μάλιστα σχεδιασμός των ιμπεριαλιστών να ενταχθεί η Κολομβία στο ΝΑΤΟ!

Αντιμέτωπος με τον θανάσιμο κλοιό του δυτικού ιμπεριαλισμού, ο Μαδούρο στρέφεται για στήριξη προς την Κίνα. Στα μέσα Σεπτεμβρίου πραγματοποίησε επίσκεψη στο Πεκίνο, όπου υπέγραψε 28 συμφωνίες σε διάφορους τομείς. Ιδιαίτερη σημασία έχει η συνεργασία των δύο χωρών στον χώρο της υγείας, καθώς η βαρβαρότητα των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στερεί από τον λαό της Βενεζουέλας βασικά φάρμακα, όπως ινσουλίνη, αντιβιοτικά και αντικαρκινικά. Πέρα από τη δέσμευση για την κάλυψη των αναγκών φαρμακευτικών εισαγωγών, η Κίνα έστειλε ένα υπερσύγχρονο πλοίο-νοσοκομείο στο λιμάνι Λα Γκουάρα της Βενεζουέλας. Στο Πεκίνο, ο Μαδούρο εξασφάλισε επίσης νέο δάνειο ύψους 5 δις δολαρίων και αύξηση των εξαγωγών πετρελαίου της Βενεζουέλας προς την Κίνα σε 1 εκατομμύριο βαρέλια την ημέρα (το σημερινό επίπεδο είναι περίπου 700.000 βαρέλια). Βέβαια, όλα αυτά με το αζημίωτο για τον κινέζικο ιμπεριαλισμό, καθώς η κυβέρνηση της Βενεζουέλας επιτρέπει τη διείσδυση των κινέζικων πετρελαϊκών εταιριών στην παραγωγή πετρελαίου της χώρας.

Τα ανοίγματα του Μαδούρο προς ανατολάς είναι σε μεγάλο βαθμό αναπόφευκτα,

μπροστά στον οικονομικό, στρατιωτικό και γεωπολιτικό στραγγαλισμό της Βενεζουέλας από τον δυτικό ιμπεριαλισμό. Ωστόσο, η αυξανόμενη εξάρτηση από την Κίνα είναι ακριβώς ένδειξη της αποτυχίας του να προωθήσει ουσιαστικά τη λεγόμενη «μολιβαριανή» επαναστατική διαδικασία, παρά τον δυναμισμό των εργαζόμενων μαζών, που υπερασπίζονται με τεράστιες θυσίες τις ιστορικές κατακτήσεις τους της περιόδου του Τσάβες, απέναντι στον ιμπεριαλισμό και την ντόπια αντίδραση. Στην ομιλία του στο 4^ο Συνέδριο Κοινοτήτων και Κοινωνικών Κινήματων στις 20-21 Οκτώβρη, ο Μαδούρο παραδέχτηκε ότι στα 6 χρόνια της προεδρίας του έχουν γίνει ελάχιστα για την ενίσχυση των αυτοοργανωμένων κοινοτήτων, που έχουν δημιουργηθεί σε διάφορες περιοχές της Βενεζουέλας, και για τη μεταβίβαση λειτουργιών του αστικού κράτους σε αυτές. Ζήτησε συγγνώμη για αυτή την αποτυχία και υποσχέθηκε να δράσει άμεσα με στόχο τη μεταβίβαση εξουσιών στις κοινότητες. Παράλληλα, εξήγγειλε ένα νέο κρατικό πρόγραμμα για την ενίσχυση των λεγόμενων «Σπιτιών Τροφίμων», που προσφέρουν δωρεάν ή πολύ φτηνό φαγητό, ιδιαίτερα στις πιο φτωχές περιοχές της χώρας. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η διαχείρισή τους γίνεται από τις τοπικές κοινότητες. Στην ίδια κατεύθυνση, ο Μαδούρο ανακοίνωσε τη διάθεση επιπλέον κρατικών κονδυλίων και την απαλλοτρίωση εκτάσεων για τη συνεταιριστική καλλιέργεια καλαμποκιού, ώστε να διασφαλιστεί η επαρκής σίτιση του μεγαλύ-

τερου μέρους του πληθυσμού.

Οι εκπρόσωποι των κοινοτήτων στο συνέδριο άσκησαν έντονη κριτική στον Μαδούρο και προέβαλαν συγκεκριμένα αιτήματα, ώστε τα σχέδια ενίσχυσης των κοινοτήτων και της συνεταιριστικής παραγωγής να μη μείνουν κενό γράμμα. Α) τη μεταβίβαση στις κοινότητες της διαχείρισης των δασών του ποταμού Ορινόκο και των εργοστασίων επεξεργασίας βαμβακιού, β) τη συγκρότηση ομάδας εργασίας από εκπροσώπους της κυβέρνησης και των κοινοτήτων, με στόχο τον προσδιορισμό κρατικών επιχειρήσεων που θα μπορούσαν να μεταβιβαστούν στις κοινότητες, γ) τη δημιουργία τοπικών εταιριών ύδρευσης-άρδευσης και μεταφορών ατόμων και εμπορευμάτων, με διαχείριση από τις κοινότητες, δ) την ολοκλήρωση της κατασκευής σιδηροδρόμων που θα συνδέουν τις κυριότερες βιομηχανικές περιοχές της χώρας και τη γενικότερη αναβάθμιση των δικτύων χερσαίων μεταφορών, ώστε να αντιμετωπιστούν και τα προβλήματα διανομής βασικών αγαθών.

Οι δυσκολίες είναι τεράστιες και αυτά που πρέπει να υλοποιηθούν πάρα πολλά. Στον αγροτικό τομέα, για παράδειγμα, η κυβέρνηση Μαδούρο έχει κάνει ελάχιστα για την απαλλοτρίωση της γης και την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας των τοιφικαίων εναντίον των φτωχών αγροτών. Χαρακτηριστικό και αποτρόπαιο γεγονός, η δολοφονία του Λουίς Φαχάρδο, αγρότη συνδικαλιστή ηγέτη και μέλους της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚ Βενεζουέλας, και του γαμπρού του στις 31 Οκτώβρη. Το ΚΚ Βενεζουέλας καταγγέλλει ως υπεύθυνους «τους γαιοκτήμονες του Σουρντε Λάγκο, τα μέλη της Εθνοφρουράς, τους διεφθαρμένους πολιτικούς που δημόσια τον απειλούσαν».

Βραζιλία

Το «λευκό πραξικόπημα» ολοκληρώνεται, πρόεδρος ο φασίστας Μπολσονάρο

Στις γενικές εκλογές που διεξήχθησαν στη Βραζιλία σε δύο γύρους (7 και 28 Οκτώβρη), εξελέγησαν νέος πρόεδρος, αντιπρόεδρος, Ομοσπονδιακή Γερουσία (81 γερούσιαστές), κυβερνήτες των 27 ομόσπονδων πολιτειών, Νομοθετικό Σώμα (Βουλή, 513 βουλευτές). Στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών επικράτησε ο φασίστας Ζαΐρ Μπολσονάρο, υποψήφιος με το Σοσιαλφιλελεύθερο Κόμμα (PSL), με 46% (49 εκατομμύρια ψήφους), έναντι 29,3% του Φερνάντο Χαντάντ, υποψήφιου του Κόμματος των Εργατών (PT). Στον δεύτερο γύρο ο Μπολσονάρο συγκέντρωσε 55,13%, έναντι 44,87% του Χαντάντ.

Το πολιτικό σκηνικό είναι χαώδες, καθώς 30 κόμματα μπαίνουν στη Βουλή, ενώ 14 από αυτά εκλέγουν από 4 έως 13 βουλευτές. Το Κόμμα Σοσιαλισμού και Ελευθερίας (PSOL), στο οποίο συμμετέχουν τα μέλη της 4^{ης} Διεθνούς που αποχώρησαν το 2006 από το PT, κατέβηκε αυτόνομα στις εκλογές. Ο προεδρικός του υποψήφιος Γκιγιέρμε Μπούλος, ηγέτης του Κινήματος των Ακτιμώνων (MST), πήρε μόλις 0,6% και 617.000 ψήφους (το 2006 ο υποψήφιος του PSOL συγκέντρωσε 6,5 εκατομμύρια ψήφους και 6,9%). Ωστόσο, στις βουλευτικές εκλογές το PSOL διπλασίασε τη δύναμή του, κερδίζοντας 2,78 εκατομμύρια ψήφους και 10 βουλευτές. Για τη Γερουσία, ενώ πήρε 5,3 εκατομμύρια ψήφους, δεν εξέλεξε γερούσιαστές. Παρότι το PSOL έχει αποστασιοποιηθεί από το PT, η υποψηφιότητα του Μπούλος (παιρνει ελάχιστες αποστάσεις από την πολιτική του PT) δεν μπόρεσε να αποκρυσταλλωθεί σαν μια εναλλακτική ταξική υποψηφιότητα για τις μάζες.

Στην πιο τεταμένη προεκλογική περίοδο από το τέλος της δικτατορίας, φάνηκαν ξεκάθαρα η ακραία πόλωση της βραζιλιάνικης κοινωνίας και τα άλυτα προβλήματα από την τεράστια ανισότητα, φτώχεια και εξαθλίωση. Η ψήφος ήταν ταξική αλλά και «φυλετική». Ο Μπολσονάρο έλαβε το 75% των ψήφων του σε δήμους με μεσαία και υψηλά εισοδήματα, ενώ δεν έφτασε ούτε το 25% σε φτωχές περιοχές. Έτσι, επικράτησε στις 9 από τις 10 πλουσιότερες πόλεις της Βραζιλίας, ενώ ο Χαντάντ νίκησε σε 9 από τις 10 φτωχότερες πόλεις. Επίσης, ο Μπολσονάρο επικράτησε στο 90% των δήμων με πλειοψηφία λευκών, ενώ ο Χαντάντ κέρδισε στο 70% των δήμων με πλειοψηφία μη λευκού πληθυσμού (ιθαγενείς, μαύροι).

Με τη νίκη του φασίστα Μπολσονάρο, πρώην στρατιωτικού και νοσταλγού της δικτατορίας (1964-1985), ολοκληρώνεται ο στόχος του «λευκού» κοινοβουλευτικού πραξικόπηματος του 2016 να ξεριζωθεί το PT από την κυβέρνηση με κάθε μέσο. Η αποπομπή της νόμιμα εκλεγμένης προέδρου Ντίλμα Ρούσεφ και η φυλάκιση του ιστορικού ηγέτη του PT Λούλα ντα Σίλβα, με χαλκευμένες κατηγορίες για διαφθορά, είναι ένα τεράστιο πολιτικό σκάνδαλο, το οποίο ενορχήστρωσαν και εκτέλεσαν τα πιο διεφθαρμένα πολιτικά επιτελεία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο πρόεδρος που αντικατέστησε τη Ρούσεφ, Μισέλ Τέμερ, ο οποίος εμπλέκεται σε σκάνδαλα διαφθοράς και, παρά τις τεράστιες κινητοποιήσεις εναντίον του, έμεινε στην εξουσία, χάρη στη στήριξη του στρατού και των δικαστηρίων. Εντελώς τυχαία, ο επικεφαλής δικαστής της διαβόητης επιχείρησης «πλυντήριο αυτοκινήτου» Σέρχιο Μόρο, ο οποίος οδήγησε στη φυλακή τον Λούλα χωρίς ενοχοποιητικά στοιχεία, αποδέχθηκε την πρόταση του Μπολσονάρο να γίνει υπουργός δικαιοσύνης και δημόσιας ασφάλειας.

Για αυτές τις ανατροπές όμως, ευθύνη έχει και το PT, το οποίο εγκλωβίστηκε στα όρια της αστικής νομιμότητας και ακολούθησε μια γραμμική υποταγής στους «δημοκρατικούς θεσμούς», ακόμα και όταν οι κανόνες του «δημοκρατικού παιχνιδιού» είχαν στην πράξη καταργηθεί από τις λυσσασμένες καπιταλιστικές ελίτ. Παρότι κινητοποιήθηκαν σημαντικά κομμάτια της εργατικής τάξης στον δρόμο, οι προηγούμενες υποχωρήσεις του PT προς μια πολιτική ταξικής συμφιλίωσης και διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης (με υιοθέτηση νεοφιλελεύθερων μέτρων) ουδετεροποίησαν ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής του βάσης. Για άλλη μια φορά στην ιστορία, ο ρεφορμισμός δείχνει τα επικίνδυνα όριά του για τη διασφάλιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Ο στρατηγικός όμως στόχος του «λευκού» πραξικόπηματος και όσων το ενορχήστρωσαν (ντόπιες ελίτ, διε-

φθαρμένο πολιτικό προσωπικό, ΗΠΑ) ήταν αναμφίβολα να ανοίξουν τον δρόμο στους μηχανισμούς του κράτους (στρατός, αστυνομία, δικαστήρια) να επέμβουν ανοιχτά στην πολιτική ζωή, με απώτερο σκοπό το χτύπημα της εργατικής τάξης, της αυξανόμενης μαχητικότητάς της και των κινημάτων της, των αυξανόμενων διεκδικήσεων της για αξιοπρεπή ζωή και επέκταση των δικαιωμάτων της. Αυτό τον στόχο, «να σωθεί η Βραζιλία από τους κομμουνιστές», αναλαμβάνει να φέρει εις πέρας πλέον ο φασίστας Μπολσονάρο, ο οποίος εκπροσωπεί ανοιχτά και ωμά τον στρατό και το μεγάλο κεφάλαιο και ευνοεί ξεκάθαρα τις επιλογές των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην περιοχή.

Ο στρατός έχει διαδραματίσει θεμελιώδη ρόλο στη βραζιλιάνικη πολιτική. Η στρατιωτική δικτατορία (1964-1985), με την άμεση στήριξη των ΗΠΑ, ήταν από τις πιο μακρόχρονες στην περιοχή και μέχρι και σήμερα δεν έχει προωθηθεί καμιά συστηματική διαδικασία αναζήτησης της αλήθειας, αποκατάστασης της μνήμης και δίωξης όσων στρατιωτικών πήραν μέρος σε δολοφονίες και βασανιστήρια. Η σημερινή διεθνής κατάσταση (υποβάθμιση των ΗΠΑ έναντι της Κίνας, ισχυροποίηση του εργατικού κινήματος στη Βραζιλία) επιβάλλει ξανά στενότερες σχέσεις για τις δύο αστικές τάξεις. Όπως τόνισε ο Στιβ Μπάνον, επικεφαλής της εκλογικής εκστρατείας του Τραμπ το 2016: «Σε αυτή τη γωνιά του κόσμου, όπου υπάρχει ριζοσπαστικός σοσιαλισμός, χάος στη Βενεζουέλα, οικονομική κρίση, το ΔΝΤ ξανά στην Αργεντινή, ο Μπολσονάρο αντιπροσωπεύει τον φωτισμένο καπιταλισμό και θα είναι μια λαϊκιστική εθνικιστική ηγεσία».

Η ιστορία της Λατινικής Αμερικής και της Βραζιλίας δείχνει ότι η εξωτερική παρέμβαση στις εθνικές υποθέσεις υπήρξε και εξακολουθεί να είναι σημαντικό στοιχείο της πολιτικής πραγματικότητας. Μελέτη του Χάρβαρντ του 2005 δείχνει ότι, μεταξύ των ετών 1898 και 1994, οι ΗΠΑ προκάλεσαν 41 αλλαγές καθεστώτος στην περιοχή, χωρίς τις πιο πρόσφατες επεμβάσεις τους, όπως στην Ονδούρα (2009), την Παραγουάη (2012) και τη Βραζιλία (2016). Για τις ΗΠΑ η εκλογή Μπολσονάρο είναι μια χρυσή ευκαιρία να αποσπαστεί η Βραζιλία από τις χώρες BRICS και να οικοδομηθούν στενότερες οικονομικές και στρατιωτικές σχέσεις. Φυσικά, η κατάσταση δεν έχει καμιά σχέση με παλαιότερες περιόδους, όταν η Λατινική Αμερική ήταν η πίσω αυλή των ΗΠΑ. Οι αστικές τάξεις της περιοχής, και ιδιαίτερα της Βραζιλίας, δεν είναι δυνατόν να υποβαθμιστούν σε υποτακτικούς των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, άσχετα εάν τα συμφέροντά τους μπορεί να ταυτίζονται για συγκυριακούς λόγους, κυρίως λόγω των κοινών τους εχθρών («κομμουνιστικός κίνδυνος», Βενεζουέλα, Κούβα, Εκουαδόρ, Βολιβία).

Αυτή η εκλογική ήττα, που υπογραμμίζει για άλλη μια φορά την αποτυχία των ρεφορμιστικών λύσεων, είναι ένα σημαντικό τράνταγμα για όλες τις εργατικές και λαϊκές μάζες στη Λατινική Αμερική. Κάνει ξεκάθαρους τους τεράστιους κινδύνους που έχουν να αντιμετωπίσουν οι εργαζόμενοι και οι φτωχές λαϊκές/πληθειακές μάζες από την «απελευθέρωση» των δυνάμεων της αντίδρασης και βάζει μπροστά στο εργατικό κίνημα και την επαναστατική του πρωτοπορία τα επείγοντα καθήκοντα της αυτοάμυνας, της απόκρουσης των επιθέσεων και της οικοδόμησης επαναστατικών κομμάτων, που θα φτάνουν μέχρι τέλους τη σύγκρουση με το ντόπιο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές.

■ Παιουλίν Μπουμπουλίμα

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

ΙΤΑΛΙΑ

Διαδηλώσεις σε 50 πόλεις της Ιταλίας πραγματοποιήσαν μαθητές στις 12/10, με τρεις χιλιάδες να συγκεντρώνονται έξω από το υπουργείο Παιδείας στην Ρώμη. Οι μαθητές αντιτίθενται στις νέες περικοπές για την παιδεία που σχεδιάζονται στον νέο προϋπολογισμό, με την μείωση στις δαπάνες να φτάνει τα 8 δισ. την τελευταία δεκαετία. Κύριο αίτημα είναι να μη γίνουν άλλες περικοπές που επηρεάζουν τα σχολικά εγχειρίδια, τη συντήρηση και κατασκευή σχολείων και τη μετακίνηση των μαθητών από και προς το σχολείο, όπως και το να δίνεται η ιταλική υπηκοότητα σε παιδιά προσφύγων που γεννιούνται στην Ιταλία χωρίς να πρέπει αυτά να συμπληρώσουν το 18ο έτος και μετά να υποβάλλουν αίτηση, κάτι που έρχεται σε ευθεία αντίθεση με την πολιτική ατζέντα του ακροδεξιού συνασπισμού. Νέες κινητοποιήσεις οργανώνονται για τις 16-17 Νοέμβρη.

ΧΙΛΗ

Περισσότεροι από 500.000 διαδήλωσαν στο Σαντιάγο της Χιλής, στις 24/10, ενάντια στο ιδιωτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, κληροδότημα του Πινοσέτ, καθώς το 91% των συνταξιούχων λαμβάνει σύνταξη που αντιστοιχεί σε 233 δολάρια ή αλλιώς λιγότερο από το μισό του κατώτατου μισθού, ο οποίος ήδη είναι ανεπαρκής για τους χιλιανούς εργαζόμενους. Το κίνημα ενάντια στην υφιστάμενη ιδιωτική συνταξιοδότηση, που έχει ξεκινήσει από το 2016 και στηρίζεται και από συνδικαλιστικές οργανώσεις, συγκρούστηκε με την αστυνομία, η οποία πραγματοποίησε 12 συλλήψεις.

ΚΟΛΟΜΒΙΑ

Το φοιτητικό κίνημα με την υποστήριξη των πανεπιστημιακών καθηγητών έκανε την εμφάνισή του στην Κολομβία με μαζικές διαδηλώσεις, ζητώντας και σε αυτήν την περίπτωση αύξηση των δαπανών για την δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ο αριθμός των φοιτητών τις τελευταίες δύο δεκαετίες έχει τετραπλασιαστεί φτάνοντας τις 612.000, με την χρηματοδότηση ωστόσο να μην ακολουθεί αντίστοιχη εξέλιξη, με αποτέλεσμα απλήρωτους μισθούς και παραπαίουσες εγκαταστάσεις.

Οι φοιτητές ζητούν μείωση της χρηματοδότησης για πολεμικές δαπάνες και αύξηση της χρηματοδότησης για την δημόσια παιδεία καθώς, όπως καταγγέλλουν, σημαντικό κομμάτι των χρημάτων καταλήγει στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Τέλος, ζητούν άτοκα φοιτητικά δάνεια για να πραγματοποιήσουν τις σπουδές τους καθώς τουλάχιστον 50.000 φοιτητές αδυνατούν να ξεπληρώσουν τα χρέη τους.

Φοιτητές και καθηγητές οργανώθηκαν μέσα από γενικές συνελεύσεις όπου αποφάσισαν απεργία διαρκείας, διοργανώνοντας διαδηλώσεις σε όλη την χώρα στις 10/10, με συμμετοχή 100.000 και στις 17/10 με συμμετοχή που άγγιξε τις 500.000.

Με τους φοιτητές και καθηγητές να συνεχίζουν την απεργία, η κυβέρνηση ήρθε σε συμφωνία με τους 32 πρυτάνεις των δημόσιων πανεπιστημίων για αύξηση της χρηματοδότησης. Η συμφωνία περιλαμβάνει αύξηση για το 2019 ανάλογη με την αύξηση του πληθωρισμού συν 3% και για την τριετία 2020-2022 αύξηση κατά 4%. Οι φοιτητές που δεν συμπεριελήφθησαν στις διαπραγματεύσεις δεν εμφανίστηκαν ικανοποιημένοι και επιφυλάχθηκαν για συνέχιση της απεργίας.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Μαχητική διαδήλωση έξω από το κοινοβούλιο πραγματοποιήσαν εργατικά συνδικάτα με συμμετοχή πολλών εκπαιδευτικών, στις 24/10, καταφέροντας την διακοπή της συνεδρίασης. Στην Βουλή συζητούνταν ο προϋπολογισμός του ερχόμενου έτους, ο οποίος περιλαμβάνει για ακόμη μια φορά σκληρά μέτρα λιτότητας, σύμφωνα με τις προσταγές του ΔΝΤ που επέστρεψε στον τόπο του εγκλήματος μετά από κάλεσμα του νεοφιλελεύθερου Μάκρι και που ξαναβυθίζει την Αργεντινή στην φτώχεια. Οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία, η οποία δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει πλαστικές σφαίρες ενώ συνέλαβε 18 δημοσιογράφους εφημερίδων που πρόσκεινται στην αριστερά, με τις συνολικές συλλήψεις να φτάνουν τις 31.

Η διακυβέρνηση Τραμπ (βλ. Εργατική Πάλη Οκτωβρίου) δείχνει να σταθεροποιείται. Η έρευνα για τις σχέσεις Τραμπ με Ρωσία δείχνει να έχει ατονήσει, διορίστηκε ο Κάβανο (εκλεκτός του Τραμπ στο ανώτατο δικαστήριο, παρά τις σφοδρές αντιδράσεις το πρόγραμμα Τραμπ για τις διεθνείς σχέσεις ξεδιπλώνεται (αποχώρηση από τη συμφωνία για πυρηνικά με Ρωσία, συνέχιση εμπορικού πολέμου, ενίσχυση στρατιωτικής παρουσίας). Σταθεροποίηση που ενισχύεται από την αδυναμία του πολιτικού συστήματος των ΗΠΑ να εμφανίσει εναλλακτικές. Στο εσωτερικό του Ρεπουμπλικάνων δεν εμφανίζεται ανταγωνιστικός υποψήφιος, ο αντίπαλός του στις εσωκομματικές εκλογές Τεντ Κρουζ, σήμερα ζητάει την στήριξη του για να εκλεγεί στο Τέξας. Συσπειρώνονται γύρω από τον Τραμπ μιας και είναι ο μόνος που δείχνει να μπορεί να κινητοποιήσει τους ψηφοφόρους τους. Τα «μαχαίρια» θα ξαναβγούν μετά τις εκλογές και εφόσον ο Τραμπ δεν κρατήσει τον έλεγχο του Κογκρέσου. Οι Δημοκρατικοί δεν έχουν κάποια ηγετική φυσιογνωμία και κυρίως λείπει ένα πρόγραμμα απάντησης στα προβλήματα των λαϊκών στρωμάτων. Μόνη εξαίρεση ο Μπέρνι Σάντερς τον οποίο στηρίζει η βάση των Δημοκρατικών και ο οποίος στις 9 Οκτώβρη δημοσιοποίησε ένα μανιφέστο-κάλεσμα για τη δημιουργία ενός παγκόσμιου δημοκρατικού κινήματος ενάντια στον αυταρχι-

ΗΠΑ: Εκλογές ορόσημο για την κυβέρνηση Τραμπ

σμό (βλ. σχετικά στο www.okde.gr). Συνοπτικά ο Σάντερς αποτελεί κόκκινο πανί για το σύστημα, αλλά περιορίζεται σημαντικά από τα πολιτικά πλαίσια των Δημοκρατικών.

Η σταθεροποίηση Τραμπ οφείλεται και στην πορεία της οικονομίας. Τα επίσημα νούμερα δείχνουν μείωση της ανεργίας στο 4%, αύξηση της κατανάλωσης και της αγοράς κατοικιών και αύξηση των μισθών περίπου 2,8% – με τον πληθωρισμό όμως στο 2,5% –, αύξηση των επιχειρηματικών κερδών.

Πίσω από τη βιτρίνα των επίσημων στοιχείων υπάρχει η πραγματικότητα των αντιφάσεων. Δημόσιο και ιδιωτικό χρέος αυξάνονται διαρκώς, οι τράπεζες είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένες σε κερδοσκοπικές επενδύσεις και σημειώνονται καταρρεύσεις επιχειρήσεων όπως της αλυσίδας λιανικού εμπορίου «Sears».

Αυτές τις αδυναμίες, η αύξηση των επιτοκίων δανεισμού που έχει ήδη ξεκινήσει, μπορεί να τις μετατρέψει σε εκρήξεις χρεοκοπιών. Όσο για την αύξηση της απασχόλησης αυτή πάει χέρι-χέρι με την στυγνή εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, ειδικά των μεταναστών, με μεροκάματα κυριολεκτικά πείνας αφού εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι πλήρους απασχόλησης (!), ζουν σε αυτοκίνητα αφού ο μισθός τους δεν επαρκεί για να νοικιάσουν σπίτι.

Η ενίσχυση της οικονομία με τη βιομηχανία όπλων, την άκρατη σχιστολιθική παραγωγή πετρελαίου, την επιβολή δασμών σε ξένα εμπορεύματα – δημιουργεί μάλλον τα αντίθετα αποτελέσματα. Καθρέφτης των τάσεων της πραγματικής οικονομικής κατάστασης είναι οι καθιζήσεις στα χρηματιστήρια παγκοσμίως. Τον Φεβρουάριο εξαπλώθηκαν 7,8 τρισ. και τον Οκτώβριο 6,7 τρισ. δολάρια. Τα αμερικανικά χρηματιστήρια βυθίζονται

όλο τον Οκτώβριο μετά τη δήλωση Τραμπ για νέους δασμούς σε κινέζικα εμπορεύματα ύψους 257 δις. Δολαρίων. Ο βιομηχανικός δείκτης Dow Jones έχει πέσει 7,6 % και ο δείκτης υψηλής τεχνολογίας Nasdaq 12,4%. Ο Τραμπ αποδίδει το χρηματιστηριακό κραχ στην αβεβαιότητα των εκλογών, όμως είναι η γνώση των πραγματικών προβλημάτων της αμερικανικής οικονομία που οδηγεί σε τρομακτικές απαξιώσεις κεφαλαίων, απειλώντας με ντόμινο όχι μόνο τις ΗΠΑ αλλά όλη την παγκόσμια οικονομία.

Εκρηκτική προεκλογική περίοδος

Ο Τραμπ προσπαθεί να κινητοποιήσει τους συντηρητικούς ψηφοφόρους, ακροδεξιούς, ευαγγελιστές, κ.λπ. Υπερασπίζεται την οπλοκατοχή. Στέλνει στρατό να σταματήσει το καραβάνι των μεταναστών (περίπου 7.000) που ξεκίνησε από την Ονδούρα και διασχίζει το Μεξικό προκειμένου να φτάσει στις ΗΠΑ, σχεδιάζει να τους σταματήσει έξω από τα σύνορα και να τους συγκεντρώσει σε στρατόπεδο με τέντες(!). Απειλεί να καταργήσει με διάταγμα την 14^η τροπολογία του συντάγματος για το πατρογονικό δικαίωμα στην υπηκοότητα (όποιο βρέφος γεννιέται στις ΗΠΑ παίρνει την υπηκοότητα). Δηλώνει εθνικιστής. Δεν είναι λοιπόν παράδοξο που τον κατηγορούν πως ενθαρρύνει τη φυλετική βία και το ρατσισμό, ειδικά μετά τη σφαγή στο Πίτσμπουργκ της Πενσυλβανία όπου ένοπλος ακροδεξιός εισέβαλε σε εβραϊκή συναγωγή και εκτέλεσε έντεκα ανθρώπους (συνολικά οι αντισημιτικές επιθέσεις το 2017 αυξήθηκαν 60%). Παράλληλα, συνελήφθη άλλος ακροδεξιός, οπαδός του Τραμπ, για την αποστολή δεκάδων φακέλων με εκρηκτικούς μηχανισμούς (οι οποίοι δεν

εξεφράγησαν) σε στελέχη και οπαδούς των Δημοκρατικών. Από τον Ομπάμα, ως τον Ντε Νίρο. Αυτά τα υπερσυντηρητικά χαρακτηριστικά Τραμπ, χρησιμοποιούν οι Δημοκρατικοί για να κινητοποιήσουν εκλογικά – ειδικά μετανάστες και γυναίκες – χρησιμοποιώντας δεκάδες σταρ του Χόλιγουντ. Ο Τραμπ, επαναλαμβάνοντας το «παιχνίδι» των Δημοκρατικών, κατηγορεί την Κίνα και τη Ρωσία για ανάμειξη στις εκλογές εναντίον του.

Οι ενδιάμεσες εκλογές στις 6 Νοεμβρίου είναι σημαντικές, γιατί μπορεί να αφαιρέσουν από τον Τραμπ την απαραίτητη πλειοψηφία. Στις ΗΠΑ το Κογκρέσο είναι το νομοθετικό σώμα της κυβέρνησης. Αυτό αποτελείται από δύο επιμέρους σώματα, την Βουλή των Αντιπροσώπων με 435 έδρες και τη Γερουσία με 100 έδρες. Στις ενδιάμεσες εκλογές αλλάζουν οι έδρες της βουλής των Αντιπροσώπων, αλλά μόνο οι 35 έδρες της Γερουσίας. Σήμερα ο Τραμπ έχει πλειοψηφία και στα δύο σώματα, οι Δημοκρατικοί επιδιώκουν να αντιστρέψουν την κατάσταση. Αν το καταφέρουν μπορούν να αλυσοδέσουν τον Τραμπ. Αν πάρουν μόνο τη βουλή των Αντιπροσώπων (αρκετά πιθανό) μπορούν να τον δυσκολέψουν σημαντικά (βλ. μη ψήφιση νόμων κ.λπ.). Αν ο Τραμπ βγει αλώβητος, η σταθεροποίησή του θα είναι αδιαμφισβήτητη για τα επόμενα δύο χρόνια. Όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα, η πολιτική πόλωση και η ενδοαστική διαίρεση θα οξυνθούν. Το ίδιο και οι κοινωνικοί, εργατικοί αγώνες (βλ. Ε.Π. Οκτωβρίου) όπως η πρόσφατη 3ήμερη απεργία εργαζομένων στα πέντε μεγαλύτερα νοσοκομεία της Καλιφόρνια και οι δράσεις αλληλεγγύης για το καραβάνι των μεταναστών.

■ Α.Φ.

Κούρσα πυρηνικών εξοπλισμών και θανάτου από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό

Στις 27/10 ο Τραμπ ανακοίνωσε την απόσυρση των ΗΠΑ από τη συμφωνία περιορισμού των πυρηνικών όπλων μεσαίου βεληνεκούς (Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty, INF). Αυτή είχε υπογραφεί στις 8 Δεκεμβρίου 1987 στην Ουάσινγκτον από τον αμερικανό πρόεδρο Ρόναλντ Ρίγκαν και τον τελευταίο επικεφαλής (λίγο μετά νεκροθάφτη) της ΕΣΣΔ Μιχαήλ Γκορμπατσόφ. Απαγόρευε την περαιτέρω ανάπτυξη βαλλιστικών πυραύλων ικανών να φέρουν συμβατικές ή πυρηνικές κεφαλές σε απόσταση 500 ως 5.500 χλμ. και των εκτοξευτήρων τους. Σχεδόν 2.700 καταστράφηκαν, σε έναν ελεγχόμενο, μερικό περιορισμό. Μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ, η συμφωνία επεκτάθηκε με τη Ρωσική Ομοσπονδία.

Στον Ψυχρό Πόλεμο, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έριξε αποφασιστικό βάρος στην ανάπτυξη ενός τρομακτικού πυρηνικού οπλοστασίου, για να ανταποκριθεί στην αναχαίτιση της ΕΣΣΔ και κυρίως της παγκόσμιας επανάστασης. Ήταν μια επιθετική στρατηγική, που ξεκινούσε από την απειλή ενός πυρηνικού πολέμου ως τελική γραμμή άμυνας του παγκόσμιου καπιταλισμού, στις συνθήκες της μεταπολεμικής ανόδου της παγκόσμιας επανάστασης, αλλά την προεξέτεινε σε διαρκή αγώνα να γονατίσει το γραφειοκρατικό εκφυλισμένο εργατικό κράτος της ΕΣΣΔ, με μια πίεση που βάραινε στις εσωτερικές αντιφάσεις και την υπονόμευσή της από την σταλινική γραφειοκρατία.

Προσπαθώντας να ακολουθήσει, αν και ασθμαίνοντας (ειδικά από τη δεκαετία του 1970), η ΕΣΣΔ ανέπτυξε πυρηνικά όπλα. Οι επαναστάτες μαρξιστές δεν είναι πασιφιστές, αναγνωρίζουν το δικαίωμα εξοπλισμού και

αυτοάμυνας κάθε επανάστασης, ακόμα και ενός εκφυλισμένου εργατικού κράτους (που παρά την γραφειοκρατική δικτατορία, έχει μια κοινωνική φύση διαφορετική από τον καπιταλισμό). Ωστόσο, η κούρσα που μπλέχτηκε η αντεπαναστατική σταλινική γραφειοκρατία ήταν κυρίως για λόγους αυτοσυντήρησης, καθώς καταπολέμησε την επέκταση της σοσιαλιστικής επανάστασης («σοσιαλισμός σε μία μόνο χώρα», «ειρηνική συνύπαρξη»), τη μόνη εντέλει ικανή να αφοπλίσει τον ιμπεριαλισμό και να υπερασπίσει την ΕΣΣΔ (τις κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης). Άλλωστε, ενώ οι εξοπλιστικές δαπάνες συνέβαλλαν στη μεταπολεμική καπιταλιστική ανάπτυξη, αντίθετα κυριολεκτικά γονάτισαν την ΕΣΣΔ.

Η Ευρώπη έγινε πεδίο σύγκρουσης, καθώς οι αμερικανονατοϊκές βάσεις της απειλούσαν τη Ρωσία με πυρηνικά πλήγματα. Στις αρχές του 1977 αναπτύχθηκαν οι πρώτοι πύραυλοι της ΕΣΣΔ, που θα μπορούσαν να πλήξουν ευρωπαϊκό έδαφος από βαθιά το εσωτερικό της. Ένα σημαντικό αντιπολεμικό και αντιπυρηνικό κίνημα αναπτύχθηκε. Η INF τερμάτισε προσωρινά την κρίση (χωρίς να καταργούνται όλοι οι ήδη υπάρχοντες πυρηνικοί πύραυλοι). Άλλωστε η ΕΣΣΔ πλέον εξέπνευε, λίγο αργότερα διαλύθηκε, ενώ μέχρι και τα μέσα της δεκαετίας του 1990 η Ρωσία, με επικεφαλής τον μέθυσσο πρώην σταλινικό Γέλτσιν, είχε βρεθεί σε πορεία παρακμής και μεγάλων υποχωρήσεων απέναντι στις ΗΠΑ.

Ο Τραμπ ισχυρίστηκε ότι η Ρωσία παραβιάζει τη συμφωνία, με τελευταίο παράδειγμα που επικαλείται τον πύραυλο 9M729. Το ίδιο ισχυρίζονται επανειλημμένα οι ΗΠΑ μετά το 2008, επί Ομπάμα, αποδεικνύοντας ότι η αντιρωσική στρατηγική τους είναι σταθερή. Η Ρωσία ισχυρίζεται αντίθετα ότι οι ΗΠΑ πα-

ραβιάζουν τη συνθήκη, με πιο πρόσφατη την εγκατάσταση βάσεων πυραύλων Τόμαχοκ σε Πολωνία και Ρουμανία.

Σε κίνδυνο βρίσκεται και η συνθήκη STARTIII (Νέα Συνθήκη Μείωσης των Στρατηγικών Όπλων, διμερής συμφωνία του 2010), που εκπνέει το 2021. Η Ρωσία ζητάει παράταση, αλλά είναι απίθανο.

Η Ρωσία απάντησε ότι αναγκαστικά θα βάλει στο στόχαστρο των πυραύλων της όποια ευρωπαϊκή χώρα δεχτεί στο έδαφός της πυρηνικούς πυραύλους των ΗΠΑ. Η Ευρώπη συνθλιβεται απ' αυτές τις εξελίξεις, επιβεβαιώνοντας την αδυναμία των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Γαλλία και Γερμανία μόνο εξέφρασαν τη λύπη τους και κάλεσαν τον Τραμπ να το ξανασκεφτεί.

Η απόσυρση των ΗΠΑ συμπληρώνει την επιθετικότητα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, σε όλα τα μέτωπα (Λατινική Αμερική, Ευρώπη, Ασία κ.ά.), για να ελεγχθεί η κρίση του, να υποταχτούν απόλυτα σ' αυτόν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, να χτυπηθούν αποφασιστικά οι Ρωσία-Κίνα. Έρχεται μετά την απόσυρση από τις συμφωνίες για το κλίμα και το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, την εκβιαστική επαναδιαπραγμάτευση εμπορικών συμφωνιών, την αμφισβήτηση κάθε μεταπολεμικού θεσμού. Σφίγγουν τον ευρωπαϊκό κλοιό γύρω από τη Ρωσία. Έχοντας ήδη παραβιάσει τη συμφωνία να μην επεκταθεί το NATO προς ανατολάς, τώρα επιχειρούν ξανά την ένταξη της Ουκρανίας και Γεωργίας. Στα σύνορα της Ρωσίας γίνονται οι μεγαλύτερες στρατιωτικές ασκήσεις του NATO μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου (και με ελληνική συμμετοχή), σχεδιάζεται η ανάπτυξη 4.000 μόνιμων νατοϊκών στρατιωτών, σε συνέχεια προηγούμενων αποφάσεων για «δυνάμεις ταχείας επέμβα-

σης» 40.000 (σταθμεύουν σε Βαλκάνια, Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη). Η Νορβηγία επιστρατεύεται για την περικύκλωση της Ρωσίας από τον Αρκτικό Κύκλο. Στην Ουκρανία η ένταση ανεβαίνει, δεν αποκλείονται νέες προβοκάτσιες από το καθεστώς του Κιέβου και τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές (π.χ. με την απαίτηση για ναυτικά γυμνάσια στην Αζοφική, γύρω από την Κριμαία). Στην Πολωνία συζητιέται το στήσιμο αμερικανικής βάσης με την ονομασία «Οχυρό Τραμπ»! Έχουν εγκατασταθεί πυραυλικά συστήματα σε χώρες περιφερειακά της Ρωσίας, ενώ στα Βαλκάνια προχωράει η νατοϊκή ένταξη και νέων χωρών. Και όπως ξεκαθάρισε ο Τραμπ, ένας βασικός λόγος για την απόσυρση είναι η απειλή ισχυροποίησης του πυρηνικού οπλοστασίου της Κίνας, η οποία δεν δεσμεύεται (όπως και τρίτες χώρες) από την INF.

Παιχνίδια ολέθρου σκιάζουν απειλητικά τον ορίζοντα. Απαιτείται μαζική, έγκαιρη αφύπνιση (ειδικά στην Ευρώπη, όπου η αντιιμπεριαλιστική πάλη είναι απαραίτητη για μια ανόρθωση του εργατικού κινήματος). Ένα μαζικό αντιπολεμικό-αντινατοϊκό κίνημα, με πρωταγωνιστές τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Που δεν θα υποτάσσει την ανεξαρτησία του σε κανέναν καπιταλισμό ή ιμπεριαλισμό αλλά και δεν θα παραλύει, δεν θα υποκλίνεται μπροστά στην αντιρωσική προπαγανδιστική υστερία των «δικών μας» δυτικών ιμπεριαλιστών και αστικών τάξεων. Σε Ευρώπη και Ελλάδα, η γη μας είναι σπαρμένη με αμερικανονατοϊκές βάσεις, ορμητήρια πολέμου και εστίες πυρηνικής απειλής. Η πάλη μας για το διώξιμό τους, για έξοδο από το NATO και διάλυσή του, είναι το ελάχιστο που πρέπει να κάνουμε για να απομακρύνουμε το σύννεφο της πυρηνικής απειλής.

Η ΟΚΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η Ρώσικη επανάσταση ήταν αποτέλεσμα αντικειμενικών συνθηκών αλλά και υποκειμενικών παραγόντων. Η ρώσικη αστική τάξη ήταν ανίκανη να προχωρήσει (όπως στη Δύση) στην αστικοδημοκρατική επανάσταση και να λύσει βασικά προβλήματα (αγροτικό ζήτημα, εκβιομηχάνιση και εκδημοκρατισμός), με αποτέλεσμα να συσσωρευόνται τα προβλήματα όλων των χαμηλών κοινωνικών τάξεων (εργάτες, φτωχοί αγρότες) και να κυριαρχήσει η εξαθλίωση. Η κατάσταση για τις λαϊκές μάζες χειροτέρευε δραματικά με την είσοδο της Ρωσίας στον Α.Π.Π. Οι συνθήκες αυτές συνδύαστηκαν με τη δράση του επαναστατικού κόμματος (Μπολσεβίκοι), επιφέροντας τη νικηφόρο έκβαση της επανάστασης.

Οι ρίζες της επανάστασης (1917)

βρίσκονται στην επανάσταση του 1905, κατά την οποία δημιουργήθηκαν μαζικά σοβιέτ (συμβούλια εργατών). Παρά την ήττα του, το 1905 έκανε τον Λέον Τρότσκι (πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης) και το μπολσεβίκο κόμμα να συμπεράνουν ότι η δυναμική της επανάστασης βρίσκεται στα σοβιέτ. Ο Τρότσκι κατάλαβε επίσης ότι η μόνη τάξη που θα μπορούσε να λύσει τα προβλήματα της ρωσικής κοινωνίας και να ηγηθεί της επανάστασης ήταν η εργατική τάξη (θεωρία Διαρκούς Επανάστασης).

Αντίθετα, οι ρεφορμιστές (Μενσεβίκοι) πίστευαν ότι το επόμενο και αναγκαίο στάδιο εξέλιξης για τη ρώσικη κοινωνία δεν ήταν ο σοσιαλισμός αλλά η αστική δημοκρατία (την ίδια άποψη θα επέβαλε αργότερα η σταλινική γραφειοκρατία στα Κομμουνιστικά Κόμματα, οδηγώντας σε προδοσίες και ήττες). Ο Λένιν και το κόμμα των μπολσεβίκων, μέχρι τον Απρίλη 1917, συμφωνούσε ότι ο χαρακτήρας της επανάστασης θα ήταν αστικός. Διαφοροποιούνταν όμως από Μενσεβίκους γιατί καταλάβαινε ότι η ρώσικη μπουρζουαζία ήταν ανίκανη να την πραγματοποιήσει, άρα η ραχοκοκαλιά της αστικής επανάστασης θα αποτελούνταν από τους αγρότες (η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού) και το προλεταριάτο («δημοκρατική δικτατορία του

προλεταριάτου και της αγροτιάς»). Οι απόψεις αυτές θα μεταβληθούν ριζικά από τον Λένιν τον Απρίλιο του 1917 («Θέσεις του Απρίλη»), και θα υιοθετηθεί ουσιαστικά τις απόψεις του Τρότσκι.

Η πρώτη φάση της Επανάστασης ξεκινά τον Φεβρουάριο 1917. Οι ήττες του ρώσικου στρατού, οι νεκροί στρατιώτες και η πείνα στις πόλεις προκάλεσαν μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις, οι οποίες καταλήγουν να ζητούν την απομάκρυνση του Τσάρου Νικόλαου Β'. Η αποφασιστικότητα των μαζών, οι απεργίες διαρκείας, η επαφή και συμφιλίωση με τους φαντάρους και η σημαντικότερη συμβολή των γυναικών εργατριών, που ήταν και από τα πιο καταπιεσμένα κομμάτια του προλεταριάτου, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο κατά την πρώτη φάση της επανάστασης. Ο Τσάρος αναγκάζεται να παραιτηθεί τον Μάρτιο. Με την πτώση του τσαρισμού, οι Μενσεβίκοι, προδίδοντας το προλεταριάτο, παρέδωσαν την εξουσία στη μπουρζουαζία και σχημάτισαν την προσωρινή κυβέρνηση υπό τον πρίγκηπα Γκεόργκι Λβοφ. Παράλληλα, το δίκτυο των Σοβιέτ εξαπλωνόταν και ήταν αυτό που ασκούσε ουσιαστικά εξουσία. Η «δυναμική εξουσία» δεν θα μπορούσε να συνεχίσει πολύ. Η μία τάξη θα έπρεπε να υπερισχύσει της άλλης.

Με την επιστροφή του Λένιν και τις «Θέσεις του Απρίλη» διορθώνονται οι αδυναμίες και τα λάθη της πολιτικής των Μπολσεβίκων την προηγούμενη περίοδο (που έγιναν υπό την καθοδήγηση των Στάλιν, Κάμενεφ κ.ά.) και το κόμμα επανεξοπλίζεται. Τον Απρίλη ξεσπά νέα κρίση. Οι στρατιώτες της Πετρούπολης δηλώνουν ότι αναγνωρίζουν μόνο τη σοβιετική εξουσία. Τον Μάη, ο Τρότσκι επέστρεψε στην επαναστατημένη Ρωσία από την εξορία. Τον Ιούλιο ξεσπάσε νέα εξέγερση, με μια ένοπλη διαδήλωση να απαιτεί από τα σοβιέτ να καταλάβουν την εξουσία. Οι Μενσεβίκοι κάλεσαν τον στρατό να αντιταχθεί στους διαδηλωτές. Ένας νέος γύρος αιματηρών συγκρούσεων ξεκίνησε. Το κίνημα όμως δεν είχε ακόμα ωριμάσει πολιτικά και ήλπιζε στους Μενσεβίκους. Τα «Ιουλιανά» ηττώνται και σημαντικά στελέχη (Λένιν, Ζινόβιεφ, Τρότσκι κ.ά.) κρύβονται ή φυλακίζονται. Κι όμως, η ήττα αποδείχτηκε σημαντικότερο μάθημα καθώς φανερώθηκε ο ρόλος των ρεφορμιστών και οι Μπολσεβίκοι ισχυροποιήσαν τους δεσμούς τους με αγρότες-στρατιώτες. Έχοντας πετύχει μια πρώτη νίκη, οι αντεπαναστάτες θέλησαν να πετύχουν και τη διάλυση του Σοβιετικού καθεστώτος, πράγμα που μόνο μέσω ενός πραξικοπήματος θα πετύχαιναν. Προγραμματίσαν έτσι το

πραξικόπημα του Κορνιλόφ (υποψήφιος πραξικοπηματίας ήταν και ο Κερένσκι, πρωθυπουργός από τον Ιούλιο) για τα τέλη Αυγούστου. Τα Σοβιέτ δημιούργησαν τη Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή και παρέλυσαν την αντεπανασταση. Λένιν και Τρότσκι επέμειναν στην ανάγκη της κατάληψης της εξουσίας, καθώς οι συνθήκες ήταν πλέον ώριμες. Οι αντεπαναστάτες, αδύναμοι πλέον, προσπάθησαν ποικιλοτρόπως να ανακόψουν την επανάσταση. Στις 26 Οκτωβρίου έπεσαν τα Χειμερινά Ανάκτορα και οι εργάτες πήραν την εξουσία.

Η ήττα των υπόλοιπων επαναστάσεων κατά το επαναστατικό κύμα 1917-1923 απομόνωσε τη Ρωσία και συνέβαλε στην ανάδειξη και επικράτηση ενός γραφειοκρατικού στρώματος, που σφετερίστηκε την πολιτική εξουσία από τα Σοβιέτ, με ηγέτη τον Στάλιν. Έτσι καταργήθηκε η εργατική δημοκρατία και εκφυλίστηκε το πρώτο εργατικό κράτος. Παρ' όλα αυτά, οι κατακτήσεις της Οκτωβριανής Επανάστασης έδειχναν και συνεχίζουν να δείχνουν τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι εργάτες όλου του κόσμου για να απαλλαγούν από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού και του πολέμου. Η παράδοση και η συνέχεια του επαναστατικού μαρξισμού και λενινισμού διαφυλάχθηκε από την Αριστερή Αντιπολίτευση και την 4η Διεθνή, με ηγέτη τον Λ. Τρότσκι.

■ Αφροδίτη Χ.

Η κρίση στην Ουγγαρία ήταν κομμάτι μιας γενικευμένης κρίσης στο ανατολικό μπλοκ κατά τη δεκαετία του 1950. Οι φυγόκεντρες τάσεις και οι αντιφάσεις των γραφειοκρατικών καθεστώτων είχαν επιταχυνθεί έπειτα από τον θάνατο του Στάλιν το 1953 και την προσπάθεια εγκαθίδρυσης μιας πιο συλλογικής ηγεσίας στην ΕΣΣΔ. Η διαδικασία της «αποσταλινοποίησης», αν και παραπλανητικά τιτλοφορημένη (στόχευε στη διαίωση των προνομίων της γραφειοκρατίας), χαλάρωσε τον ασφυκτικό έλεγχο και υποβοήθησε τη συζήτηση και έκφραση των λαϊκών μαζών στην ΕΣΣΔ και τα κράτη-δoruφόρους της.

Στην Ουγγαρία, οι εργάτες τσακίζονταν από τα οικονομικά προβλήματα και από την καταπίεση από τη μισητή μυστική αστυνομία (την ΑΒΟ), μέλη της οποίας ήταν και πολλοί πρώην φασίστες. Έτσι ξεκίνησαν οι πρώτες 24ωρες και 48ωρες απεργίες.

Στις 28 Ιουνίου 1953, ο Γκεόργκι Μαλένκοφ καθάρισε τον πρωθυπουργό Μάτιας Ρακόσι και τον αντικατέστησε από τον Ίμρε Νάγκι. Ο Ρακόσι παρέμεινε γενικός γραμματέας του κόμματος. Η «νέα πορεία» περιλάμβανε στροφή στην οικονομική πολιτική και ελευθερία έκφρασης. Μέσα σε ενάμιση χρόνο βελτίωσε αισθητά το βιοτικό επίπεδο των εργατών και ενίσχυσε τη διάθεση για πολιτική απελευθέρωση και πραγματικό σοσιαλισμό.

Ο Νάγκι ίδρυσε μια μαζική εξωκομματική οργάνωση, το Λαϊκό Πατριωτικό Μέτωπο. Αυτό έδωσε την αφορμή στην κλίκα του Ρακό-

σι, τον Φεβρουάριο του 1955, να του στήσει σκευωρία και να τον απομακρύνει από την πρωθυπουργία και το κόμμα.

Στο 20ό Συνέδριο του ΚΚΣΕ (Φεβρουάριος 1956), ο Νικίτα Χρουστσόφ συντάραξε το ανατολικό μπλοκ και όλα τα

ΚΚ ανά τον κόσμο με τον περίφημο «μυστικό λόγο» του ενάντια στον Στάλιν και το καθεστώς του, απελευθερώνοντας ψυχολογικά την εργατική τάξη, τη νεολαία και τους διανοούμενους στην Ουγγαρία και σε άλλες χώρες. Ο Ρακόσι ανατράπηκε και στη θέση του τοποθετήθηκε ο Έρνο Γκέρο. Οι εξελίξεις στην Πολωνία (αποδοχή του «μεταρρυθμιστή» Γκομύλκα από το Κρεμλίνο), αύξησε την αυτοπεποίθηση των ούγγρων αντιπολιτευόμενων και διαδηλωτών.

Η επανάσταση ξεκίνησε στις 23 Οκτωβρίου. Κέντρα της ήταν το Πολυτεχνείο της Βουδαπέστης, ο Σύλλογος Συγγραφέων και μια ομάδα προερχόμενη από την κομματική νεολαία (DISZ). Στην πόλη Σέγκεντ (Szeged), οι φοιτητές οργάνωσαν ανεξάρτητη φοιτητική ένωση, ζητώντας μια «ανεξάρτητη σοσιαλιστική Ουγγαρία», την επιστροφή του Ίμρε Νάγκι, μια νέα οικονομική πολιτική και μια νέα κομματική ηγεσία.

Η άποψη ότι οι διαδηλωτές του 1956 ζήτησαν την ανατροπή του σοσιαλισμού ή ότι ήταν πράκτορες των ΗΠΑ, που επαναλαμβάνεται έως τις μέρες μας από το ΚΚΕ αποτελεί παραχάραξη της ιστορίας με στοιχεία γελοιοτήτας. Ο Πέτερ Βέρες, πρόεδρος του Συλλόγου Συγγραφέων, απευθύνθηκε στους διαδηλωτές ζητώντας «μια ανεξάρτητη εθνική πολιτική βασισμένη στις αρχές του σοσιαλισμού», καθώς και τη συμμετοχή των εργατών στη διεύθυνση των εργοστασίων. Αυτό δεν ήταν ασυμβίβαστο με το γκρέμισμα των αγαλ-

Η επέτειος της Ουγγρικής Επανάστασης

μάτων του Στάλιν, τα οποία συμβόλιζαν το μισητό καταπιεστικό καθεστώς.

Η επανεμφάνιση μικρών εθνικιστικών ομάδων (στο πλαίσιο της επαναιετοουργίας όλων των κομμάτων) χρησιμοποιήθηκε ως, υποτίθεται, αδιάσειστο στοιχείο για την απόδειξη της μπερλιαριστικής υποκίνησης της επανάστασης. Στην πραγματικότητα, το ίδιο το σταλινικό καθεστώς με την πολιτική και την καταπίεσή του είχε συνδράμει στη διατήρηση και αναβίωση εθνικιστικών αντιλήψεων (βλ. την πολιτική κατάσταση στη σημερινή Ουγγαρία). Η διαδήλωση εξελίχθηκε σε μάχες σε όλη τη Βουδαπέστη με την ΑΒΟ, με άγνωστο αριθμό νεκρών (δεκάδες δολοφονήθηκαν μόνο έξω από το κτίριο του ραδιοφωνικού σταθμού). Οι εργάτες της βιομηχανίας όπλων διένειμαν όπλα και πυρομαχικά στο πλήθος, που τώρα μετρούνταν σε εκατοντάδες χιλιάδες. Ο Γκέρο παρέδωσε την πρωθυπουργία στον Νάγκι, αλλά κάλεσε τον σοβιετικό στρατό να επέμβει. Το άλλο πρωί, η ουγγρική νεολαία μαχόταν τα ρώσικα τανκς στη Βουδαπέστη με βόμβες μολότοφ και οδοφράγματα. Ο ουγγρικός στρατός τάχθηκε με τους διαδηλωτές. Τα κέντρα της επανάστασης ήταν τα εργατικά προάστια Csepel, Újpest και οι πόλεις Dunapentele (σημ. Dunaujvaros) και Miskolc. Στην πόλη Győr, μια επαναστατική επιτροπή αυτοανακηρύχθηκε σε «Εθνικό Επαναστατικό Συμβούλιο».

Μπροστά στη διαφανόμενη ήττα του ρωσικού στρατού, ο Χρουστσόφ αντικατέστησε τον Γκέρο με τον Γιάνος Καντάρ. Στα τέλη Οκτωβρίου τα ρώσικα τανκς αποσύρθηκαν από τις πόλεις. Ο Νάγκι ανασχημάτισε την κυβέρνηση και στις αρχές Νοεμβρίου ανακοίνωσε το τέλος του μονοκομματικού συστήματος και την απόσυρση της χώρας από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Απύθνησε έκκληση στον ΟΗΕ να υπερασπιστεί την Ουγγρική ουδετερότητα.

Ο Καντάρ ανακοίνωσε τη διάλυση του ΚΚ Ουγγαρίας (Εργατικό Κόμμα) και την ίδρυση του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος.

Στις 2 Νοεμβρίου τα σοβιετικά τανκς περικύκλωσαν ουγγρικές πόλεις και αεροδρόμια. Την επομένη, η κυβέρνηση κατέφυγε στην πρεσβεία της Γιουγκοσλαβίας. Με την έναρξη της επίθεσης, στις 4 Νοεμβρίου, ο Καντάρ ανακοίνωσε το σχηματισμό μιας νέας κυβέρνησης που θα είχε την υποστήριξη της ΕΣΣΔ. Σε λίγο ο Νάγκι θα συλλαμβάνονταν και θα οδηγούνταν μαζί με συντρόφους του στην ΕΣΣΔ. Σκληρές μάχες έλαβαν χώρα στα εργατικά προάστια και πόλεις. Οι εργάτες δημιούργησαν εργατικά συμβούλια, παρ' ότι οι μάχες με το ρωσικό στρατό χάνονταν. Το κεντρικό εργατικό συμβούλιο συναντήθηκε στη Βουδαπέστη στις 14 Νοεμβρίου, όταν η κατάσταση ήταν έτοιμη για μια γενική απεργία. Στις 21 Νοεμβρίου ο ρώσικος στρατός απέτρεψε μια νέα εθνική συνάντηση των εργατικών συμβουλίων. Ξεκίνησαν συλλήψεις και φυλακίσεις των ηγετών των εργατών.

Την επαύριο της επανάστασης, δεκάδες χιλιάδες Ούγγροι πέρασαν τα αυστριακά σύνορα. Περίπου 20.000 στάλθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Ρωσία. Τον Φεβρουάριο του 1958 έγινε γνωστή η εκτέλεση του Νάγκι, που είχε γίνει σχεδόν ένα χρόνο πριν.

Τα αποτελέσματα της σοβιετικής επέμβασης ήταν τεράστια: μαζικές αποχωρήσεις μελών των ΚΚ ανά τον κόσμο και ανεπανόρθωτη δυσφήμιση του σοσιαλισμού. Αν και θεωρητικά δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο η συνέχιση της επανάστασης να οδηγούσε στην απώλεια της Ουγγαρίας προς το καπιταλιστικό στρατόπεδο, η συντριβή της επανάστασης ήταν αυτή που, μαζί με την εισβολή στην Τσεχοσλοβακία το 1968, επιτάχυνε τη διάβρωση και επέπευσε την τελική πτώση του ανατολικού μπλοκ.

100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ (β' μέρος)

Ο Παντελής Πουλιόπουλος Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ

Ο Παντελής Πουλιόπουλος είναι η κορυφαία ηγετική φυσιογνωμία του Εργατικού και Κομμουνιστικού κινήματος στην χώρα μας και μία από τις μεγαλύτερες παγκόσμια. Γεννήθηκε το 1900 στην Θήβα, γράφτηκε στη Νομική στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και στο διάστημα του μικρασιαστικού πολέμου (1919-1922) πήρε ενεργό μέρος στη διαμόρφωση του κομμουνιστικού κινήματος. Το 1920 στρατεύτηκε στο μέτωπο τις Μικράς Ασίας και μπήκε σε οργανωμένο πυρήνα στρατιωτών του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ), αναπτύσσοντας έντονη αντιπολεμική δραστηριότητα. Συνελήφθη και στάλθηκε στο στρατοδικείο με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας». Απελευθερώθηκε με την κατάρρευση του μετώπου. Με την επιστροφή του στην Αθήνα δημιούργησε την Ένωση Παλαιών Πολεμιστών με εβδομαδιαίο όργανο τον Παλαιό Πολεμιστή, με τη μεγάλη για την εποχή κυκλοφορία των 20.000 φύλλων. Έγραψε επίσης το κείμενο «Πόλεμος κατά του Πολέμου», που αποτέλεσε το μανιφέστο του τότε αντιπολεμικού κινήματος.

Το 1924, στο Γ' Έκτατο Συνέδριό του, το ΣΕΚΕ μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος (ΚΚΕ) και ο Παντελής Πουλιόπουλος εξελέγη Γενικός Γραμματέας του. Με την απομάκρυνση της δεξιάς τάσης από τις γραμμές του κόμματος, το ΚΚΕ υπό τη ηγεσία του Παντελή Πουλιόπουλου ξεκίνησε την προσπάθεια να γίνει το μαρξιστικό επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου. Η προσπάθεια αυτή συνεχίστηκε από τον κεντρικό πυρήνα της παλαιοπολεμιστικής ομάδας (Πουλιόπουλος, Νίκολης, Μοναστηριώτης), τον Σεραφείμ Μάξιμο και άλλους, που αποτελούσαν τη μαρξιστική και αριστερή προλεταριακή τάση του ΚΚΕ, με απήχηση στις προλεταριακές οργανώσεις του κόμματος (Πειραιάς, καπνεργάτες κ.λπ.). Στις αρχές του 1925 ο Πουλιόπουλος συλλαμβάνεται μαζί με άλλα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής για το Μακεδονικό, θέμα που είναι επίκαιρο και στις μέρες μας. Στη μνημειώδη απολογία του στο στρατοδικείο της παγκαλικής διχτατορίας (Φλεβάρης 1926) υπεράσπισε τη σημαία του προλεταριακού διεθνισμού.

Όμως πολλά και μεγάλα εμπόδια δεν επέτρεψαν να επικρατήσει η τάση της μαρξιστικής ανάπτυξης του ΚΚΕ. Τα σημαντικότερα από αυτά ήταν: Η μεγάλη συρροή μικροαστικών στοιχείων στις γραμμές του ΚΚΕ, το χαμηλό θεωρητικό και πολιτικό επίπεδο των στελεχών και μελών του και η σύγχυση που επικρατούσε εντός του κόμματος, καθώς και οι πρώτες σοβαρές διώξεις. Το σημαντικότερο πρόβλημα ήταν όμως η περιπλοκή της μακρόχρονης εσωτερικής κρίσης του ΚΚΕ με τον εκφυλισμό του πρώτου εργατικού κράτους στη Ρωσία και της 3ης Διεθνούς. Αυτός ο εκφυλισμός στάθηκε ο αποφασιστικός παράγοντας που έβαλε το ΚΚΕ στο δρόμο του γραφειοκρατικού εκφυλισμού, με κατάληξη την άρνηση της σοσιαλιστικής επανάστασης και το σαμποτάρισμα της.

Παρ' όλα αυτά, η μαρξιστική τάση δεν εγκατέλειψε τη μάχη. Το 1927, στο Γ' τακτικό συνέδριο του κόμματος, ο Πουλιόπουλος υποστήριξε ότι έπρεπε να γίνουν γνωστά τα κείμενα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι. Στις 25 Σεπτεμβρίου 1927 διαγράφηκε από το ΚΚΕ. Το 1934 ίδρυσε την Οργάνωση Κομ-

μουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Πολλά είναι τα θαυμάσια ιδεολογικά και πολιτικά έργα, μελέτες και άρθρα του (με κορυφαίο το βιβλίο - σταθμός Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;). Ακόμη πρέπει να αναφερθούν οι εξαιρετικές μεταφράσεις, ακόμα και με τα σημερινά δεδομένα, της μαρξιστικής φιλολογίας, με το Κεφάλαιο του Μαρξ να κατέχει ξεχωριστή θέση (τμήμα του 1ου τόμου, μαζί με τον Πύργο Δούμα, 1927). Οι διωκτικές αρχές που πάντοτε τον κυνηγούσαν, τον συνέλαβαν και τον φυλάκισαν στις φυλακές Αβέρωφ. Το 1942 μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο της Λάρισας. Στις 6 Ιουνίου του 1943 ο Πουλιόπουλος, μαζί με άλλους 105 φυλακισμένους από το στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας, εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο χωριό Νεζερό, σε αντίποινα για την ανατίναξη της σήραγγας στο Κούρνοβο από τον ΕΛΑΣ. Μαζί με τον Παντελή Πουλιόπουλο εκτελέστηκε και ο θηβαίος τροτσκιστής Νώντας Γιαννακός. Ο Πουλιόπουλος μίλησε στο απόσπασμα των ιταλών φαντάρων για τον διεθνισμό, τον σοσιαλισμό και την επανάσταση, προτού εκτελεστεί από τον αξιωματικό τους.

Η Επικράτηση του Σταλινισμού στο ΚΚΕ

Η πρώτη σταλινική ομάδα του ΚΚΕ, εκπροσωπούμενη από τους Χαϊτά, Ευτυχιάδη και Ζαχαριάδη, ύστερα από μια δραματική πάλη με τη μαρξιστική αριστερά (που υιοθετεί αυτή την περίοδο τις απόψεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης και του Τρότσκι) κατορθώνει να κυριαρχήσει στο κόμμα και να διαγράψει την προλεταριακή μαρξιστική τάση, χρησιμοποιώντας όλες τις μεθόδους και τα μέσα του γραφειοκρατικού σταλινικού μηχανισμού (συκοφαντίες, παραποιήσεις, στραγγάλισμα της εσωκομματικής δημοκρατίας κ.λπ.).

Σ' αυτήν την περίοδο βρίσκονται τα πρώτα σπέρματα του σταλινικού ιδεολογικού εκφυλισμού του ΚΚΕ. Στις 26 Αυγούστου 1926, σε κύριο άρθρο του στον Ριζοσπάστη ο Ζαχαριάδης διακήρυξε ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα τασσόταν υπέρ της αριστερής μπουρζουάδικης δημοκρατίας.

Στην κομματική διάσκεψη του Σεπτεμβρίου 1926 η αντιπολίτευση (Πουλιόπουλος, Γιασόπουλος) καταπολέμησε το δεξιό ομορτοουνιστικό σύνθημα «αριστερή δημοκρατία» των Ευτυχιάδη-Ζαχαριάδη και το συγχυσμένο σύνθημα «πραγματική δημοκρατία» του Χαϊτά και υπεράσπισε το σύνθημα της «προλεταριακής δημοκρατίας». Γενικά η πολιτική αυτής της πρώτης σταλινικής ομάδας χαρακτηρίζεται από πηδύματα από τον υπερδεξιό ομορτοουνισμό στον υπεραριστερό εξτρεμισμό (διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος). Η πολιτική της δεύτερης σταλινικής ομάδας Θέου-Σιάντου-Πηλιώτη-Αλέξη, στην περίοδο 1929-1931, προσαρμόζεται στην τυχοδιωκτική πολιτική της «τρίτης και τελευταίας περιόδου του καπιταλισμού» με συνθήματα δράσης τις πρόωρες, βεβιασμένες και ανοργάνωτες «μαχητικές διαδηλώσεις», «γενικές πολιτικές απεργίες», τις «επαναστατικές καθόδους των χωρικών στις πόλεις» κ.λπ. Το Νοέμβριο του 1931 η Εκτελεστική Επιτροπή της Διεθνούς καθαιρεί τη διοίκηση Θέου-Σιάντου και διορίζει την ομάδα Ζαχαριάδη. Έτσι ανοίγει ο δρόμος για τη μακρόχρονη και μονολιθική διοίκηση του «μεγάλου αρχηγού».

Αναμφισβήτητα, το ντοκουμέντο

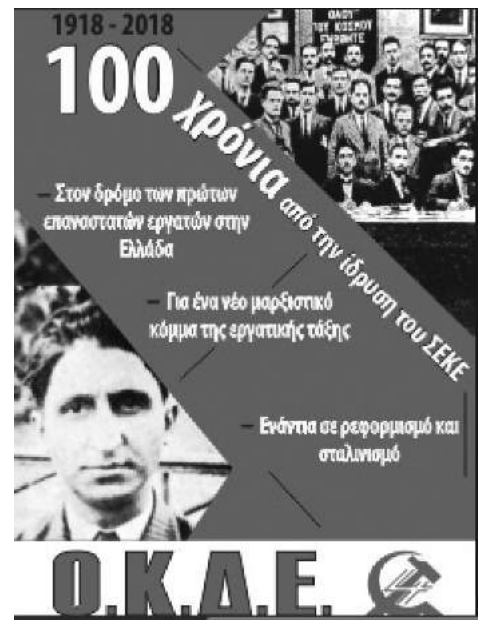
που στάθηκε το κορυφαίο σημείο για να πλεχθεί ο σταλινικός μύθος του «μεγάλου αρχηγού» είναι οι αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας της Κ.Ε. του ΚΚΕ (1934). Στην πραγματικότητα, οι αποφάσεις αυτές οδήγησαν στην πολιτική συνεργασία των τάξεων, στην αντίληψη περί της ύπαρξης ενός αναγκαίου σταδίου αστικοδημοκρατικής επανάστασης, στον πατριωτισμό κ.λπ. Έτσι οδήγησαν στις φοβρότερες ήττες που γνώρισε το ελληνικό εργατικό κίνημα, και μάλιστα μέσα στις ευνοϊκότερες συνθήκες, εθνικά και διεθνώς, για την προλεταριακή επανάσταση.

ΚΚΕ: Μακριά από την Ιστορική Πραγματικότητα

Το ΚΚΕ εντελώς αυθαίρετα ταυτίζει την επέτειο των 100 χρόνων από την ίδρυση του ΣΕΚΕ με τον εαυτό του. Εξακολουθεί να υπερασπίζεται τη σταλινική πορεία του κόμματος (παρά τις σημαντικές αναθεωρήσεις που έχει κάνει) και να παραχαράσσει την ιστορική αλήθεια. Επιβεβαιώση είναι τα παρακάτω σημεία της σχετικής διακήρυξής του:

1) Γράφει για την ίδρυση του ΣΕΚΕ, την μετονομασία του σε ΚΚΕ και την σύνδεση του με την 3η Διεθνή, αλλά δεν αναφέρει ποιοι πάλεψαν για αυτό και για ποιους λόγους. Αυτό γίνεται για να αποκρύψει τον πρωταγωνιστικό ρόλο των Π. Πουλιόπουλου, Γ. Νίκολη κ.ά.

2) Αναφέρει τα λάθη της 6ης Ολομέλειας του 1934, αποκρύβοντας όμως ότι ο Πουλιόπουλος είχε προβλέψει της συνέ-

πειες αυτής της καταστροφικής αλλαγής. Οι τροτσκιστές θα υποστηρίξουν τις θέσεις αυτές για δεκαετίες, ενώ το ΚΚΕ τις «ανακάλυψε» μόλις πρόσφατα.

3) Συνεχίζει να εκθειάζει τον Ζαχαριάδη, εμπνευστή των καταστροφικών πολιτικών που οδήγησαν στο κοινό μέτωπο με τους Βενιζελικούς (σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη), στην προδοσία του Μάη '36 και τις προδοτικές συμφωνίες Λιβάνου, Καζέρτας και Βάρκιζας στην ελληνική επανάσταση 1941-1944.

Η καταστροφική πολιτική του ΚΚΕ συνεχίστηκε και στην πιο πρόσφατη ιστορία: καταγγελία του «Πολυτεχνείου» ως έργο προβοκατόρων, συμμετοχή στις αστικές κυβερνήσεις Τζαννέτακη και Ζολώτα, συκοφαντία κινήματων (Δεκέμβρης 2008, κίνημα «αγανακτισμένων» κ.λπ.), εναντίωση στο «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα του 2015.

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

Εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ για την επέτειο των 100 χρόνων από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

Τον Νοέμβριο του 1918, μέσα στις αντίξοες συνθήκες του ιμπεριαλιστικού Α' Παγκόσμιου Πολέμου, ιδρύθηκε το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Τον προηγούμενο μήνα είχε ιδρυθεί και η ΓΣΕΕ. Το εργατικό κίνημα στην Ελλάδα πήρε μεγάλη ώθηση, έκανε ιστορικό βήμα για τη διαμόρφωση μιας ταξικής συνείδησης και οργάνωσης. Αυτό ήταν αποτέλεσμα τόσο της ανάπτυξης εργατικών αγώνων στις αρχές του 20ού αιώνα, όσο και της ακτινοβολίας της Οκτωβριανής Επανάστασης.

Το ΣΕΚΕ ήταν εξαρχής ένα ριζοσπαστικό, «αντικαπιταλιστικό» κόμμα. Οι αγωνιστές του, οι πρώτοι επαναστάτες εργάτες στην Ελλάδα, βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή των αγώνων, διαρκώς στο στόχαστρο της καταστολής του ελληνικού αστικού κράτους. Χρειαζόταν όμως η ανάπτυξη του σε επαναστατικό μαρξιστικό κόμμα. Η αριστερή τάση κατάφερε να το συνδέσει με την νεοδημοκρατική Τρίτη Διεθνή των Λένιν-Τρότσκι. Προσπάθησε να το προετοιμάσει (προγραμματικά, πολιτικά, οργανωτικά) για την επανάσταση. Αυτή η προσπάθεια εντάθηκε με την άφιξη από το μικρασιατικό μέτωπο νέων αγωνιστών, συσπειρωμένων γύρω από τον Παντελή Πουλιόπουλο, που θα εκλεγεί γενικός γραμματέας το 1924 (συνέδριο «μπολσεβικοποίησης», μετονομασία σε ΚΚΕ). Δυστυχώς δεν θα ολοκληρωθεί λόγω του σταλινικού εκφυλισμού, που θα ακολουθήσει σύντομα, με πρωταγωνιστή τον Ζαχαριάδη.

Ο αγώνας για το επαναστατικό κόμμα και τον σοσιαλισμό συνεχίζεται. Η πραγματική ιστορία του ΣΕΚΕ και η κληρονομιά της, ιδιαίτερα η πάλη των επαναστατών μέσα στις γραμμές του, είναι πολύτιμη γι' αυτό. Είναι τεράστια η διαστρέβλωση της ηγεσίας του ΚΚΕ, που παρουσιάζει το ΚΚΕ σαν ευθεία συνέχεια του ΣΕΚΕ.

Γ' αυτή τη σημαντική επέτειο, η ΟΚΔΕ διεξάγει καμπάνια, που κορυφώνεται στις παρακάτω εκδηλώσεις, με θέματα: α) Η πορεία του ΣΕΚΕ από την ίδρυση μέχρι τη μετονομασία σε ΚΚΕ (1918-24). β) Ο σταλινικός εκφυλισμός του ΚΚΕ και η πάλη των επαναστατών μαρξιστών (1924-36):

ΑΘΗΝΑ: ημερίδα, Σάββατο 24/11, Πολυτεχνείο (κτ. Γκίνη), με δύο συζητήσεις (10:30πμ και 5:30μμ).

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Τρίτη 27/11, Πανεπιστήμιο (Μαθηματικό), 5:00μμ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ημερίδα, Κυριακή 2/12, ΕΚΘ, με δύο συζητήσεις (10:30πμ και 1:00μμ).

Ομιλητές θα είναι οι σ. της ΟΚΔΕ Στέφανος Ιωαννίδης και Σοφία Καρασαρλίδου (συγγραφείς σχετικής προσούρας της ΟΚΔΕ), οι Ν. Πελεκούδας (ΕΕΚ), Κ. Παπαδάκης (δικηγόρος, ΑΝΤΑΡΣΥΑ), Αν. Νταβανέλος (ΔΕΑ), Ν. Στραβελάκης (οικονομολόγος ΕΚΠΑ), Κ. Παλούκης (ιστορικός, συγγραφέας), Γ. Γκλαρνέτατζης (συγγραφέας), Π. Νούτσος (ομότιμος καθηγητής παν/μίου Ιωαννίνων).

Η Γερμανική Επανάσταση (α' μέρος)

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από το ξέσπασμα της πρώτης φάσης της Γερμανικής Επανάστασης. Μια ηττημένη επανάσταση, η οποία, εαν είχε επικρατήσει, πιθανότατα θα είχε αλλάξει πλήρως όχι μόνο τη μοίρα του γερμανικού προλεταριάτου, αλλά και ολόκληρη την ιστορική εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Η έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου σηματοδότησε τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος και υπογράμμισε ότι η επιβίωσή του μπορούσε να επέλθει μόνο μέσα από την δίνη του ιμπεριαλιστικού πολέμου και τον αλληλοσπαραγμό των λαών. Η αστική τάξη κάθε χώρας προετοιμαζόταν να στείλει το προλεταριάτο στο σφαγείο του πολέμου, για να επιβιώσει η ίδια και τα συμφέροντά της. Την ίδια άποψη υιοθέτησε και η ηγεσία της Δεύτερης Διεθνούς το 1914, στην οποία επικρατούσε η κεντροευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, υποστηρίζοντας στις περισσότερες χώρες την πολεμική προσπάθεια της ιμπεριαλιστικής «πατρίδας»: ψήφισε τους πολεμικούς εξοπλισμούς και έστειλε την εργατική τάξη να σφαχτεί για τα συμφέροντα των αφεντικών.

Υπήρχαν όμως και εξαιρέσεις. Μια χούφτα επαναστατών μαρξιστών - διεθνιστών διακήρυξαν ότι το εργατικό κίνημα είχε ως καθήκον να σταματήσει τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και να τον μετατρέψει σε κοινωνικό πόλεμο, δηλαδή σε σοσιαλιστική επανάσταση. Έτσι, μέσα από τις συνδιασκέψεις του Τσίμερβαλντ και του Κιένταλ στην Ελβετία, διαμορφώθηκε το πολιτικό μανιφέστο που θα έπαιζε καθοριστικό ρόλο για το ξεκαθάρισμα των καθηκόντων των εργατών κατά την διάρκεια του πολέμου, καθώς επίσης και για την επικράτηση της Οκτωβριανής επανάστασης τρία χρόνια αργότερα. Ο αντίκτυπος της Ρώσικης Επανάστασης (1917) έστρωσε τον δρόμο για το μεγάλο επαναστατικό κύμα του 1917-1923, το οποίο εξαπλώθηκε στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης.

Το 1917 είχε ήδη καταστεί φανερό ότι ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θα έχανε τον πόλεμο και θα υφίστατο βαρύτερες συνέπειες. Η κατάσταση

για την εργατική τάξη της Γερμανίας ήταν τραγική, γεγονός που την οδήγησε να στρέψει τα μάτια της προς το παράδειγμα της Ρωσίας. Δύο εκατομμύρια είχαν σκοτωθεί στις μάχες και άλλα πεντέμισι εκατομμύρια είχαν τραυματιστεί ή αιχμαλωτιστεί. Τεράστιες ήταν οι καταστροφές στη βιομηχανία και στην αγροτική παραγωγή, γεγονός που είχε ως συνέπεια και την έλλειψη τροφίμων. Η πείνα, οι αρρώστιες και οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης ήταν η σκληρή πραγματικότητα. Το γερμανικό προλεταριάτο βρισκόταν σε πλήρη αναβρασμό. Διέξοδο σε αυτήν την γενικευμένη αγανάκτηση και οργή έδωσε, στις 3 Νοεμβρίου, η εξέγερση των ναυτών και των εργατών του Κιέλο της Γερμανίας. Μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, ολόκληρη η Γερμανία καλύφθηκε από συμβούλια (σοβιέτ) εργατών και στρατιωτών, ακολουθώντας το δρόμο που είχαν χαράξει οι ρώσοι εργάτες. Ο Κάιζερ Γουλιέλμος, ανήμπορος να αντιμετωπίσει την εξέγερση, αναγκάστηκε να παραιτηθεί και οι στρατηγοί του υπέγραψαν βιαστικά συνθηκολόγηση, προκειμένου να αφοσιωθούν στην αντιμετώπιση του «εσωτερικού εχθρού». Όταν η κυβέρνηση επιτέθηκε, οι στρατιώτες και οι εργάτες απάντησαν με τα όπλα τους. Η γερμανική επανάσταση είχε αρχίσει.

Από τη μια άκρη της χώρας ως την άλλη ξέσπασαν εστίες αγώνα και εξέγερσης. Δημόσια κτίρια καταλαμβάνονταν, οι υπηρεσίες πέρασαν στα χέρια των επαναστατημένων εργατών και στρατιωτών, τα στρατόπεδα, τα εργοστάσια, οι δρόμοι γέμισαν με κόκκινες σημαίες και συνθήματα που προπαγάνδιζαν την εργατική δημοκρατία. Στα εργοστάσια, οι εργάτες προχώρησαν σε απεργίες και έλεγχο της παραγωγής. Η μόνη πραγματική εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα βρισκόταν στα χέρια των εργατικών και στρατιωτικών επιτροπών, ενώ τόσο οι τοπικές κυβερνήσεις όσο και το Ράιχσταγ (κοινοβούλιο) είχαν καταρρευσει. Οι ηγέτες του SPD (το κύριο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα), φοβούμενοι την κλιμάκωση της επανάστασης και εκμεταλλεύομενοι την οργή του κόσμου, οδήγησαν σε παραίτηση την κυβέρνηση και δημιούργησαν μια καινούργια, στην οποία τα

υπουργεία ήταν μοιρασμένα ανάμεσα στα δύο σοσιαλδημοκρατικά κόμματα (το δεύτερο ήταν το Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας, USPD), των Νόσκε, Έμπερτ και Σάιντεμαν. Η προδοτική αυτή ηγεσία εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι η μεγάλη πλειονότητα της γερμανικής εργατικής τάξης θεωρούσε ακόμα το SPD ως το κόμμα της και προσπάθησε να ελέγξει και να εκφυλίσει την επανάσταση. Η κυβέρνηση που σχηματίστηκε προχώρησε σε σημαντικές παραχωρήσεις προς τους εργάτες και προκήρυξε εκλογές για Εθνοσυνέλευση, που θα ψήφιζε νέο σύνταγμα με ευρείες δημοκρατικές ελευθερίες.

Η σοσιαλδημοκρατία, που είχε από καιρό καταντήσει πυλώνας στήριξης της αστικής νομιμότητας και ομαλότητας, προσπάθησε να δηλητηριάσει το γερμανικό προλεταριάτο με αταξικά διλήμματα όπως «ειρήνη ή συνέχιση του πολέμου». Σε μεγάλο βαθμό το κατάφερε, καθώς αυτή η πολιτική βρήκε μαζικά υποστηρικτές στα πιο αδύναμα και εξαθλιωμένα κομμάτια των εργατών. Έτσι, μπόρεσαν να κερδίσουν την πλειοψηφία μέσα στα συμβούλια εργατών και στρατιωτών. Όμως, επειδή δεν μπορούσαν να συντρίψουν την επανάσταση μόνο με επιχειρήματα, ενίσχυσαν τα παρακρατικά τάγματα *freikorps* (πρόδρομοι των χιτλερικών Ταγμάτων Εφόδου) και τα έστρεψαν ενάντια στους εργάτες και τους κομμουνιστές. Η ανοικτή καταστολή μπήκε στην ημερήσια διάταξη. Προϋπόθεση για την επιτυχία των αντεπαναστατικών σχεδίων ήταν η διάλυση των σοβιέτ.

Η μόνη δύναμη που θα μπορούσε να οδηγήσει τους εργάτες στη νίκη ήταν η «Ένωση του Σπάρτακου» (*Spartakusbund*), με κύριους ηγέτες τη **Ρόζα Λούξεμπουργκ** και τον **Καρλ Λίμπκνεχτ**. Οι Σπαρτακιστές είχαν αναπτύξει πλούσια αντιπολεμική δράση και είχαν ξεκάθαρο πολιτικό πρόγραμμα που ανταποκρινόταν στους πόθους των μαζών. Ωστόσο, σε αντίθεση με τους μπολσεβίκους στη Ρωσία, ο Σπάρτακος δεν είχε προλάβει να αναπτύξει στέρεους δεσμούς με την πολυάριθμη πλατιά πρωτοπορία του εξεγερμένου γερμανικού προλεταριάτου. Επίσης, η Λούξεμπουργκ και ο Λίμπκνεχτ έτειναν στη λανθασμένη άποψη ότι από μόνη της η ορμητική είσοδος των μαζών στην πολιτική δράση αρκούσε για να εξασφαλίσει τη νίκη. Το Δεκέμβριο του 1918 οι επαναστάτες του Σπάρτακου δημιούργησαν το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας.

Στο πανεθνικό συνέδριο των συμβουλίων (16-21 Δεκέμβριο 1918), το SPD διατήρησε την πλειοψηφία. Στο συνέδριο πήραν μέρος 288 σοσιαλδημοκράτες, 87 του USPD, 27 ανεξάρτητοι στρατιώτες, 25 εκπρόσωποι αστικών κομμάτων και μόνο 10 «Σπαρτακιστές» (κομμουνιστές). Δεν επιτράπηκε στην Ρόζα Λούξεμπουργκ και στον Καρλ Λίμπκνεχτ να πάρουν μέρος στο συνέδριο. Επίσης,

στο συνέδριο δεν έγινε δεκτή η αντιπροσωπεία της Σοβιετικής Ρωσίας. Αυτές οι ενέργειες κατέστησαν φανερό ότι το συνέδριο των Σοβιέτ τασσόταν εναντίον της επανάστασης. Τα συμβούλια διακήρυξαν ότι η εξουσία τους ήταν μεταβατική και ότι θα την παρέδιδαν στην Εθνοσυνέλευση που θα προέκυπτε από τις εκλογές. Η αστική τάξη και το στήριγμά της, η σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση, είχαν πετύχει να σταθεροποιήσουν προσωρινά την κατάσταση.

Ο αγώνας των εργατών συνεχίστηκε με μαζικές απεργίες. Το αντεπαναστατικό μέτωπο αποφάσισε ότι θα έπρεπε να χτυπήσει προτού η ραγδαία άνοδος της μαχητικότητας των μαζών οδηγήσει σε αποφασιστική ενίσχυση των επαναστατικών δυνάμεων. Έτσι, η κυβέρνηση του SPD και τα *freikorps* οργάνωσαν προβοκάτσιες και επιθέσεις κατά των εργατών και των οργανώσεών τους. Απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις, οι κομμουνιστές, οι αναρχοσυνδικαλιστές και άλλες επαναστατικές δυνάμεις δημιούργησαν στο Βερολίνο την Επαναστατική Επιτροπή. Η επιτροπή αυτή, εκτιμώντας λανθασμένα το συσχετισμό των δυνάμεων, αποφάσισε να οργανώσει μια πρόωγη ένοπλη εξέγερση. Τα γερμανικά σοβιέτ (σε αντίθεση με τα ρωσικά τον Οκτώβριο του 1917) ήταν ανέτοιμα να παλέψουν για την εξουσία, τόσο από πολιτική, όσο και από στρατιωτική άποψη, καθώς δεν είχαν κατορθώσει να πάρουν με το μέρος της επανάστασης ικανό αριθμό φαντάρων του τακτικού αστικού στρατού.

Στις αρχές Γενάρη του 1919, οι επαναστάτες κατέλαβαν πολλά σημαντικά κτίρια στο κέντρο του Βερολίνου, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες, πολλοί από αυτούς ένοπλοι και αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την αντεπανάσταση, κατέκλυσαν τους δρόμους. Ωστόσο, λόγω σοβαρών τακτικών λαθών και ολιγοψυχίας της Επαναστατικής Επιτροπής, η μεγάλη ευκαιρία χάθηκε και η κυβέρνηση και τα *freikorps* ανασυγκροτήθηκαν. Οι οδομαχίες που ξέσπασαν στο Βερολίνο κράτησαν για εβδομάδες. Καθώς όμως οι φαντάροι του αστικού στρατού κράτησαν ουδέτερη ή εχθρική στάση απέναντι στην επανάσταση, οι δυνάμεις των επαναστατών απομονώθηκαν και, παρά τον ηρωικό τους αγώνα, τελικά ηττήθηκαν. Στο τρομερό κύμα λευκής τρομοκρατίας που ακολούθησε, η Λούξεμπουργκ, ο Λίμπκνεχτ και χιλιάδες ακόμα πρωτοπόροι αγωνιστές δολοφονήθηκαν με τον πιο άγριο τρόπο.

Η αντεπαναστατική σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι δεν μπορούσε να αναμειχθεί σε θέματα που αφορούσαν τη στρατιωτική δικαιοσύνη, και έτσι οι δολοφόνοι δικάστηκαν από στρατοδικείο που συγκροτήθηκε στο τάγμα που υπηρετούσαν. Όχι μόνο αθώωθηκαν, αλλά εισέπραξαν και την αμοιβή των εκατό χιλιάδων μάρκων τις επικλήρυξης των δύο κομμουνιστών ηγετών.

